

Quen Nhau Qua Buổi Xem Mắt

Contents

Quen Nhau Qua Buổi Xem Mắt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31
5. Chương 5	41
6. Chương 6	53
7. Chương 7	64
8. Chương 8	72
9. Chương 9: : Phiên Ngoại 1	83
10. Chương 10: : Phiên Ngoại 2	86

Quen Nhau Qua Buổi Xem Mắt

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, HETên khác : Tương thân khai thủy đích quan hệ. Lý Cảnh Ngộ được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quen-nhau-quua-buoi-xem-mat>

1. Chương 1

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cảnh Mộ, trong đầu Tiểu Vũ Triết đã hiện lên suy nghĩ “Quân tử như ngọc”, đối với buổi xem mắt được xếp đặt quái lạ kia cũng không phản đối gì.

Mà sự xuất hiện của Tiểu Vũ Triết dường như khiến cho đáy lòng đối phương gợn sóng không nhỏ, sau hai mươi tuổi Tiểu Vũ Triết rất ít chụp hình, dĩ anh chỉ có thể đưa cho người nhà đối phương bức hình anh chụp năm mười chín tuổi lúc vừa tốt nghiệp đại học, căng tràn sức sống, còn mang theo chút non nớt chưa

từng trải việc đời, mười năm thoáng trôi, người đã trải qua những năm tháng trắc trở còn có thể giống như xưa được sao?

Gia đình hai bên cùng ngồi xuống sau lời chào hỏi và giới thiệu ngắn gọn của bà mai, để cho nhân viên phục vụ bưng trà, mang hết các món ăn lên, ba mẹ Lý Cảnh Mộ nhìn nhau, mẹ Lý thấy Tiểu Vũ Triết cẩn thận chú ý mọi việc liền nói với dì anh: “Đứa nhỏ nhà cô nhìn rất được.”

Dì Tiểu Vũ Triết lúc ấy đang nhìn Lý Cảnh Mộ nên gật đầu lia lịa, Tiểu Vũ Triết chỉ liếc qua đã biết dì mình có ấn tượng rất tốt với cậu trai kia, hiện tại nghe bà Lý nói như vậy, dì không khỏi lướt qua Lý Cảnh Mộ đang ngồi trong góc rồi cười nói: “Nhìn nó vậy thôi chứ chuyện tình cảm thì chẳng trưởng thành gì đâu, gần ba mươi ba rồi đấy, còn chưa thật sự yêu đương lần nào, không nói đến mấy điểm khác của cháu em, chỉ riêng chuyện tình cảm thôi đã giống nhà mẹ của chúng em rồi, một khi đã thích, thì mười cái đầu trâu cũng kéo không lại.”

Thừa dịp người lớn trò chuyện, Lý Cảnh Mộ này giờ lẳng lặng ngồi yên một góc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiểu Vũ Triết.

Điều kiện của Tiểu Vũ Triết rất tốt, Lý Cảnh Mộ cũng không kém bao nhiêu, bằng không dì út cũng sẽ không nài ép lôi kéo bắt anh đi xem mắt.

Đối với một Tiểu Vũ Triết vừa được sinh ra chưa đầy mười tháng đã bị ba mẹ bận rộn công tác đem về nhà ông bà ngoại mà nói, người dì gần như một tay nuôi nấng dạy dỗ anh khôn lớn mới là người thân thiết nhất. Từ lúc Vũ Triết ra riêng năm mười bảy tuổi đến khi tốt nghiệp đại học năm mười chín tuổi liền theo chân người yêu đã phản bội ra nước ngoài du học không nói một tiếng nào, dì của anh tan nát cả cõi lòng, đến khi anh một mình không còn nơi nào để đi mới thất thểu trở về, người rưng rưng nước mắt đợi anh vẫn là dì út.

Mấy năm nay sau khi trở về anh vẫn luôn cô đơn chiếc bóng làm dì không yên tâm, sợ anh cả đời cứ như vậy đến khi về già sẽ bơ vơ không nơi nương tựa, dì lại như ngựa không dừng vó bốn ba vất vả vì cuộc sống mai sau của anh, trắc trở nhiều lần cuối cùng cũng có được buổi xem mắt ngày hôm nay. Dù Tiểu Vũ Triết trăm điều không muốn, trái tim sau khi bị tổn thương nặng nề chưa từng có cảm xúc yêu thương trở lại, nhưng dưới sự van nài của dì út cũng đành phải thay đồ đến đây.

Cho đến trước khi đến đây vẫn chưa từng chú ý đến người đang ngồi đối diện, trừ biết cậu gọi là Lý Cảnh Mộ, anh cái gì cũng không quan tâm, anh cho rằng dù đối phương là ai, đáng về thế nào, anh đều không có nhiệt tình chú ý đến.

Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng ánh mắt Tiểu Vũ Triết lại như vô tình dừng trên người đối phương, trong lúc lơ đãng, cùng ánh mắt của đối phương giao nhau, anh vội tránh đi theo bản năng, các ngón tay của bàn tay phải đặt trên bàn không hiểu sao lại gấp vào, còn chưa co lại thành nắm đã nhẹ nhàng duỗi ra, thế nhưng vẫn cảm thấy run rẩy hồi hộp.

Sự nhiệt tình của dì Tiểu Vũ Triết cùng với những lời nói chân thành của dì đã khiến cho ba mẹ Lý Cảnh Mộ dần yên lòng, cũng giống như dì Tiểu Vũ Triết, họ cũng xem trọng lần xem mắt này không thua gì dì. Đây cũng là lần đầu họ sắp xếp buổi xem mắt cho con mình, đã hao hết tâm tư để lựa chọn đối tượng xem mắt mới có thể tìm ra được một người phù hợp với lý tưởng của họ.

Tướng mạo không cần quá xuất sắc, chung tình, nhân phẩm tốt, gia đình không bị áp lực về phương diện nào, có thể đối xử tốt với con họ, thế là được rồi.

Bà Lưu là người sắp xếp buổi gặp mặt lần này, cũng là người mai mối cho hai bên, bà là bà mai chuyên nghiệp, thế nhưng đây cũng là lần đầu tiên bà nhận lời giới thiệu cho cuộc xem mắt rất kỳ lạ này, hai người đều là đàn ông.

Từ ngày đầu tiên khi đôi vợ chồng lớn tuổi tìm đến cửa, mắt đỏ hoe yêu cầu bà giới thiệu một người đàn ông mà họ có thể giao phó con mình, bà đã bị vây trong nỗi kinh ngạc quá đỗi. Bà chưa từng gặp qua chuyện nào như vậy, dù hiểu biết của bà về giới đồng tính luyến ái của không ít, thế nhưng người có thể tiếp nhận được thứ tình cảm không giống thế tục này cực kỳ cực kỳ ít, thậm chí người nhà của họ đều đe dọa dụ dỗ tìm mọi cách thay đổi quan điểm tình cảm của họ. Thế mà cặp cha mẹ này lại tìm tới cửa, không phải bởi vì con trai yêu người cùng giới mà nóng lòng muốn tùy tiện tìm một cô gái nào đó để bắt nó vượt qua cái

gọi là cuộc sống bình thường, họ thật lòng chấp nhận tình cảm của con mình, hơn nữa còn thật sự muốn tìm một người bạn có thể sống cùng con họ cả đời.

“Đã từng khuyên nhủ, từng oán giận, từng căm hận, thế nhưng khi chứng kiến tất cả mọi người khinh bỉ nó xua đuổi nó, bỗng nhiên chợt nhận ra, nó chẳng phạm phải lỗi lầm gì cả, chẳng qua chỉ là yêu một người đàn ông như nó mà thôi, vì sao lại phải chịu giày vò như thế. Hơn nữa mọi người đều khinh bỉ nó, thân là cha mẹ nó sao có thể tiếp tục nhấn tâm đá chân dồn nó đến đường cùng được? Nó là con tôi mà, là bảo bối tôi đã mang nặng mười tháng vất vả khổ cực mới sinh ra được mà, nó không đáng phải chịu sự trừng phạt như thế, nó chưa từng làm tổn thương ai, nó không có làm gì sai, nó không làm gì sai hết.”

Nhìn thấy người phụ nữ che mặt khóc trước mặt mình, mắt bà Lưu cũng ửng đỏ, chỉ riêng vì những người cha người mẹ như thế này thôi, bà quyết định sẽ nhận công việc này.

Những mối quan hệ rộng rãi tích lũy trong nửa đời làm mai mối đã khiến cho bà Lưu rất nhanh có được không ít câu trả lời, vậy mà qua tay cặp cha mẹ này, chẳng ai có thể lưu lại được.

“Không được, không được, nhìn thế này chắc chắn sẽ không sống nghiêm túc được.”

Trải qua ba tháng, đây là câu được mẹ Lý nói nhiều nhất.

Bà Lưu cũng hơi nản lòng, nếu như đối phương là phụ nữ, điều kiện như vậy muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng người muốn chọn lại là đàn ông, hơn nữa còn muốn tìm một gia đình không có áp lực gì, bây giờ tìm đâu ra? Cuối cùng, bà nhận được một cuộc điện thoại của một người bạn gọi tới, hơn nữa sau khi tự mình đến tận cửa xác định, trong lòng rốt cuộc cũng đã quyết, người này, tuyệt đối có thể!

Quả nhiên, đợi đến khi đem tư liệu và ảnh chụp của Tiểu Vũ Triết đến cho đôi vợ chồng kia xem, chưa bao lâu họ đã có câu trả lời, nhìn vào mắt họ, bà Lưu biết, họ chẳng còn gì để bắt bẻ.

Kết quả, phải qua thêm một tháng nữa mới có buổi tiệc xem mắt ngày hôm nay.

Hai tiểu bối chưa nói với nhau câu nào, toàn là cha mẹ hai bên và bà mai Lưu không ngừng tìm đề tài, đợi thức ăn mang lên đầy đủ rồi cùng ăn, trong khoảng thời gian nghỉ ngơi sau khi cơm nước xong, trưởng bối hai bên đã tự đem hoàn cảnh gia đình, những chuyện xảy ra từ nhỏ đến lớn, tình trạng sinh hoạt trước mắt của hai tiểu bối đào ra sạch sẽ từng cái một, hơn nữa còn nói với người nhà đối phương, đối với đối tượng xem mắt lần này là thỏa mãn đến hai trăm phần trăm, hận không thể để hai đứa nhỏ có thể nhất kiến chung tình tái kiến hẹn ước chung thân luôn.

Chờ các lúc trưởng bối nói được không ít chuyện rồi cũng biết nên để cho hai đứa con trai nói chuyện với nhau, thế là họ nhanh chóng đứng dậy rời khỏi bữa tiệc, dặn dò hai đứa con trai phải trò chuyện nhiều hơn, đối xử tốt với nhau.

“Vũ Triết, nghe dì nói, trò chuyện với Cảnh Mộ đi nhé, à, Cảnh Mộ là một đứa nhỏ rất được, có thể sánh đôi với con, ngoan ngoãn nghe lời tìm người mà ổn định đi, con còn lông bông như vậy nữa, dĩ nhiên có thể an tâm được chứ.” Nhìn Tiểu Vũ Triết đang đứng trước mặt cao hơn mình cả một cái đầu, dĩ nhiên vừa dặn dò vừa nhin không được lau khéo mắt, dù anh đã là một người trưởng thành đến tuổi nhi lập[1], nhưng trong mắt dì, vẫn chỉ là một đứa nhỏ chỉ vừa khóc một chút toàn thân đã đổ bưng chọc người yêu thương mà thôi, không thể yên lòng, thật sự không thể yên lòng.

Tiểu Vũ Triết sợ nhất là dì của anh như thế, nhin không được đành đưa tay dùng ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt cho dì mình, cam đoan với bà: “Dì à, con nghe lời dì, sẽ trò chuyện với cậu ấy.”

Dì vỗ vỗ cánh tay anh, nhẹ giọng nói: “Dì cũng không muốn ép con, trước cứ thử cùng Cảnh Mộ xem sao, nếu thật sự không thể cùng nhau... Dì sẽ lại tìm...”

“Dạ.”

“Đi đi đây, tối nhớ tiễn Cảnh Mộ về nhà.”

“Con biết.”

Ở đầu kia, mẹ Lý Cảnh Mộ cũng đang không ngừng dặn dò: “Tiểu Mộ, con à, ngay từ đầu mẹ đã thấy Tiểu Vũ Triết hợp với con, hôm nay vừa nhìn đã cảm thấy rất được rồi, nhưng dì bên đó nói rất có lý, mẹ cũng

không yêu cầu con cái gì khác, trước tiên chỉ cần mở lòng trò chuyện với cậu ta một lát thôi, trò chuyện hợp nhau thì hẳn quyết định tiếp, còn nói chuyện không hợp thì chúng ta cũng không ép buộc, nên như thế nào thì như thế ấy thôi.”

Lý Cảnh Mộ gật đầu, “Con biết rồi, mẹ à.”

“Vậy mẹ đi nhé.”

“Lúc hai người đi về cẩn thận một chút.”

“Yên tâm, di Lưu con sẽ lái xe đưa chúng ta về, đừng lo lắng, ở lại nói chuyện cùng Tiểu Vũ Triết đi, ha.”

“Con sẽ làm thế.”

Cứ như vậy, hai người cần xem mắt đứng ở cửa khách sạn, nhìn bóng dáng ngày càng xa dần của cha mẹ hai bên vừa dắt tay nhau cùng đi vừa trò chuyện vui vẻ.

Lý Cảnh Mộ đột nhiên cảm thấy cánh mũi có chút cay cay, chỉ vì một cảnh tượng như vậy thôi cũng đủ để cậu cảm thấy nên nỗ lực cố gắng thử quen với Tiểu Vũ Triết, từ sau khi chuyện của cậu bị vạch trần trước nhiều người, cha mẹ cậu đã không biết bao lâu rồi mới có thể thân nhiên cùng bạn bè và gia đình đi trên đường như thế này.

“Chúng ta có nên tìm nơi nào đó ngồi xuống trò chuyện một chút không?”

Lúc Lý Cảnh Mộ đang trầm tư thì bên cạnh đột nhiên truyền đến một câu như vậy, cậu vội vàng quay đầu lại nhìn, không khéo lại vừa lúc đối diện với ánh mắt của Tiểu Vũ Triết đang nhìn cậu chăm chú, cậu liền tránh đi theo bản năng, chỉ kịp gật đầu vội vàng, nói một tiếng được.

“Chúng ta lên xe trước đi.”

Lý Cảnh Mộ lại gật đầu, “Đi.”

Tiểu Vũ Triết lái xe tới, Lý Cảnh Mộ ngồi lên anh, xe chuyển bánh ra đường lớn, ánh đèn neon ngoài xe thỉnh thoảng lại rơi vào bóng tối bên trong xe, Lý Cảnh Mộ ngồi ở ghế bên, lẳng lặng ngắm nhìn quang cảnh thành phố về đêm.

Trong bầu không khí quá ngọt ngào này, Lý Cảnh Mộ vẫn muốn tìm một đề tài gì đó phá vỡ sự trầm mặc của hai người nhưng lại không biết nên nói cái gì, thật ra, cậu cũng là một người dè dặt ít lời.

“Đã nghĩ ra chỗ nào muốn đến chưa?” Thế nên người mở miệng đầu tiên vẫn là Tiểu Vũ Triết, so với một Lý Cảnh Mộ hướng nội, anh dường như có khả năng không chế cục diện hơn.

Lý Cảnh Mộ nghe vậy liền quay đầu, sững sờ, “Hả? A... tôi...” Nghĩ một chút bèn nói, “Anh quyết định đi, kỳ thực tôi không quen thuộc nơi này lắm.”

Tiểu Vũ Triết gật đầu. Khi này trong quá trình dùng cơm anh đã nghe được từ cha mẹ của đối phương, nhà họ mới dọn đến đây một năm trước, về phần nguyên nhân trong đó, thông qua lời nói của họ Tiểu Vũ Triết có thể ngờ ngợ đoán được ít nhiều. Cũng chính vì vậy mới khiến Tiểu Vũ Triết có ấn tượng sâu hơn về Lý Cảnh Mộ, bởi vì cậu cũng có những trải nghiệm giống như anh, cũng là người bị tình yêu làm tổn thương sâu sắc.

Tiểu Vũ Triết nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lại hỏi: “Cậu thích một nơi như thế nào?”

“Tôi?” Lý Cảnh Mộ hơi khó hiểu vì sao anh lại hỏi như thế, nếu như là chỉ ngồi nói chuyện băng quơ thì tìm đại một quán trà nào đó là được, cần gì phải hỏi kỹ càng như thế, các quán trà không phải đều một khuôn như nhau hay sao.

“Ừ.” Tiểu Vũ Triết mỉm cười khê, “Nói đi, cậu thích một nơi thế nào.”

Nghe xong câu này Lý Cảnh Mộ đã hiểu được đôi phần, phỏng chừng là người ta đang hỏi cậu thích cái gì đây, dù sao cũng là hai người đang xem mắt nhau, hỏi thăm thói quen sở thích của nhau hay cái gì đó cũng hoàn toàn là chuyện hợp lý, thế nên sau khi cậu suy nghĩ nghiêm túc liền trả lời: “Thích nơi nào có nước, nếu như là bờ biển thì thật tốt, cứ như vậy ngồi bên bờ biển, nghe gió biển thổi thủy triều vỗ bờ, cảm thấy như toàn bộ mệt mỏi và phiền não đều tan biến.”

Tiểu Vũ Triết vừa lái xe vừa nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, sau khi nghe xong mỉm cười, gật gật đầu, “Tôi đã hiểu.”

oOo

Khoảng một tiếng sau, xe của họ dừng lại bên một cái hồ trong công viên nhỏ ở vùng ngoại ô.

Hồ không lớn nhưng rất hiếm thấy trong thành phố ồn ào này, bên hồ có đủ loại cây, một bãi cỏ lớn rộng mênh mông, ngọn đèn vàng tô điểm thêm cho bờ hồ, soi sáng cả mặt hồ mờ tối và yên tĩnh, thảnh thơi có gió thổi lướt qua, những nhành liễu khẽ lay động theo, cảnh tượng như vậy khác xa với suy nghĩ của Lý Cảnh Mộ nhưng vẫn rất dễ làm người thấy thoải mái.

“Thành phố này không có bờ biển, trong thời gian ngắn chúng ta không đi xa được, đành phải chấp nhận ngồi tạm bên hồ nước nhỏ này thôi vậy.” Đóng cửa xe, Tiểu Vũ Triết nói với người đang đứng ngay ngắn phía trước.

Lý Cảnh Mộ chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Vũ Triết khẽ mỉm cười, đột nhiên cảm thấy xúc động.

“Cảm ơn anh.” Cậu nói thật lòng.

“Cảm ơn gì chứ.” Tiểu Vũ Triết đi đến bên cạnh cậu, cùng cậu ngắm nhìn mặt nước tĩnh lặng, “Nơi như thế này, vừa yên tĩnh lại không có người, quả thực rất thích hợp để cùng ngồi xuống trò chuyện.”

Lý Cảnh Mộ cúi đầu cười, kỳ thật cậu cũng chỉ lỡ miệng, không biết mình cảm ơn cái gì, nhưng cậu biết đó là sự cảm động khi có người lắng nghe lời cậu, thật sự đi thực hiện nó, cậu đã từng nghĩ sẽ chẳng bao giờ còn có thể như thế, có lẽ Tiểu Vũ Triết cũng chẳng để tâm làm gì, trong đầu cậu dày đặc những suy nghĩ như vậy.

Khi Tiểu Vũ Triết nhìn cậu thì cậu đang cúi đầu, lộ ra cái cổ nhỏ nhắn, thực ra làn da của Lý Cảnh Mộ cũng không trắng lắm, là một màu da rất bình thường. Chẳng biết vì sao, thoạt nhìn lại khiến cho người khác cảm thấy rất đẹp, nhất là dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, cảm giác ấm nhuần lan tỏa nhẹ nhàng như sắc ngọc.

Tiểu Vũ Triết chần chờ mấy giây, sau đó mới đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cậu, khi cậu khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên thì mỉm cười nói: “Chúng ta vừa đi dọc bờ hồ vừa trò chuyện nhé?”

Lý Cảnh Mộ dường như rất thích đề nghị này của anh, mắt cong cong cười nói một tiếng được.

“Không nghĩ tới anh có thể tìm được một chỗ như thế này.” Mặc dù một số kiến trúc và con đường đầy bóng râm ven hồ vẫn còn vài dấu vết của nhân công xây đắp, nhưng trải qua quá trình gia công như vậy nơi đây càng lộ ra vẻ u nhã tĩnh mịch, rất thích hợp để mọi người đến tản bộ chuyện trò.

Tiểu Vũ Triết cười hỏi: “Có thích không?”

“Thích.” Lý Cảnh Mộ chân thành nói, “Thật sự rất khó thấy được một nơi xinh đẹp và yên tĩnh như thế này ở trong thành phố, cũng không biết là ý tưởng của ai, xây lên một công viên như thế ở nơi này, tôi nghĩ sau này khi được nghỉ ngơi mà có một nơi đẹp như thế này, lại không quá xa, chỉ cần đổi một, hai chuyến xe bus là có thể đến được đây, tôi thấy nơi đây tuyệt đối là chốn bình yên tiên cảnh của thành phố này, thật sự tuyệt vời.”

Tiểu Vũ Triết cười suốt, nghe cậu dừng câu liền nói, “Cảm ơn.”

“Hả?” Lý Cảnh Mộ đầu tiên là sửng sốt, sau khi định thần lại ngơ ngác nhìn người đàn ông bên cạnh, “Nơi này không phải là...”

“Là tôi tham gia thiết kế.” Tiểu Vũ Triết vuốt cằm.

Lý Cảnh Mộ ngốc cả nửa ngày mới có thể trở lại bình thường, “Quá lợi hại...” Đúng rồi, khi này cậu có nghe dì nói anh ta làm thiết kế mà, hình như là cái gì nhỉ, à, thiết kế sân vườn.

Tầm mắt Tiểu Vũ Triết dừng lại trên mảng rừng bên bờ hồ, nói: “Kỳ thật mùa xuân hay mùa thu đến đây sẽ tốt hơn, nơi này có rất nhiều cây phong và đào, đối diện hồ còn có một vườn hoa tử đằng, đến lúc đó cậu tới xem, nhất định sẽ rất thích.”

Lý Cảnh Mộ hoàn toàn có thể tượng tưởng được hình ảnh đẹp đến vô cùng như thế, lấy lại *** thần nhin về phía người đàn ông bên cạnh, ngoại trừ tướng mạo, cậu cảm thấy mình thua sút đối phương rất nhiều.

Để ý thấy ánh mắt chứa đựng thâm ý của cậu, Tiểu Vũ Triết không thể không hỏi: “Sao vậy?”

Lý Cảnh Mộ lẩm bẩm: “Người như anh đâu cần phải đi xem mắt.”

“Kết quả chẳng phải tôi đã đến đây sao?” Một cơn gió đêm thổi tới, Tiểu Vũ Triết nhắm hờ mắt chờ nó thổi qua, dường như muốn nói, “Ngược lại có lẽ người như tôi, càng cần được sắp đặt như thế.” Không ai kiên quyết thúc giục, sẽ không thể tiếp tục bước thêm một bước về phía trước, bởi vì đã mệt mỏi đến nỗi không muốn tiếp tục bước tiếp rồi.

Lý Cảnh Mộ lại nhìn anh thật chăm chú lần nữa, không nói được lời gì, trong phút chốc cậu tựa hồ có thể cảm nhận được sự mệt mỏi không thể chịu đựng nổi của người đàn ông này, bởi vì cậu cũng như vậy.

Thế nên khó tránh nhỏ giọng thì thầm: “Nghe nói, anh cũng giống như tôi.”

“Ừ?” Tiểu Vũ Triết buồn bã thở dài: “Đều tổn thương vì bị người yêu phản bội.”

Tiểu Vũ Triết cười nhạt, dù trong nụ cười đó đầy vẻ tự giễu: “Đúng là vậy.”

“Thật xin lỗi.” Lý Cảnh Mộ lúc này mới ý thức mình đã nói cái gì. Một đề tài nặng nề như vậy, lại bị cậu nói ra chẳng chút suy nghĩ gì, loại chuyện bóc đi vết sẹo của người khác cũng như tự làm tổn thương mình như vậy, cậu sao lại có thể làm chuyện ngốc nghếch đến mức ấy kia chứ.

Tiểu Vũ Triết nhún vai không để tâm, “Không cần phải xin lỗi.” Ngấm lại một lúc, nhìn người trước mặt mỉm cười, “Biết đâu đó lại là một đề tài hay, chúng ta đều đã trải qua những việc như vậy, vì sợ người nhà lo lắng nên chỉ có thể chôn sâu những ký ức ấy tận đáy lòng không thể nói ra, dần dà càng che dấu lại càng đau nhức, nếu như cậu không để tâm, nếu như ngày hôm nay chúng ta cùng nhau trút hết cội lòng, đem những nỗi đau không thể công khai này phát tiết ra, biết đâu, nói không chừng vết thương sẽ có thể mau khỏi hơn.”

Lý Cảnh Mộ, cúi đầu xuống không nói lời nào, Tiểu Vũ Triết cười thấu hiểu, vỗ nhẹ lên lưng cậu, “Tôi chỉ thuận miệng nói ra thôi, cậu không muốn nói thì cứ quên đi, chúng ta tiếp tục đi dạo, nói chuyện khác nhé.”

“Không.” Tiểu Vũ Triết nói xong đang định bước đi liền bị một bàn tay níu quần áo, nhìn lại, Lý Cảnh Mộ đã ngẩng đầu, ánh mắt của cậu đen đậm giống như mực không phai, cậu nhẹ giọng nói, “Tôi muốn nói, vẫn luôn muốn nói... Thế nhưng...” Nhưng không ai có thể nghe cậu dốc bầu tâm sự, cha mẹ cậu cũng không thể, dù họ thương cậu, nhưng có một số việc nói ra sẽ chỉ những người thương yêu cậu càng thêm đau lòng, bởi thế cậu không thể nói.

Tiểu Vũ Triết hiểu nên giữ chặt tay cậu, “Đi, chúng ta đến chiếc ghế phía trước ngồi, đến lúc ấy muốn nói cái gì thì cứ nói hết ra.”

Lý Cảnh Mộ để mặc anh kéo mình, gật đầu ừ một tiếng.

Sau khi hai người ngồi xuống, Lý Cảnh Mộ được ánh mắt của Tiểu Vũ Triết dẫn dắt, cố gắng mở rộng cánh cửa nội tâm, nói ra những chuyện từ lâu đã chôn vùi.

Bởi vì một cuộc thi biện luận lúc ở trung học, cậu bị giáo viên xếp cùng một tổ với người kia, phải đến hơn một tháng ngồi chung chỗ, họ mới trở thành bạn thân, họ rất gắn bó với nhau dù cuộc thi đã kết thúc, đã quên khi nào thì bắt đầu, có lẽ là lâu ngày sinh tình, hai người chưa từng thắng thắng với đối phương, cứ mông mông lung lung, ái ái muội muội mà ở bên nhau như vậy, mãi đến đêm hôm họp mặt bạn bè năm hai đại học ấy hai người đều uống quá nhiều, lần đầu tiên cơ thể tiếp xúc vượt qua ranh giới bạn bè.

Những ngày sau đó, hai người họ giống như là người vụng trộm nấp trái cấm sau lưng người khác, khát khao và dục vọng trong lòng đồng thời kích động, mối quan hệ lén lút cứ liên tục lặp đi lặp lại nhiều lần. Rốt cuộc đến một ngày, quan hệ của họ bị gia đình đối phương phát hiện, những người đó giống như phát điên ném hết đi mọi thứ của họ, cuối cùng còn đuổi cậu chặt vật rời khỏi nhà chàng trai kia, về đến nhà cậu không đếm xỉa gì đến sự lo lắng của gia đình liền trốn vào phòng không ra, mấy ngày liền cậu không có tin tức gì của đối phương, đang lúc lo lắng sợ hãi, chàng trai kia đột nhiên tìm tới cửa, vội vã nói người

nhà cậu ta muốn đưa cậu ta đi, cậu ta không muốn lại bị người nhà sắp đặt, cậu ta phải đi, phải cao chạy xa bay, hỏi rằng cậu có muốn đi cùng hay không.

Lúc đó cậu rất cảm động, chàng trai kia vứt bỏ hết thấy mọi thứ ra đi, nhưng lại muốn dẫn cậu cùng đi, rời khỏi hết thấy mọi thứ thị thị phi phi, trải qua cuộc sống chỉ có hai người. Vì thế nên đầu óc thanh niên trở nên nóng nảy, không nghĩ ngợi gì đã liền đồng ý.

Họ hẹn xong thời gian, chỉ còn lại một ngày để chuẩn bị mọi thứ, cuối cùng giây phút rời đi cậu chỉ để lại cho cha mẹ mình một bức thư, nội dung trong thư tuy ngắn nhưng lại nói rõ hết thấy, con yêu một người đàn ông, con muốn đi cùng người ấy.

Cậu rời đi, đầu biết rằng bức thư lưu lại này khiến lòng cha mẹ cậu dậy sóng như thế nào, thế nhưng cậu đi dứt khoát như thế, làm cho người ta muốn mắng muốn khóc, cũng không cách nào tìm thấy được.

Hai thanh niên vừa trưởng thành không bao lâu đang tràn đầy nhiệt huyết ở thành phố xa lạ, dù sống ở căn phòng trọ dưới tầng hầm chưa đầy ba bình[2], dù thứ ăn ngon nhất mỗi ngày là một cái bánh bao thịt chia đôi, chỉ cần ở có thể bên cạnh người mình yêu cùng chờ đợi tương lai, bọn họ vẫn cảm thấy có thể chịu đựng được.

Năm năm ròng rã, từ làm công nhân xây dựng đến làm người bán hàng cấp thấp lúc khổ cực nhất, lại từ tạp vụ làm đến nhân viên thực tập cho một công ty nhỏ, từ nhân viên thực tập trở thành nhân viên chính thức, cứ nhẩn nài chịu khó như thế, từ một căn phòng nhỏ ở tầng hầm dọn đến ký túc xá công ty, lại từ ký túc xá công ty dọn đến một căn nhà trọ nhỏ ấm cúng, khi cuộc sống của hai người càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp, tình cảm của họ dường như cũng bắt đầu đổi thay.

Không biết đầu đầu từ năm nào, những cuộc cãi vã của họ biến thành chiến tranh lạnh, số lần về nhà càng ngày càng ít, khi cậu muốn cứu vãn mọi thứ vì không thể buông tay, đối phương đã có đối tượng kết hôn sau lưng cậu, con gái của một cổ đông của công ty.

Chờ đến khi cậu phát hiện ra chuyện này, người đàn ông kia ngay cả giải thích cũng không muốn nói, cậu không thể tin được tình cảm của họ nhiều năm như vậy mà chỉ cần nói không có là biến thành không có, cậu đã cố gắng vô số lần, đối lấy cuối cùng lại là sự ra đi dứt khoát của đối phương.

Nếu như chỉ có như vậy cũng coi như xong, thế nhưng không biết vì sao vị hôn thê của người đàn ông kia biết đến sự tồn tại của cậu, những ngày sau đó, cậu giống như đang sống trong địa ngục, cô ta dường như đã quyết đuổi tận giết tuyệt, công khai chuyện cậu là đồng tính luyến ái với mọi người, ở chỗ cậu làm việc, ở nơi cậu ở, thậm chí cả người nhà của cậu cũng không buông tha. Cô ta còn thuê mấy kẻ lưu manh xã hội đen chặn đường cậu lột hết quần áo rồi chụp không ít những bức ảnh uy hiếp cậu phải mau chóng rút đi thật xa.

Làm cậu đau lòng nhất chính là việc người đàn ông kia đã biết việc này từ đầu tới cuối, vậy mà hắn ta lại không mở miệng ngăn cản dù chỉ một lần, tình yêu gần mười năm của hai người, cuối cùng đổi lại việc cậu bị người đời phỉ nhổ nhục mạ, lánh xa đối phương ngàn dặm.

Không chỉ lăng trì xéo thịt một lần, khoảng khắc đó, cậu cảm thấy toàn bộ thế giới của cậu đã sụp đổ.

Trong lúc trốn tránh trong nhà trọ vì những vết thương chồng chất, không ăn không uống, ý nghĩ cự tuyệt người khác chờ đợi nổi đau rời đi cùng hơi thở chỉ chấm dứt khi cha mẹ cậu nhận được tin tức vượt ngàn dặm xa xôi tìm đến, nhìn cậu tuyệt vọng như vậy, có trách cứ thêm nữa cũng không giải quyết được việc gì, cha cậu cả đầu bạc trắng, mẹ cậu nức nở nghẹn ngào khiến cậu thanh tỉnh không ít, nhưng cũng càng đau khổ tự trách bản thân.

Biết cậu khó chịu, cha mẹ ở gần trông chừng cậu, sự đau đớn và tuyệt vọng lại không rời đi, đồn tra tấn người đàn bà kia cũng không chấm dứt, ngày thứ ba khi cha mẹ tới tìm, bên ngoài nơi cậu ở dán đầy những bức ảnh chụp được khi cậu bị lưu manh cưỡng ép chụp lỏa thể cùng một vài tấm hình riêng tư cậu đã từng chụp khi ở bên người đàn ông kia.

Nhìn những tấm hình này, trước mắt cậu tối sầm, cậu không nghĩ người đàn ông kia lại tuyệt tình đến mức này, ngay cả những bức ảnh như vậy cũng có thể nói cho người đàn ông kia biết, hơn nữa còn công khai, chẳng

qua hẳn ta đã xử lý hình ảnh của mình trên bức ảnh, còn phần cơ thể trần trụi của cậu thì phơi bày trước mặt người đời.

Đêm đến, khi cậu cảm thấy trên đời chẳng còn gì đáng để sống liền thừa dịp cha mẹ ngủ ngồi lên ban công, ngay lúc cậu nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ xuống, mẹ cậu phát hiện ra liền hét lên thảm thiết: “Tiểu Mộ, con thật sự muốn bỏ lại ba con và mẹ sao!”

Khi nghe được câu ấy, Lý Cảnh Mộ nhin không được khép mắt lại, thế nhưng nỗi xót xa và áy náy trên khuôn mặt không thể che giấu.

“Nghe được câu nói ấy của mẹ tôi, tôi mới chợt bừng tỉnh, mới biết được tôi có lỗi với họ rất nhiều, tôi chẳng còn dũng khí nhảy xuống, tôi ôm mẹ tôi khóc cả một buổi tối. Sáng sớm hôm sau, chúng tôi liền trả phòng trở về nhà cũ.”

“Thế nhưng ở căn nhà đó cũng không được bao lâu, bởi vì người đàn bà kia đã từng làm âm ỉ một lần rồi, hàng xóm bạn bè xung quanh đều biết chuyện của tôi, cha mẹ tôi sợ tôi chịu không nổi đả kích nên vội vàng đổi đến một nơi khác, trực trặc nhiều lần, cuối cùng cũng đến thành phố này.”

Nghe đến đây, Tiểu Vũ Triết này giờ vẫn luôn trầm mặc nhin không được siết chặt bờ vai cậu, để cậu trai nhìn như đang rất bình tĩnh này có thể nhẹ nhàng dựa vào bên cạnh anh.

Giọng anh nặng nề: “So với cậu, những chuyện tôi đã trải qua chẳng thấm vào đâu cả.”

Lý Cảnh Mộ dựa đầu vào vai anh không muốn phải rời đi, vạch lại vết thương trong tim, vừa đau vừa cảm thấy trợ trọi bất lực, so với những lời an ủi cứng nhắc, điều cậu cần lúc này chính là một chỗ dựa vững chãi kiên định.

Nói ra quả thực vô cùng khó chịu, giống như vết thương sắp đóng vảy lại một lần nữa bị bóc ra làm máu chảy đầm đìa, nhưng trong vô vàn đau đớn lại có một tia giải thoát, nó giống như một cái ổ khóa nặng nề, cậu tìm mãi không thấy cách mở khóa, đến tận hôm nay, sau khi nói ra hết thấy mọi thứ mới thấy dễ chịu hơn ít nhiều.

Cậu không ngờ đến sẽ đem những nỗi đau chôn sâu rất lâu trong lòng cùng những chuyện khó xử khi xưa chất đầy trong tâm trí nói với người đàn ông hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, chẳng lẽ thật sự bởi vì anh ta đã từng trải qua những việc giống như mình? Hay là có nguyên nhân khác?

Lý Cảnh Mộ nhin không được ngẩng đầu nhìn anh, đối diện với đôi mắt sâu thẳm mà tĩnh lặng của người đàn ông này, trái tim nhói đau dường như dần bình tĩnh lại.

Biết cậu đã nói hết, Tiểu Vũ Triết lịch sự hỏi lại: “Cậu có muốn nghe chuyện cũ của tôi không?”

“Anh muốn nói sao?”

“Ừ, muốn.” Bàn tay Tiểu Vũ Triết đang nắm lấy vai cậu lại chặt thêm một chút.

Sau khi Tiểu Vũ Triết rơi vào trạng thái trầm mặc trong một thời gian ngắn mới chậm rãi mở miệng, “Tôi và cậu ấy là bạn thuở ấu thơ, từ bé đã lớn lên cùng nhau, tình cảm tốt đến mức tuy hai mà một, cậu ấy ngay từ nhỏ đã là một người tự do phóng khoáng, không ai có thể quản được cậu ấy, điều tôi yêu chính là phần tính cách cuồng vọng đến cực đoan của cậu ấy, dù thế nào cũng vẫn cảm thấy cậu ấy như ánh mặt trời, rực rỡ mãnh liệt đến mức có thể làm người khác tan chảy. Từ ngày tôi quen cậu ấy đã biết rằng tất cả mọi người chỉ có thể thuận theo cậu ấy, bao gồm cả tôi, khi đó tôi cũng rất vui vẻ sẵn lòng cứng chiu, để cậu ấy cứ tiếp tục coi trời bằng vung như thế.”

“Tôi và cậu ấy bên nhau kỳ thật cứ như thuận theo tự nhiên vậy, năm mười bảy tuổi cậu ấy muốn công bố chuyện tình cảm của chúng tôi, vậy nên tôi ra riêng, năm mười chín tuổi cậu ấy muốn ra nước ngoài du học, thế là tôi vứt bỏ hết thấy mọi thứ đi cùng cậu ấy. Cậu ấy là một người rất có tài, ở lĩnh vực mà cậu ấy học cậu ấy luôn là người xuất sắc, thế nhưng ở nước ngoài học chưa đến hai năm, cậu ấy chán, cậu ấy bắt đầu chuyển hướng học biểu diễn nghệ thuật. Lúc ấy kinh tế của chúng tôi chưa có gì khởi sắc, để cậu ấy có thể thực hiện được lý tưởng của mình, tôi chỉ có thể liều mạng làm việc, lúc vất vả nhất tôi một ngày làm đến bốn công việc, sáng sớm đưa báo giao sữa, trưa làm thuê ở quán ăn, xế chiều đi giao hàng, buổi tối mặc quần áo hình tượng nhân vật hoạt hình dày cộm đi phát tờ rơi mời chào du khách, còn phải tranh thủ thời

gian để học. Nhưng khi ấy làm thế nào cũng không cảm thấy mệt, chỉ cần khi về phòng trọ nhìn thấy cậu ấy, dường như tất cả mệt mỏi vất vả đều biến mất.”

“Cứ như vậy, tôi vừa học vừa nỗ lực làm việc vì cuộc sống của hai người, còn cậu ấy vẫn tiếp tục bước đi trên con đường nghệ thuật, chưa được hai năm đã bắt đầu nhận được một số vai diễn nhỏ, cũng không biết vì sao chỉ dừng lại ở giai đoạn đó. Kỳ thực theo lý mà nói, ở nước ngoài, thị trường biểu diễn nghệ thuật của người Trung Quốc thật sự rất nhỏ, một là độ tiếp nhận của người xem không cao, hai là phần được tham gia diễn xuất thật sự không nhiều lắm. Thế nhưng một người ngạo mạn như cậu ấy sao có thể cam lòng một chút thành tựu cũng không có, cậu ấy vốn nên được vạn người chú mục mà.”

“Vốn ở vào giai đoạn như cậu ấy mà về nước phát triển thì có thể sẽ rất tốt, nhưng sự kiêu ngạo của cậu ấy khiến cậu ấy không cho phép chưa có chút thành tựu đã quay trở về, cậu ấy cho rằng cứ như vậy mà về nước thì y như chó nhà có tang[3]. Chỉ trong một thời gian ngắn, cậu ấy đã rơi vào tình trạng điên cuồng, tôi lo lắng cho cậu ấy, nghĩ ra tất cả các biện pháp để tháo gỡ khúc mắc trong lòng cậu ấy, nhưng bản thân cậu ấy không ngừng hăm sâu vào, khuyên thế nào cũng vô dụng, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cậu ấy sẽ vì vậy mà phản bội tôi. Thật vậy, tôi thương cậu ấy như thế, vì cậu ấy mà trả giá hết thảy, cậu ấy cũng đã từng yêu tôi như thế, cậu ấy có thể vì chuẩn bị quà sinh nhật cho tôi, mấy ngày mấy đêm không ngủ, chỉ vì muốn làm cho tôi kinh ngạc.”

“Nhưng yêu nhau như nào chẳng nữa, cũng chỉ là mê đắm trong lòng...” Tiểu Vũ Triết nhin không được hít sâu một hơi, tự bình ổn lại tâm tình của mình, sau một lúc lâu mới nói tiếp, “Tôi vừa tốt nghiệp không bao lâu đã nhận được một đơn hàng từ giáo sư của mình, tôi rất xem trọng cơ hội này, có lẽ đơn hàng ấy rất nhỏ, nhưng sau khi hoàn thành có thể nhận được một số phí dịch vụ không ít. Chúng tôi đã rất lâu chưa được một bữa ngon lành nào, tôi nghĩ nếu nhận được số tiền kia là có thể mời cậu ấy đi ăn một bữa thật ngon, mua cho cậu ấy mấy bộ quần áo tốt một chút, dù sao thì môi trường học tập và làm việc của cậu ấy cũng đòi hỏi phải có vẻ ngoài bắt mắt. Vậy mà ngày đó khi tôi kết thúc công tác sớm hơn hai ngày, ngàn dặm xa xôi từ nơi công tác vội vã trở về, mở cửa ra, lại trông thấy cậu ta và một người đàn ông khác ở trong phòng khách, đang quan hệ với nhau.

Nhớ lại đoạn hồi ức bất kham như thế, Tiểu Vũ Triết nhin không được cúi đầu cười trào phúng, bàn tay buông thõng trên đầu gối không khỏi cuộn lại thành nắm.

“Lần đầu tiên khi bị tôi phát hiện, cậu ta vẫn cảm thấy rất kinh hoảng, vội vàng mặc quần áo lại cho tử tế, khi tôi vung tay cổ ấm thì lại che trước gã đàn ông kia để hẩn chuẩn mắt, sau đó còn quỳ xuống khóc lóc với tôi là bản thân nhất thời vì uống rượu nên ý loạn tình mê. Đáng giận là lúc ấy tôi quá yêu cậu ta quá tin cậu ta, tin rằng cậu ta thật sự chỉ là phạm lỗi nhất thời, chịu đựng vết dao cắt trong lòng, tha thứ cho cậu ta.”

“Tôi vốn tưởng rằng từ đó cậu ta sẽ thay đổi, nhưng kết quả cậu ta lại ngày càng tồi tệ hơn, thời gian về nhà ngày càng ít, số lần nhận điện thoại của tôi cũng ít theo, gọi lâu thì càng sốt ruột, thỉnh thoảng còn có thể nghe được những lời ô uế tục tĩu xung quanh. Tôi bắt đầu trở nên đa nghi, không thể an tâm làm việc được, cuối cùng kiểm chế không được bắt đầu lén theo dõi cậu ta mỗi ngày, có thể tôi mới biết được những nơi hàng ngày cậu ta đến dơ bẩn đến thế nào, hơn nữa còn phát hiện ra cậu ta lại một lần nữa phản bội tôi.”

“Có lẽ cậu cũng không thể tượng tượng ra được.” Nụ cười của Tiểu Vũ Triết mang theo sự lạnh lẽo không nói nên lời, “Đêm hôm ấy, cậu ta và gã đàn ông tôi chưa từng nhìn thấy làm chuyện đó trên xe hơi.”

Lý Cảnh Mộ nghe xong trong lòng chấn động, nhin không được bao lấy bàn tay đang nắm chặt đến mức nổi lên gân xanh của anh.

Tiểu Vũ Triết thở một hơi thật dài, giọng nói cũng trở nên nặng nề hơn, “Khi ấy tôi vô cùng căm hận, không chế không được nên đã đập cửa, lôi gã đàn ông kia ra ngoài, không hề ngoảnh đầu lại khi cậu ta cố sức ngăn cản, cậu ta đứng bên cạnh không ngừng lôi kéo tôi, cuối cùng thấy tôi đánh quá hung hãn, còn tát một cái trên mặt tôi, lúc ấy cậu ta đã then quá thành giận mà nói một câu khiến tôi khắc cốt ghi tâm, cậu ta nói, Vũ Triết, anh yêu tôi, vì sao lại không thể tiếp tục nghe theo tôi chứ, thương thể của anh ta như thế sau này làm sao mà bùng bít được đây!

“Sau này tôi mới biết được, chỉ cần là người có thể giúp cho cậu ta phát triển tài năng trên con đường nghệ

thuật, mặc kệ đối phương già thế nào xấu bao nhiêu, cậu ta đều vui lòng dâng hiến cơ thể để lấy lòng đối phương, mà tình huống này đã kéo dài được một thời gian rất lâu rồi, tôi vẫn luôn bị bịt tai che mắt. Tôi không tin cậu ta lại biến thành người như vậy, trong thời gian gần hai năm tôi đã dùng hết mọi biện pháp để cậu ta có thể cùng tôi quay về, tôi cảm thấy nếu như cậu ấy trở về, sẽ trở thành người giống như trước kia, nhưng trong lúc tôi nỗ lực cố gắng, cậu ta lại càng ngày càng không có kiên nhẫn đối với tôi. Rốt cuộc cũng có một ngày, khi tôi chạy tới quán rượu muốn lôi cậu ta ra khỏi cái nơi kinh khủng đó về nhà, cậu ta đã hung hăng đẩy tôi ra trước mặt mọi người.”

Sao em lại biến thành người như thế này!

Tôi trước nay chưa từng thay đổi! Anh không có cách nào cho tôi cuộc sống mà tôi muốn, chẳng lẽ không để tôi tự mình thực hiện nó sao?

Cuộc sống mà em mong muốn là như vậy sao? Tùy tiện bán rẻ thân xác để đổi lấy cơ hội được xuất hiện, em không cảm thấy ghê tởm hay sao?

Anh căn bản không hiểu, đây là điều kiện nhất định phải trả để đạt được thành công, hơn nữa tôi căn bản chẳng thấy ghê tởm, cùng bọn họ chơi đùa còn sướng hơn với một tên đầu gối ngẩng như anh, anh muốn đời chỉ biết có mỗi một tư thế cơ bản, biết cái gì gọi là kích tình sao? Biết ngoại trừ trên giường thì nơi nào cũng có thể dùng để làm chuyện ấy được hay sao?

Đủ rồi! Em mau theo tôi về đi, em xem em đã biến thành cái dạng gì rồi!

Trở về, buồn cười! Người nên dứt đi là anh, không giúp được chút gì còn chưa tính lại còn suốt ngày đi phá đám, anh có biết tôi thấy anh phiền như thế nào không, mau dứt đi cho tôi, đừng cản trở tôi nữa!

Em, thật sự nói tôi dứt đi?

Đúng vậy, mau dứt đi, tôi đã sớm chẳng còn tình cảm gì với anh rồi!

Nhớ đến đây, Tiểu Vũ Triết không còn nói thêm được nữa, anh nhắm mắt lại, ***g ngực phập phồng với một tốc độ rất nhanh, có thể nhìn ra được anh đang cố gắng kiềm nén nỗi uất hận và đau đớn trong lòng sắp thoát ra khỏi sự trong không chế.

Lý Cảnh Mộ không nói gì, cũng không làm gì, chỉ dựa vào anh, tay vẫn phủ lên nắm tay của anh, cho anh biết rằng ít nhất vào lúc này, có người đang ở bên anh.

Qua rất lâu, Tiểu Vũ Triết mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy cậu đang dựa vào vai của anh, ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra ánh mắt của mình đang dần dần trở nên bình tĩnh hơn, nhẹ giọng nói tiếp:

“Tôi còn có thể nói được gì đây? Vì cậu ta mà kiên trì sống ở nước ngoài, hiện tại ngay cả cậu ta cũng không cần nữa, tôi vì cái gì mà phải ở lại chứ? Nhưng dù sao cũng yêu một người nhiều năm như vậy, tôi đến cuối cùng vẫn không buông được, trước khi rời đi, tôi để lại cho cậu ta một bức thư, trong thư nói hết một lần những hồi ức đã sống từ nhỏ đến lớn của chúng tôi, tôi nhờ người chuyển thư đến cho cậu ta, gọi điện xác nhận cậu ta đã xem hay chưa, sau đó hỏi cậu ta có muốn cùng tôi trở về không, còn hơn là một mình ở lại nơi này, cậu ta cúp điện thoại một cái cạch.”

Lý Cảnh Mộ có thể tưởng tượng ra tiếng cắt điện thoại kia là một âm thanh nặng nề đập vào lòng Tiểu Vũ Triết như thế nào, khiến cho tim anh hoàn toàn chết lặng.

Nắm tay dưới bàn tay của Lý Cảnh Mộ vẫn đang run run, Lý Cảnh Mộ muốn nói mà nói chẳng nên lời, giờ phút này, là sự đồng cảm, giờ phút này, nói nhiều hơn nữa cũng vô ích. Giờ phút này, cậu mới biết được, cậu và Tiểu Vũ Triết thật sự rất giống nhau, những chuyện từng trải trong tình yêu cũng giống nhau, đau đớn khi yêu cũng rất giống, cả sự tuyệt vọng trong tình yêu cũng giống, thậm chí ngay cả việc ở bên gia đình sau khi nỗi tuyệt vọng qua đi, cũng giống như nhau.

“Đều là quá khứ rồi.”

Sau cùng, Lý Cảnh Mộ đã nói một câu như thế.

Tiểu Vũ Triết nhìn vào mắt cậu, một lúc lâu sau, từ trong ***g ngực thở ra một làn hơi mờ đục, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, đều đã là quá khứ rồi.”

Sau đó hai người không nói thêm câu nào, chỉ lẳng lặng ngồi trong gió đêm mát lạnh, dường như đều có tâm sự. Khoảng cách của hai người rất gần, không phải chỉ vì chiều dài của chiếc ghế không lớn, có lẽ là vì một nguyên nhân nào khác mà ngay cả họ cũng chưa phát hiện ra, khiến cho khoảng cách giữa họ không có một chút dư thừa.

“Trước lúc ăn cơm, tôi nghe mẹ cậu nói, mấy năm nay cậu chưa từng tìm đối tượng?”

Lý Cảnh Mộ cúi đầu, đó gần như là một thói quen của cậu, không thích nhìn thẳng người khác, mặt cúi gầm mang theo chút hèn mọn. Tiểu Vũ Triết nghe mẹ cậu nói kỳ thực cậu vốn là một người rất cởi mở, ngày trước ánh mắt khi trò chuyện luôn tự tin nhìn thẳng đối phương, thế nhưng năm ấy khi cậu rời nhà trốn đi, ở một nơi mà cha mẹ không hay biết, cậu thay đổi, biến thành khuôn mặt lặng lẽ ít lời như bây giờ, bộ dáng còn mang theo một chút tự ti.

“Không.” Lý Cảnh Mộ khẽ lắc đầu, “Sợ, nên không dám. Còn anh thì sao, điều kiện tốt như vậy, nhất định có không ít người theo đuổi đúng không?” Người như Tiểu Vũ Triết, dù có công khai mình là đồng tính luyến ái thì có lẽ cũng không thiếu phụ nữ bị anh hấp dẫn mà sẵn sàng làm thiêu thân lao đầu vào lửa.

Kỳ thật Lý Cảnh Mộ cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc là người đàn ông Tiểu Vũ Triết yêu bị cái gì kích động, mới có thể vứt bỏ một người hoàn mỹ yêu mình đến như vậy? Thật là phung phí của trời.

Tiểu Vũ Triết im lặng một lúc, có hơi sốt ruột gãi gãi đầu, anh nói: “Dì tôi nói tôi lớn như vậy nhưng chưa thật sự yêu đương nghiêm túc lần nào là nói thật, không lừa mọi người đâu. Nhưng sau khi tách khỏi cậu ta, nghĩ đến những lời cậu ta đã nói, đã thành thói quen nhiều năm chăm sóc cậu ta yêu thương cậu ta như vậy, dù bây giờ không còn nữa nhưng vẫn thấy nhớ, trong mấy năm về nước tôi vẫn luôn tìm kiếm người có thể gần bó để gạt đi nỗi cô đơn tịch mịch, tôi cứ thuận theo tự nhiên, thế nhưng lại không có ai làm bạn cố định được, đều là thấy cô đơn thì hẹn hò nhau vui đùa một hồi, lúc khoa trương nhất chính là một tháng chia tay một lần thậm chí cả quan hệ một lúc ba người, thuần túy chỉ là đùa giỡn mà thôi, chơi xong rồi thì tan cuộc. Một lần yêu như thế, đã hao hết tâm tư một mối rồi nên không muốn phải chịu thêm một lần nào nữa, cứ nghĩ như thế này cũng chẳng có gì không tốt. Nhưng dì tôi — cậu cũng biết đấy, nề nếp gia phong nhà tôi rất truyền thống, dù đã chấp nhận tính hướng của tôi nhưng vẫn không chịu được tác phong sống của tôi như thế, lúc nào cũng khuyên tôi tìm một người phù hợp để ổn định cuộc sống.”

“Thế nên — mới có buổi mặt ngày hôm nay.”

Lý Cảnh Mộ đột nhiên không biết nên nói cái gì. Cậu vẫn cảm thấy ánh mắt của các trưởng bối rất *** tường, ấn tượng đầu tiên khi cậu nhìn Tiểu Vũ Triết là thấy bộ dạng của anh ta không tồi, nhưng cũng giống như suy nghĩ cha mẹ cậu, người như vậy, có thể sống an phận được sao, dù anh ta chung thủy, nhưng cũng sẽ có rất nhiều người vì bị anh ta hấp dẫn mà biến thành người trước hy sinh, người sau tiếp bước. Không hiểu sao, cậu có chút mất mát, không sâu cũng không nặng, chỉ nhàn nhạt mà nhẹ nhàng, tựa như một cơn gió nhẹ lướt qua. Cậu nghĩ, người như cậu, có lẽ Tiểu Vũ Triết sẽ cảm thấy rất chướng mắt.

Cảm nhận được tia mất mát của cậu, dù chỉ một chút nhỏ thôi nhưng Tiểu Vũ Triết cảm thấy lòng nặng trĩu, anh bật dậy, “Cậu sẽ không để ý đúng không?”

“Ồ?” Lý Cảnh Mộ khó hiểu nhìn anh.

“Để ý đến khoảng thời gian tôi buông thả ấy,” Tiểu Vũ Triết giải thích, “Tôi không nghĩ rằng còn có thể yêu một người giống như trước đây, nên mới phóng đảng như vậy, nhưng mà, nếu như còn có thể nói yêu, tôi sẽ một lòng một dạ.”

Lý Cảnh Mộ vẫn không nói lời nào, cứ ngây người ra nhìn anh, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen huyền của anh.

oOo

Đến gần mười một giờ, Tiểu Vũ Triết đưa Lý Cảnh Mộ về dưới lầu nhà cậu, trên đường về, hai người chưa từng nói thêm một câu nào, cả hai đều trầm mặc, tựa như đang tự hỏi, nhưng cũng dường như đã quyết định.

Đường có dài mấy, thì cũng đến lúc thấy điểm tận cùng, lựa chọn có gian nan mấy, thì cũng đến lúc không thể không quyết định.

Khi xe dừng lại, Lý Cảnh Mộ vô thức nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt anh nghiêng nghiêng, lẳng lặng dõi mắt về phía trước.

Lý Cảnh Mộ rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi lên trước.” Sau đó mở cửa xuống xe.

Khi sắp đến cổng nhà, chợt nghe từ phía sau có người gọi một tiếng, “Lý Cảnh Mộ!” Lý Cảnh Mộ quay đầu lại, thấy cửa kính xe Tiểu Vũ Triết đã kéo xuống, anh xoay người nhìn qua chỗ cậu, “Cậu tới đây một chút.”

Lý Cảnh Mộ khó hiểu, nhưng vẫn bước đến.

“Chuyện gì vậy?” Cậu khom lưng xuống nhìn người trong xe.

Tiểu Vũ Triết nhìn thẳng cậu, một lát sau nghiêm túc nói: “Sau này chúng ta cùng nhau sống thật vui vẻ nhé, được không?”

Lý Cảnh Mộ sửng sốt, lúc này bàn tay của Tiểu Vũ Triết đã vươn ra khỏi cửa kính xe, đưa đến trước mặt cậu, không nói một lời nào, cứ chăm chú nhìn cậu như vậy.

Hồi lâu, Lý Cảnh Mộ rũ mắt nhìn xuống cánh tay cậu, chưa kịp nghĩ thêm điều gì đã chậm rãi bắt lấy cánh tay kia.

“Được.”

Cảm giác sự ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến, cậu nghiêm túc trả lời một cách chắc chắn.

[1] Trích từ câu Tam Thập Nhi Lập của Khổng tử, nghĩa là đến ba mươi tuổi thì đã có thể tự lập, chín chắn vững vàng.

[2] Bình là đơn vị đo diện tích của Nhật Bản, một bình bằng 3,3579 thước vuông

[3] Chó nhà có tang (): mất nơi nương tựa, lang thang khắp nơi

2. Chương 2

Vừa mở cửa vào nhà thay giày xong, mẹ Lý Cảnh Mộ đã từ trong phòng bước ra.

“Mẹ, sao còn chưa ngủ?”

Mẹ Lý Cảnh Mộ vừa nhìn thấy con liền đi qua sờ lên mặt cậu, nói: “Đang đợi con.”

“Yên tâm đi mẹ, con không sao.”

“Ừ.” Mẹ Lý gật đầu, “Nói chuyện với Tiểu Vũ Triết thế nào?”

“Tốt lắm ạ.”

“Tốt là thế nào?”

Lý Cảnh Mộ vén sợi tóc hoa râm đang buông lơ của mẹ mình ra sau tai bà, “Mẹ, chúng con quyết định sẽ quen nhau.”

Mẹ Lý quan sát con mình rất kỹ nhưng lại không hề tỏ ra quá vui mừng, hồi lâu mới nghẹn giọng hỏi: “Tiểu Mộ, con thật lòng muốn ở bên cậu ta sao?”

“Vâng.”

“Không phải để làm yên lòng chúng ta mới làm như vậy chứ?”

“Mẹ, đừng lo lắng, con thật sự sẽ không làm chuyện điên rồ nữa đâu.” Biết rõ mẹ mình rất cuộc đang lo lắng cái gì, Lý Cảnh Mộ thấy xót xa trong lòng, càng thêm áy náy hổ thẹn.

“Mẹ, yên tâm đi, sẽ tốt hơn mà.” Lý Cảnh Mộ nhẹ nhàng ôm mẹ vào lòng, an ủi bà.

“Ừ, ừ.” Mẹ Lý nén lệ, dựa vào lòng con trai mình.

“Được rồi, miễn là con thấy tốt là được, mẹ yên tâm rồi.”

Mẹ Lý cố nhịn nước mắt, nhưng rồi lại nhịn không được mà để lộ ra tia chờ đợi mờ mịt trong lời nói. Dù biết Tiểu Vũ Triết là một người tốt, nhưng lần sắp đặt này của họ rốt cuộc là sai hay đúng? Ai cũng không biết được.

Sớm hôm sau, ăn xong bữa sáng Lý Cảnh Mộ liền chạy xe đạp điện ra mở cửa tiệm như thường ngày.

Một nhà ba người họ hiện tại đang dựa vào cửa tiệm nhỏ này để kiếm sống. Tiệm không lớn, ngày đó ba mẹ cậu dùng tiền lương già để dành suốt mấy năm và tiền bán căn nhà cũ để mở nó, hoàn hảo là lúc trước khi rời nhà trốn đi, để có thể tồn tại cậu rất cuộc cũng học được chút kỹ năng, từ chọn mặt bằng cửa hàng mua thiết bị đến mở cửa kinh doanh vân vân các thứ, có Lý Cảnh Mộ chống đỡ, chuyện kinh doanh không chỉ tốt, mà còn càng ngày càng trở nên tốt hơn.

Cửa tiệm mà Lý Cảnh Mộ mở chính là tiệm photo, chọn mặt bằng gần trường đại học, đồng thời cũng tiếp giáp với một số cao ốc văn phòng, mỗi ngày chỉ cần lượng công việc của các nhân viên ở gần đó thôi cũng đủ cho cậu bận tới tận tối. Mở tiệm chưa đến hai tháng đã phải tuyển thêm hai nhân viên, một người quả thật làm không xuể. Cuộc sống như thế đúng là có chút mệt mỏi, cũng chỉ kiếm được một ít tiền, nhưng Lý Cảnh Mộ rất thỏa mãn.

Mặc dù chìa khóa mở cửa tiệm Lý Cảnh Mộ có một chiếc, nhân viên cũng có một chiếc, thế nhưng ông chủ tiệm Lý Cảnh Mộ vẫn thường xuyên đến mở cửa tiệm sớm hơn người khác, đồng thời quét dọn sạch sẽ một chút, cậu chỉ chịu ngồi vào chỗ của mình khi nhận được đơn hàng.

Hôm nay Lý Cảnh Mộ muốn sửa chữa một bảng thiết kế hộp đèn vừa nhận ngày hôm qua, đây là hộp đèn mà một quán thịt nướng nhà ở chợ đêm đặt, người đặt yêu cầu nên mới mẻ độc đáo một chút, tốt nhất có thể làm cho khách hàng liếc mắt một cái liền cảm thấy cảm lòng không được phải ghé ăn thử. Yêu cầu tuy không nhiều, nhưng độ khó lại rất cao, Lý Cảnh Mộ đắn đo suy nghĩ, trừ tên quán, còn lại thì bỏ vào mấy tấm ảnh BBQ kích thích vị giác của khách hàng làm phong nền, hôm qua đã làm được kha khá rồi, hôm nay chỉ chỉnh sửa riêng một số chi tiết nữa thôi.

Cậu đến chưa bao lâu thì hai nhân viên đã tới để bắt đầu làm việc, công việc nhận được cũng dần dần trở nên nhiều hơn, thỉnh thoảng thì photo đủ loại giấy tờ như công văn, luận văn, làm hồ sơ năng lực[1] và danh thiếp, cũng thiết kế in ấn cả tờ rơi quảng cáo, có không ít việc có thể làm xong trong ngày, nếu không thể hoàn thành trong ngày thì nhận tiền đặt cọc rồi hẹn thời gian chính xác để khách hàng đến lấy, xưa nay vẫn vậy, tuy bận rộn nhưng vẫn làm việc theo thứ tự rõ ràng.

Điểm khác biệt duy nhất chính là thời điểm đóng cửa tiệm, Lý Cảnh Mộ nhận được một cuộc điện thoại, một dãy số xa lạ, tưởng là khách hàng, nhấn nút nghe máy, âm thanh truyền đến trong di động chính là giọng nói của Tiểu Vũ Triết.

[Đã tan ca chưa?]

“À, sắp tan rồi.”

[Tối nay có muốn cùng ra ngoài ăn một bữa không?]

Lý Cảnh Mộ hơi lưỡng lự một chút, nhưng vẫn gật đầu, “Được.”

[Tôi đón cậu nhé?]

“Ừ, đến dưới nhà tôi đi, để tôi chạy xe về tiệm thể nói với ba mẹ tôi một tiếng.”

[Được, vậy lát nữa gặp?]

“Vâng đi.”

Đợi đến khi đối phương đã cúp điện thoại, Lý Cảnh Mộ vẫn đang bị vây trong tình trạng ngơ ngác không hiểu gì, mãi một lúc sau mới hoàn toàn tỉnh ngộ mà nhớ ra, à, thì ra cậu đã là một người có đối tượng hẹn hò rồi.

Trong lòng đột nhiên có một cảm giác khó nói thành lời, không khó chịu, nhưng cũng không phải là cảm giác thuộc về một ai đó rõ ràng.

Quên đi, cứ bước từng bước thôi. Cậu cứ thế, tự nghĩ rồi tự buông.

Trở về nhà chuyện trước tiên là nói với cha mẹ muốn đi ra ngoài ăn cùng Tiểu Vũ Triết, ba Lý mẹ Lý đương nhiên không chỉ cao hứng mà còn nói cậu và Tiểu Vũ Triết cứ đi cùng nhau thật thoải mái, không cần bận tâm đến họ.

Sợ Tiểu Vũ Triết đến không thấy được người, Lý Cảnh Mộ không ở trong nhà đợi lâu, vừa xuống lầu nhìn thử một chút đã thấy chiếc Ford Fiesta màu Champagne của Tiểu Vũ Triết, cậu vội vã chạy lại gần gõ nhẹ lên cửa kính xe trước, chờ người trong xe nhìn thấy cậu mới mở cửa xe ngồi vào trong.

“Đợi lâu không?”

“Không lâu, cũng vừa đến thôi.”

Tiểu Vũ Triết cười khế, nhìn cậu gài dây an toàn xong rồi mới khởi động xe.

“Ra ngoài ăn tối với tôi, cha mẹ cậu có nói gì không?”

Nghĩ đến bộ dạng vui mừng của cha mẹ, Lý Cảnh Mộ không khỏi mỉm cười, “Họ còn mừng vì chúng ta có cơ hội giao lưu nhiều hơn đó chứ.”

Tiểu Vũ Triết bật cười, “Dì tôi cũng vậy, tối qua biết chuyện chúng ta quyết định quen nhau, hôm nay không biết đã gọi biết bao nhiêu cuộc nhắc tôi nhất định phải tìm cậu ăn cơm, bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn. Tối hôm qua dì tôi và ba mẹ cậu cùng về, không biết sau đó lại hàn huyên cái gì, tôi cảm thấy dường như họ đã trở thành bạn tốt rồi thì phải, y như tâm linh tương thông vậy.”

Lý Cảnh Mộ cũng trêu chọc: “Hóa ra anh mời tôi đi ăn là vì dì anh yêu cầu à.”

“Cũng không hẳn là như vậy.” Tiểu Vũ Triết tay trái dựa trên cửa kính xe, tay phải nắm vô lăng, khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn qua phía cậu, “Tôi đã nói với dì, không cần dì phải tận tâm chỉ bảo như vậy, tôi đâu gì cũng là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi rồi, làm thế nào để theo đuổi một người, đương nhiên là biết rõ.”

Không biết là do ánh mắt hay lời nói của anh làm cho mặt Lý Cảnh Mộ bỗng nhiên đỏ ửng tim thì đập dồn, cậu nghiêng mặt đi, nhìn ra ngoài cửa kính xe giả bộ cái gì cũng không thấy, thế nên không kịp nhìn thấy ý cười sâu trong mắt Tiểu Vũ Triết.

Lần này Tiểu Vũ Triết không hỏi ý kiến Lý Cảnh Mộ đi đâu ăn tối nữa, trực tiếp lái xe mang cậu đến một nhà hàng Thái Lan cảnh sắc không tệ, món chua cay là khẩu vị quê nhà của Lý Cảnh Mộ, cũng là món cậu thích nhất, khi thức ăn mang lên cậu rất kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Vũ Triết. Đối phương cũng thành thật nói với cậu: “Tư liệu hoàn toàn là do dì tôi cung cấp, còn về vì sao dì biết được, chắc cậu cũng hiểu.”

Thế là Lý Cảnh Mộ đành giấu nhem đi vẻ mặt đỏ khốc dở cười vì hành vi không biết xấu hổ bán đứng con mình của ba mẹ cậu.

Hai người đàn ông đều biến vẻ bất đắc dĩ vì hành vi bán đứng hai bên của các trưởng bối thành truyện cười rồi cùng nhau vui vẻ dùng bữa tối. Về phần hoạt động tiêu thực sau khi ăn xong giải quyết thế nào, Tiểu Vũ Triết đã sớm sắp xếp, vừa vặn ở gần đó đang tổ chức một trận đấu bóng rổ với thành phố khác, Tiểu Vũ Triết thông qua quan hệ quen biết kiếm được hai vé vào cửa ngày hôm nay nên dẫn Lý Cảnh Mộ cùng đi.

Hôm nay chỉ là một trận đấu vòng loại, cầu thủ của hai thành phố đang so tài trong một trận đấu nảy lửa, Lý Cảnh Mộ và Tiểu Vũ Triết cũng không nói là ủng hộ bên nào, chỉ nhìn thấy cầu thủ nào thuận mắt thì tiện thể ủng hộ đội của cầu thủ đó mà thôi.

Ban đầu họ còn chút câu nệ, nhưng thấy người bên cạnh cũng thả lỏng như mình, hơn nữa Tiểu Vũ Triết còn ở một bên giật giây, dần dần, Lý Cảnh Mộ bị lây nhiễm mà mở lòng, hoàn toàn hòa mình vào trận đấu giống như những khán giả khác, trong bầu không khí cuồng nhiệt cởi áo khoác gỡ nút cổ tay áo vung hai tay hò hét cổ vũ cho đội bóng.

Vậy mà cuối cùng đội bóng mà họ ủng hộ lại thua, hai người hết sức thất vọng, hậm hực khoắc tay nhau rời khỏi sân đấu.

Cơ mà, thật sự rất tận hứng.

Khi ngồi trên xe, đây là suy nghĩ cuối cùng họ không hẹn mà cùng cảm nhận được.

Sau khi rời khỏi đó cũng không còn sớm nữa, Tiểu Vũ Triết liền xe đưa cậu về thẳng nhà, trên đường đi anh hỏi Lý Cảnh Mộ ngồi bên cạnh vẫn còn chút dư âm kích động sau trận đấu, “Có mệt không?”

Lý Cảnh Mộ nhìn anh, khoe miệng nhin không được cong lên, “Không mệt chút nào, còn nữa, cảm ơn anh, hôm nay rất vui, đã rất lâu rồi tôi chưa được vui như thế này.”

Tiểu Vũ Triết cũng cười, “Tôi cũng lâu rồi chưa được vui như vậy.” Mấy năm nay ngoài công việc cũng chỉ có công việc, nếu như ngay cả công việc cũng không làm lấp đầy được sự cô đơn thì hẹn bạn giường đem toàn bộ *** lực của mình phóng thích, làm cho bản thân mệt mỏi đến độ không thể suy nghĩ được gì, dù có thể xua tan nỗi cô đơn nhưng chỉ trong nhất thời mà thôi, hơn nữa sau đó lại càng cảm thấy mệt.

Kỳ thực với sự sắp đặt ngày hôm nay Tiểu Vũ Triết chỉ tốn một chút tâm sức, cùng người mình yêu hẹn hò ở những nơi lãng mạn, cùng đi ăn tối, xem phim hay đi công viên trò chơi, KTV đã không còn thích hợp với hai gã đàn ông đã quá ba mươi tuổi sắp thành lão già rồi, may mà khi nói chuyện người khác biết được trong khoảng thời gian này có tổ chức đấu bóng rổ, vừa nghe thấy đầu liền có ý tưởng.

Từ khi nghe được những thông tin mà dì anh biết, Lý Cảnh Mộ từng ở trong đội bóng rổ ở trường, mà chính anh cũng chưa bao giờ để vụt mất niềm đam mê ấy, nếu hai người đã từng gắn bó keo sơn với bóng rổ, sao không đi xem thử một lần?

Huống hồ bầu không khí trên sân bóng luôn sôi động cuồng nhiệt, có thể xóa tan khoảng cách xa lạ của hai bên nhanh hơn một chút.

Hiệu quả sau đó còn tốt hơn so với những dự đoán của Tiểu Vũ Triết, từ đó cũng có thể thấy được, Lý Cảnh Mộ đúng thật đã từng là một người rất cởi mở và vui vẻ.

Đêm nay tâm tình của Tiểu Vũ Triết rất tốt, Lý Cảnh Mộ cũng vậy.

Đưa Lý Cảnh Mộ về đến nhà, cậu xuống xe trước, Tiểu Vũ Triết gọi cậu lại.

“Lý Cảnh Mộ.” Anh ra dấu gọi điện, “Cậu lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi, bất kể có chuyện gì hay không.”

Lý Cảnh Mộ bật cười, khẽ gật đầu, “Được.”

Tiểu Vũ Triết ngồi trong xe nhìn cậu vào hiên nhà, sau đó mới khởi động xe rời đi, thế nhưng anh lại không biết Lý Cảnh Mộ đứng bên cửa sổ ở góc cầu thang lên lầu hai, dõi mắt nhìn anh rời đi.

Đó là một khởi đầu tốt đẹp, biết đâu cũng sẽ có một kết thúc tốt đẹp, không phải sao?

oOo

Những ngày kế tiếp, Tiểu Vũ Triết chỉ cần có thời gian rảnh sẽ hẹn Lý Cảnh Mộ ra ngoài, không nhất định là đi ăn cơm, nếu như là cuối tuần thì hẹn nhau đi câu cá ở dòng suối cạnh khu rừng nhỏ ngoại thành, hoặc đi đánh một trận tennis. Sau hơn một tháng hò hẹn như thế, mẹ Lý Cảnh Mộ bảo Lý Cảnh Mộ mời Tiểu Vũ Triết tới nhà dùng cơm cho có qua có lại.

Tiểu Vũ Triết vì thế mà dày công chuẩn bị không ít quà biếu, hơn nữa khi gặp hai vị trưởng bối cũng vô cùng dẻo miệng, lại một lần nữa ghi ấn tượng tốt với họ, cả hai trưởng bối đều thâm nghĩ lần này họ thật sự đã không nhìn lầm người.

Mỗi ngày trôi qua, mỗi quan hệ của hai người cũng dần theo thời gian hẹn hò mà ngày càng trở nên sâu sắc.

Họ đều là người đã một lần trải qua đau khổ trong tình yêu, lúc này đây đều dùng tình cảm chân thực đối đãi với nhau, đều dụng tâm để giữ lấy mối quan hệ này.

Họ đều có công việc và cuộc sống của riêng mình, tuy không thể gặp nhau hàng ngày nhưng vẫn gọi điện cho nhau đều đặn, có khi là Tiểu Vũ Triết hỏi han một câu lúc rảnh rỗi, có khi là Lý Cảnh Mộ dặn dò đối phương một tiếng đừng thức khuya mỗi đêm trước khi đi ngủ, lại có khi chỉ là một tin nhắn ngắn gọn, nói chung đều vô cùng đơn giản và bình thường, thế nhưng họ đều đặt đối phương ở trong lòng.

Một tháng hơn, ba mươi bảy ngày, có thể rất ngắn, cũng có thể rất dài, có thể chẳng có gì xảy ra, cũng có thể nhảy vọt nhanh chóng.

Người đã từng thất vọng mà lại yêu một lần nữa thì lại càng sẽ càng thận trọng dè dặt; nói tình cảm của họ ngày càng gắn bó, là bởi vì chỉ cần rảnh rỗi họ sẽ nhin không được mà nhớ đến đối phương; nói họ vẫn đứng yên không bước tiếp, là bởi vì ngoại trừ một lần dắt tay nhau ra thì ngay cả một nụ hôn chào hỏi cũng không có.

Là quý trọng, là sợ hãi, là cẩn thận hay là chưa đến lúc? Lý Cảnh Mộ không nói, Tiểu Vũ Triết cũng không nhắc đến, cứ nghĩ rằng chẳng có gì, nhưng trong lòng đều có sự hiện diện của đối phương.

Tính chất công việc của Tiểu Vũ Triết là thường xuyên đi khắp mọi nơi trong nước, quen nhau hơn một tháng, họ cũng chỉ ra ngoài ăn có ba lần, gặp mặt nhau năm lần, trong đó còn bao gồm cả lần Tiểu Vũ Triết đến nhà Lý Cảnh Mộ ăn cơm, nên dường như họ liên lạc với nhau qua điện thoại nhiều hơn.

Dù họ đều đã hơn ba mươi tuổi, nhưng khi quen nhau vẫn giống như những cặp đôi bình thường, cầm điện thoại lên, có lẽ cần bản chẳng có chuyện gì, cũng không có gì để nói, nhưng dù thế nào cũng không muốn cúp máy, không ngừng tìm đề tài để nói.

Ví dụ giống như cuộc đối thoại này:

[Ăn cơm chưa?] hỏi câu này chắc nữa là Tiểu Vũ Triết, anh lúc nào cũng thích gọi điện thoại cho Lý Cảnh Mộ vào giờ nghỉ trưa.

“Ăn rồi, còn anh thì sao?”

[Đang ăn.]

“Ăn gì thế?”

[À, trợ lý đặt dùm một phần thức ăn nhanh.] ngừng một chút tựa như đang nghiên cứu cụ thể cái gì đấy, [Có cà ri gà, thịt chưng, cải xanh xào trứng.]

“Ăn có ngon không?”

[Qua loa đại khái thôi. Dù sao giờ cũng đang ở công trường, ăn tạm vậy.] Tiểu Vũ Triết làm thiết kế sân vườn, chỉ cần có việc, hơn phân nửa là phải đích thân đến hiện trường giám sát hay chỉ đạo, từ bữa sớm đến bữa khuya đều giải quyết ở công trường.

“Gần đây nhiều việc bề bộn lắm sao?”

[Hơi hơi thôi, à, ngày mốt anh có thể rút chút thời gian nghỉ ngơi một chút, đến lúc đó anh đến tìm em nhé?]

“Ừ.”

[Em có muốn đi đâu hay ăn cái gì đó không? Cứ nghĩ trước đi, đến lúc đó chúng ta cùng đi.]

“Ừ, em không có nơi nào đặc biệt muốn đi cả.”

[Vậy à. Vậy để anh sắp xếp nhé, được không?]

“Không thành vấn đề, em tin tưởng ở anh.”

Sau đó hình như cũng chẳng còn gì để nói, thế nhưng lại không ai có ý định muốn cúp máy xuống, cuối cùng vẫn là Lý Cảnh Mộ lên tiếng trước, “Được rồi, anh vẫn nên ăn cơm cho thật no đi, đừng để đói bụng, khi nào có thời gian chúng ta nói chuyện tiếp.”

[Ủ, ngày mốt anh đến tìm em nhé.]

“Ủ, bye bye.”

Dù đã cúp điện thoại, nhưng Lý Cảnh Mộ vẫn cầm lòng không được mà nhìn chiếc điện thoại đang nằm trong tay, giống như có thể lồi từ đó ra một con người bằng xương bằng thịt.

oOo

Ngày mốt vừa nói chỉ chớp mắt là sẽ tới, ngay hôm sau Lý Cảnh Mộ vì để có thể thoải mái cùng Tiểu Vũ Triết ra ngoài chơi mà làm hết toàn bộ công việc của ngày tiếp theo, vội vàng tăng ca làm thêm đến tám giờ tối mới đóng cửa về nhà, nhận được một cuộc điện thoại của Tiểu Vũ Triết gọi tới, thế nhưng khi cậu vừa lấy điện thoại ra nhấn nút nghe thì đối phương lại cúp máy.

Lý Cảnh Mộ thấy khó hiểu, nghĩ nên gọi lại bên kia, điện thoại reo hồi lâu mới có người nghe máy.

[Cảnh Mộ?] Quen nhau hơn một tháng, Tiểu Vũ Triết đã sửa lại cách xưng hô.

“Ban nãy sao lại gọi điện thoại cho em rồi cúp?”

Tiểu Vũ Triết dường như không biết phải trả lời thế nào. [À...]

“Làm sao thế?”

[Aiii, đã nói là ngày mai qua tìm em, nhưng xem ra anh đi không được rồi, đã định là gọi điện thoại cho em biết. Nhưng lúc gọi điện thoại qua lại cảm thấy có lẽ ngày mai sẽ bớt, có thể cố gắng ra ngoài cùng với em, nhin không được lại cúp điện thoại.]

Lý Cảnh Mộ dù cảm thấy giọng điệu và hành động trẻ con của anh có chút buồn cười, nhưng ý tứ trong lời nói của anh lại làm cho cậu cảm thấy không an lòng, “Không phải đã có chuyện gì xảy ra chứ?”

[Đùng lo lắng, không có vấn đề gì to tát đâu, chỉ là bị trật chân thôi.]

Thật sự là bị trật chân. Chờ Lý Cảnh Mộ lo lắng tìm đến trước cửa nhà theo lời chỉ dẫn của anh, đã nhìn thấy anh lò cò một chân ra mở cửa, chân phải sưng phù thành một cái bánh bao nhỏ.

Để ý thấy ánh mắt của cậu, Tiểu Vũ Triết vội vàng giải thích: “Thật sự là không có gì, anh đã đi bác sĩ khám rồi, chuyện nhỏ, giờ chỉ cần thoa thuốc giảm sưng là ngày mai có thể bớt thôi.”

“Sao lại bị trật?” Lý Cảnh Mộ vội vã vào phòng, trở tay đóng cửa trước, sau đó dìu anh đến ghế sofa ngồi.

“Hôm nay đi thăm công trường cùng với người tạm thời thay thế công việc, không cẩn thận để ý dưới chân nên bước hụt làm chân bị trật.”

“Đã xoa thuốc chưa?”

“Còn chưa xoa, đang định xoa thuốc thì em tới.”

“Thuốc đâu, em giúp anh xoa.”

“Thuốc à, trên bàn trà.” Nói xong Tiểu Vũ Triết nghiêng người cầm bình rượu thuốc qua đặt vào tay Lý Cảnh Mộ.

Mặc dù số lần hai người gặp mặt nhau trong tháng không được coi là nhiều, nhưng bởi vì thường xuyên liên lạc bằng điện thoại, trong lúc đó hai bên cũng đã dần dần hình thành hình thức ở chung nhất định, có thể tự nhiên trò chuyện với nhau mà không theo chút xa lạ nào.

Như lúc này, Tiểu Vũ Triết không cảm thấy để Lý Cảnh Mộ xoa thuốc cho mình là có gì bất thường, Lý Cảnh Mộ cũng không cảm thấy xoa thuốc cho anh có cái gì xấu hổ. Cầm lấy bình rượu thuốc, ngồi bệt xuống, cuộn ống quần của anh lên, nâng chân của anh lên nhìn thử tình hình trước, ngồi lên ghế sofa, để chân anh lên đùi phải của mình, mở nắp bình đổ ra một chút rượu thuốc vào lòng bàn tay, xoa hai lòng bàn tay vào nhau cho đến khi nóng rực, lúc này mới bao lấy chỗ trật trên mắt cá chân của Tiểu Vũ Triết.

“Em sẽ dùng chút lực để nắn, như vậy mới có thể giảm sưng nhanh hơn nhưng sẽ hơi đau đó, anh gắng chịu nhé.”

Nơi cậu bao lấy nóng rực như thiêu đốt, Tiểu Vũ Triết còn chưa kịp trả lời cậu đã bắt đầu ra sức nắn bóp, kích thích trong nháy mắt khiến cơ thể Tiểu Vũ Triết đau đến mức cả người căng cứng, thiếu chút nữa nhịn không được mà hét lên.

Cũng may mà thời điểm máu chốt vì tôn nghiêm đàn ông anh đã không hét lên tiếng nào.

Theo động tác của Lý Cảnh Mộ, chỗ bị sưng ở mắt cá chân trừ đau ra cũng bắt trở nên nóng rực, hai cảm giác đan xen với nhau, tuy không mấy dễ chịu, nhưng sau cơn đau nhức ban đầu, Tiểu Vũ Triết lại cảm thấy dễ cậu xoa thể này kỳ thực rất thoải mái.

Giống như là massage vậy, những cơ bắp cứng đờ sau khi được một lực lớn xoa nắn, cảm giác thư thái dễ chịu sẽ tràn đến.

Lúc này Tiểu Vũ Triết cũng bắt đầu nhàn rỗi quan sát Lý Cảnh Mộ đang ngồi bên, cậu rất chăm chú, toàn tâm toàn ý xoa thuốc nắn chân cho Tiểu Vũ Triết hoàn toàn không chú ý gì đến ánh mắt quan sát của Tiểu Vũ Triết, cũng không biết rằng dáng vẻ chăm chú này của cậu, ở trong lòng đối phương, để lại một nét mặt mà yên bình đến thế nào.

Dù bị thương không nặng nhưng vẫn ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày, Lý Cảnh Mộ không yên tâm để anh ở một mình nên gọi điện thoại cho ba mẹ nói Tiểu Vũ Triết bị thương, tối nay cậu muốn ở lại chăm sóc cho anh, ba mẹ cậu vừa nghe xong liền lo lắng hỏi han, hơn nữa cũng rất vui vẻ sẵn lòng để hai người có nhiều thời gian ở bên nhau hơn một chút, còn bảo Lý Cảnh Mộ chăm sóc cho Tiểu Vũ Triết thật tốt.

Lúc này cũng đã muộn, khi nghe được buổi chiều Tiểu Vũ Triết gần như chưa ăn cái gì Lý Cảnh Mộ lập tức vào bếp định chuẩn bị làm chút đồ ăn cho anh, trải qua một phen tìm kiếm trong nhà bếp, trong lòng cậu không khỏi dâng trào cảm xúc phụ nữ khéo léo mấy cũng khó thổi cơm khi không có gạo.

Tiểu Vũ Triết chỉ ở một mình đương nhiên là lười làm đồ ăn, bình thường đều là giải quyết ở bên ngoài, trong nhà ngay cả chút xiu lương thực dự trữ cũng không có, rơi vào đường cùng, Lý Cảnh Mộ đành phải xuống lầu đi mua đồ.

Tiểu Vũ Triết vốn muốn đi theo vì sợ cậu chưa quen thuộc với đường xá khu này, nhưng tình huống của anh hiện tại có quỷ Lý Cảnh Mộ mới cho anh đi theo, dứt khoát ấn anh ngồi trở lại ghế sofa, một thân một mình mở cửa đi.

Cũng may điều kiện nơi Tiểu Vũ Triết sống cũng không tệ, ở dưới lầu cách không xa có một siêu thị nhỏ, thực phẩm cơ bản đều có, Lý Cảnh Mộ bèn mua một bó mì sợi, mấy cái trứng gà cộng thêm một bao thịt xông khói, về đến nhà liền nấu cho Tiểu Vũ Triết một tô mì trứng gà thịt xông khói.

Buổi chiều bởi vì Lý Cảnh Mộ đẩy nhanh tiến độ công việc nên không về nhà ăn, trực tiếp đặt một phần ăn ở bên ngoài bán, thế nhưng những món như vậy ăn thế nào cũng nuốt không trôi, cho nên lần qua lần lại đến lúc này cũng đã khá đói bụng rồi, cậu không thèm khách sáo, nấu thêm chút mì sợi, múc cho Tiểu Vũ Triết một tô thật lớn, bản thân cũng tự múc thêm một chén ngồi ăn đối diện với anh.

Ăn được một nửa, Lý Cảnh Mộ hỏi: “Hương vị thế nào?”

Tiểu Vũ Triết dùng đũa gắp một sợi mì lên hỏi lại: “Muốn nghe lời thật hay nói dối?”

“Lời thật trước.”

Tiểu Vũ Triết nhượng nhượng mi, “Có thể ăn.”

Lý Cảnh Mộ dù gấp vẫn ung dung, “Còn nói dối thì sao?”

Tiểu Vũ Triết lập tức biến thành cái miệng gian thương, “Bà xã, ăn ngon quá chừng, lại một chén nữa, nhớ gói mang về nha!”

Lý Cảnh Mộ bật cười, thiếu chút nữa là phun hết mì trong miệng ra ngoài.

Ăn xong mì nghỉ ngơi một chút, Lý Cảnh Mộ để Tiểu Vũ Triết ngồi trên ghế sofa xem TV, cậu phụ trách rửa chén đĩa dọn dẹp nhà bếp.

Chờ khi cậu dọn dẹp xong đi ra thì đã hơn mười giờ tối rồi, Tiểu Vũ Triết ra hiệu bảo cậu ngồi xuống cạnh anh cùng anh xem chương trình TV một lúc.

Đến khi Tiểu Vũ Triết cảm thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, bao tử cũng đã no nê rồi, cậu hỏi Lý Cảnh Mộ có muốn đi tắm trước hay không.

Lý Cảnh Mộ nghĩ một chút, nói: “Anh tắm trước đi, chân anh hiện tại rất bất tiện, đợi lát nữa có gì khó khăn em vào giúp cũng dễ.”

Tiểu Vũ Triết cũng không từ chối, anh gật đầu nói: “Cũng được.”

Đang lúc anh muốn đứng dậy tìm quần áo ngủ, Lý Cảnh Mộ đã nhanh hơn một bước ngăn anh lại, nói: “Anh nói đồ để chỗ nào để em đi lấy cho anh, hiện tại tốt nhất là anh nên ít chuyển động đi.”

Tiểu Vũ Triết đành phải ngồi xuống, sau khi cho cậu biết nơi để quần áo, lại nói thêm: “Trong ngăn tủ bên dưới có quần lót chưa mặc lần nào em lấy một cái ra mặc đi, anh nhớ hình như còn một bộ áo ngủ cũng chưa mặc qua, hẳn là ở trong ngăn ấy luôn đó, em tìm thử xem.”

Lý Cảnh Mộ tìm theo lời anh, rất nhanh đã tìm được quần áo, đầu tiên là đem quần áo Tiểu Vũ Triết phải mặc treo lên giá mắc áo trong phòng tắm, sau đó tìm thấy một cái ghế nhỏ đặt dưới vòi hoa sen.

Nơi Tiểu Vũ Triết sống là một căn hộ đơn rất thường thấy, có một phòng một sảnh, phòng tắm ngược lại rất rộng, còn có bồn tắm lớn. Lý Cảnh Mộ hỏi anh lát nữa có muốn ngâm nước hay không, Tiểu Vũ Triết vội vàng lắc đầu, ngày nóng nực thế này mà ngâm nước không phải là tự mình chịu tội hay sao. Tình huống hiện tại của anh không thể đứng tắm vòi sen, vì vậy Lý Cảnh Mộ dứt khoát tìm ghế nhỏ, để anh ngồi tắm, giảm bớt gánh nặng cho đôi chân.

Chuẩn bị bố trí hết thấy mọi thứ, Lý Cảnh Mộ mới ra ngoài đỡ Tiểu Vũ Triết vào phòng tắm, trước tiên là cởi quần áo giúp anh, khi còn thừa lại một cái quần lót thì cậu cẩn thận chuyển tầm nhìn, dìu Tiểu Vũ Triết ngồi lên ghế, gỡ vòi hoa sen gắn trên tường xuống đặt vào tay anh, đem khăn mặt quần quanh cổ anh, sau đó liền bước ra không quay đầu lại.

Lý Cảnh Mộ bước ra ngoài không lâu, xem chương trình TV được hơn năm phút đồng hồ chợt nghe thấy tiếng người kêu ai ui trong phòng tắm, cậu vội vàng đứng dậy đẩy cửa vào xem, Tiểu Vũ Triết người trần như nhộng chẳng biết sao ngã lăn quay trên sàn nhà, chiếc ghế nhỏ để anh ngồi thì lật ngửa ở bên cạnh.

Lý Cảnh Mộ liền đi vào dìu anh dậy: “Sao lại ngã xuống đất rồi?”

Tiểu Vũ Triết bị đau, xấu hổ giải thích: “Chắc là do ghế quá nhỏ, anh đang tự kỳ cọ cho mình, cái ghế dường như không chống đỡ nổi thân hình to lớn của anh, nghiêng sang một bên.”

Lý Cảnh Mộ nghe vậy liền liếc mắt nhìn qua cái ghế nhỏ đang chống chọi bên cạnh, lòng có chút lo lắng.

Kỳ thực đây là chiếc ghế gấp họ thường ngồi khi đi câu cá, bởi vì Lý Cảnh Mộ quả thực tìm không thấy cái ghế nhỏ nào, dứt khoát đi tìm cái ghế gấp trước kia họ mang đi câu cá để vào trong phòng tắm, không hề nghĩ rằng loại ghế này khi ai đó ngồi nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh cậu cá thì lại chắc như thế, có thể làm được khá nhiều việc, nhất là khi kỳ cọ xoay tới xoay lui, vậy mà giờ lại chống đỡ không được.

Nhưng lúc này Tiểu Vũ Triết lại không đứng được, bồn tắm lớn bên kia không có vòi sen nên không thể để anh ngồi vào tắm, Lý Cảnh Mộ đành đem chiếc ghế nhỏ lật nghiêng lại, cẩn thận đỡ Tiểu Vũ Triết ngồi xuống.

“Anh đừng cử động, em kỳ lưng cho anh.”

Nói xong cầm lấy vòi hoa sen giúp anh tắm rửa.

Tiểu Vũ Triết dáng người rất chuẩn, tứ chi thon dài hữu lực, cơ bắp rắn chắc khối nào khối nấy cân xứng vừa vặn, vừa rồi khi Lý Cảnh Mộ giúp anh cởi quần áo trông thấy được trong lòng không khỏi ước ao, cảm thấy người đàn ông Tiểu Vũ Triết này thật sự là hoàn mỹ đến cực hạn.

Bây giờ lại có thể nhìn kỹ thêm một chút, mặc dù cùng là đàn ông, Lý Cảnh Mộ cũng không kém lòng được mà say mê vóc dáng này, khi ngón tay chạm tới lưng anh, bởi vì kích động mà đầu ngón run rẩy không khống chế được.

Lý Cảnh Mộ trông như tâm không chú ý đến những việc bên cạnh nhưng thực ra lại đang kỳ rửa trong miên man suy nghĩ, người đàn ông đưa lưng về phía cậu tựa hồ cũng không bình tĩnh cho mấy.

Tiểu Vũ Triết vẫn luôn cảm thấy làn da của Lý Cảnh Mộ thoát nhìn cảm giác rất đẹp, khi chạm đến đương nhiên cũng tuyệt như vậy. Trong khoảng thời gian hẹn hò này, họ đều vì quý trọng mà cẩn thận dè dặt không dám tiếp xúc quá nhiều, cùng lắm là ở những thời điểm thích hợp như khi dắt tay nhau, chạm nhẹ một chút, hiện tại tay Lý Cảnh Mộ mang theo hơi ấm hoàn toàn kề sát lên lưng anh, vì để kỳ cọ mà còn di chuyển lên xuống, thỉnh thoảng còn chạm đến những bộ phận tương đối mẫn cảm của anh, khoảng thời gian này Tiểu Vũ Triết luôn tiết chế sinh hoạt, vì vậy mà bây giờ anh giống như mấy cậu nhóc mười bảy, mười tám tuổi, bị kích thích rồi.

“Cảnh Mộ, được rồi, em ra ngoài trước đi.”

Lý Cảnh Mộ đang tắm cho anh được hơn một nửa, nghe anh nói vậy thấy hơi khó hiểu, nhin không được nhìn anh một cái, nhưng đầu Tiểu Vũ Triết rũ xuống nên không nhìn thấy được vẻ mặt anh. Cậu cũng không nghĩ nhiều nữa, khi đứng lên định ra ngoài, khoe mắt đột nhiên nhìn thoáng thấy động tác kéo nhanh khăn mặt che đi phần dưới hông của Tiểu Vũ Triết.

Đều là đàn ông ba mươi đã trải đời, Lý Cảnh Mộ trong nháy mắt đã hiểu ngay tình cảnh của Tiểu Vũ Triết lúc này.

Cậu chần chút một chút, không rời đi, ngược lại còn ngồi thụp xuống, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Vũ Triết đưa tay thâm nhập vào phía dưới chiếc khăn mặt, dù Tiểu Vũ Triết theo phản xạ đưa tay cản nhưng cậu vẫn kiên quyết nắm lấy thứ thô cứng nào đó.

Khi nãy tay của Lý Cảnh Mộ kỳ lưng cho anh đã có thể khiến anh không khống chế được, lúc này lại trực tiếp phủ lấy ngọn nguồn ham muốn của anh, tia chớp ánh lửa bùng lên, Tiểu Vũ Triết bất ngờ không kịp đề phòng suýt tí đã trở thành người đàn ông chưa đi đến chợ đã tiêu hết tiền rồi.

Kỳ thực khi làm hết thấy những điều này Lý Cảnh Mộ không nghĩ gì nhiều, chờ đến khi thực sự làm, xấu hổ và thẹn thùng đồng thời đánh úp khiến cậu hận không thể chạy trốn. Nhưng nghĩ đến đây là Tiểu Vũ Triết, là đối tượng cậu đang hẹn hò thật lòng, cậu đành cố gắng ở lại, dù vật thô cứng trong tay gần như thiêu đốt tay cậu, cũng vẫn cố gắng hết sức để an ủi nó.

Mà ở trong mắt Tiểu Vũ Triết, dù Lý Cảnh Mộ cứ một mực im lặng không lên tiếng ra vẻ bình tĩnh, nhưng anh lại bị khoảng cách cơ thể kích thích đến mức căng thẳng, ánh mắt say mê vẫn nhìn thấy rất rõ đôi má và đôi tai đỏ bừng như nhuộm máu của cậu ấy.

Giờ phút này trong phòng tắm, nước từ vòi hoa sen vẫn đang phun, vậy mà hai người trong ấy, ngoại trừ áy náy, dường như có thêm một lớp mờ ảo nhìn không thấy chạm không được, thế nhưng tồn tại chân thực trong lớp mờ ảo ấy, một thứ gọi là đắm chìm.

Sau đó, Tiểu Vũ Triết vô lực dựa vào vách tường, Lý Cảnh Mộ thì giả vờ trấn tĩnh mà dùng nước rửa gì đó trên tay. Cậu không rời đi ngay lập tức, dù sao hiện tại chân Tiểu Vũ Triết cũng đang bất tiện, cậu lo lắng, thế nên tiếp tục tẩy rửa cơ thể lại cho anh thêm một lần nữa.

Trong quá trình này, tầm mắt của Tiểu Vũ Triết vẫn luôn theo sát khuôn mặt đỏ đến mức gần như xuất huyết của cậu, trong đầu không hiểu sao có chút mất tự nhiên, chung quy vẫn cảm thấy lúc này nên làm cái gì hay nói một cái gì đó, ấy vậy mà chẳng biết thế nào lại mở miệng giải thích: “Anh bình thường không dễ ra thế đâu... Có lẽ là vì từ lúc hẹn hò đến giờ, anh không ra ngoài chơi bởi giống như trước kia nữa...”

Lý Cảnh Mộ cảm thấy mặt mình càng thêm nóng, động tác của tay cũng bắt đầu trở nên cứng ngắc qua loa. Cậu nghe hiểu ý tứ của đối phương, từ khi quen nhau đến giờ, anh vẫn luôn thủ thân như ngọc vì cậu. Nghe Tiểu Vũ Triết nói xong, cậu thấy mình cũng nên nói một cái gì đó, nhưng cả buổi trời, cậu mới ngượng người đỏ mặt mà ấp úng “ừ” một tiếng.

Tiểu Vũ Triết nhin không được muốn bật cười, đột nhiên chợt cảm thấy người đang ở trước mặt sao mà đáng yêu đến thế, khiến cho anh hận không thể ôm vào lòng gắng sức yêu thương.

Tắm rửa sạch sẽ thay đồ ngủ gọn gàng cho Tiểu Vũ Triết xong, cả người Lý Cảnh Mộ cũng ướt gần hết, cậu dìu Tiểu Vũ Triết ra giường ngồi xong, tự mình cũng cầm lấy quần áo vào phòng tắm vội vàng tắm gội một

lượt rồi đi ra ngoài.

“Để em xoa thuốc cho anh, xoa xong rồi thì ngủ đi.”

Tiểu Vũ Triết đang ngồi trên giường lật xem tạp chí nghe vậy liền ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Cảnh Mộ mặc bộ đồ ngủ đang cầm bình thuốc đi về phía anh, vội xê dịch vào trong nhường chỗ cho cậu ngồi lên giường.

Tiểu Vũ Triết nằm trên giường thoải mái híp mắt lại, nương theo ánh đèn ấm áp ở đầu giường nhìn người đang chăm chú nắn chân cho mình, sau khi cả thể xác và *** thần đều thấy khoan khoái, anh lười biếng nói: “Cảnh Mộ, ngày mai chúng ta đi leo núi đi.”

Tay Lý Cảnh Mộ lại thêm lực nắn làm anh bị đau, đồng thời cũng ý thức được tình trạng trước mặt của mình, “Anh đã thế này rồi con đi leo cái gì núi nữa hả!”

“Có lẽ ngày mai sẽ đỡ hơn mà.”

“Không có khả năng, đã sưng thành thế này, chưa hết một tuần thì đừng nghĩ sẽ khỏi hoàn toàn.”

“Aiii, nhưng ngày mai không đưa em ra ngoài, cũng đâu thể không làm cái gì được chứ?”

“Không sao.” Lý Cảnh Mộ lại đổ thêm chút rượu thuốc ra lòng bàn tay xoa xoa, tiếp tục dùng sức nắn chỗ sưng cho anh, “Ngày mai em cũng không có việc gì làm, có thể ở nhà cùng anh.”

Vừa nghe được những lời này, những buồn bực không vui vì phải ở nhà nhất thời tan thành mây khói, Tiểu Vũ Triết cũng tự cảm thấy mình có phần kỳ lạ.

Anh hào hứng nhồm người dậy nói: “Hồi trước anh có để dành không ít đĩa phim mà chưa có thời gian xem, vừa khéo ngày mai chúng ta có thể xem qua thử.”

Lý Cảnh Mộ vừa nắn vừa cười với anh: “Ừa, người bị thương là to nhất, anh nói thế nào thì như thế ấy.”

Tiểu Vũ Triết thỏa mãn, lại nằm lăn xuống giường.

Xoa bóp chừng nửa giờ, cảm thấy ổn rồi Lý Cảnh Mộ mới ngừng tay, nhìn Tiểu Vũ Triết đang buồn ngủ, cậu dậy kỹ nắp bình, giúp anh kéo chăn, cẩn thận tắt đèn ngủ đầu giường, khi đang định ra khỏi phòng đèn trong phòng lại cách một tiếng sáng lên.

“Cảnh Mộ, em muốn đi đâu?”

Người vốn buồn ngủ lại đang chống người mắt sáng rực nhìn cậu.

Lý Cảnh Mộ liền nói: “Em đi ra ngoài ngủ trên ghế sofa.”

Tiểu Vũ Triết cười, hỏi cậu: “Sao lại muốn ngủ trên ghế sofa?”

Khi Lý Cảnh Mộ đang muốn giải thích ở đây chỉ có một cái giường, cậu không ngủ sofa thì ngủ ở đâu, nhìn vào mắt của Tiểu Vũ Triết cậu đột nhiên hiểu ra hàm ý thực sự trong câu hỏi của anh.

Tiểu Vũ Triết vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, lại nói tiếp: “Giường lớn như vậy, sao lại muốn ngủ sofa?”

Lý Cảnh Mộ không nói gì, rất lâu sau đó cậu mới bước qua, kéo chăn lên nằm xuống giường. Tiểu Vũ Triết lúc này mới hài lòng, anh nghiêng người tắt đèn nằm trở lại.

Hai người im lặng nằm trên giường, lâu thật là lâu, giọng Tiểu Vũ Triết vang lên trong gian phòng tối mịt, “Cảnh Mộ, đã ngủ chưa?”

“Chưa đâu.” Đầu phải là thần ngủ, ngay lập tức có thể thích nghi với môi trường ngủ mới là quái dị đó.

“Anh chợt nhớ ra một chuyện.”

“Chuyện gì hở?” Lý Cảnh Mộ nhin không được quay người qua bên anh.

Tiểu Vũ Triết đột nhiên nhích lại, áp sát về phía cậu, trong phòng tối đen, Lý Cảnh Mộ chỉ có thể mang mang nhìn thấy hình dáng của anh.

“Anh nhớ ra, anh còn chưa hôn chúc em ngủ ngon.”

Lời của anh vừa vang lên, mặt anh liền từ từ khẽ sát lại, Lý Cảnh Mộ không khỏi nín thở, một giây sau đó, xúc cảm ấp áp mềm mại khẽ lên môi cậu nhẹ nhàng mân mê.

Không phải vừa chạm vào liền hôn, anh chỉ dừng lại ở đó, đến khi cậu quen được với những rung động và ấm áp mà anh mang đến, đầu lưỡi Tiểu Vũ Triết mới khẽ cạy mở đôi môi kiên định của cậu rồi nhanh chóng thâm nhập vào khoang miệng. Sau giây phút cứng nhắc ban đầu, cơ thể Lý Cảnh Mộ thả lỏng rất nhanh, nhu thuận tiếp nhận sự xâm lấn của anh, dưới sự hướng dẫn của anh dần dần trở nên ý loạn tình mê, hai tay không tự chủ được bám lấy bờ vai Tiểu Vũ Triết, trong đầu chỉ còn lại trống rỗng, theo bản năng mà nghênh đón hưởng thụ.

Thời gian hôn môi duy trì rất lâu, đợi đến khi hô hấp của hai người đều trở nên khó khăn, Tiểu Vũ Triết mới lưu luyến không rời mà tách ra.

Lúc này ánh mắt đã có thể thích ứng với bóng tối, anh liền nương theo ánh sáng mờ ảo dùng ngón tay khắc họa hình dáng Lý Cảnh Mộ.

Cả hai người đều không nói gì, qua một quãng, hô hấp dần dập đã bình thường trở lại, cả hai người đều bình tĩnh hơn.

Không gian vào đêm hết sức tĩnh mịch, Tiểu Vũ Triết nhẹ nhàng nằm lại, đem chăn đắp lên cho Lý Cảnh Mộ, tay trái vẫn đặt trên eo cậu, tay phải thì vỗ nhẹ lên lưng cậu, anh nói: “Ngủ đi, ngủ ngon nhé.”

Lý Cảnh Mộ cũng khẽ đáp lại: “Chúc anh ngủ ngon.”

[1] Hồ sơ năng lực là hồ sơ giới thiệu khái quát đặc thù của một cty/cơ quan để gửi đến cho đối tác làm ăn.

3. Chương 3

Một đêm không mộng寐, Tiểu Vũ Triết cũng không biết đã bao lâu rồi bản thân không được ngủ một giấc thoải mái cho đến tận khi mặt trời lên cao như vậy. Bên cạnh đã không còn ai, thế nhưng cảm giác chân thật khi có người ngủ cùng mình cả đêm vẫn tồn tại nguyên vẹn.

Chỗ tốt của phòng nhỏ chính là không cần phải tìm kiếm nhiều đã có thể tìm được người ấy.

Lý Cảnh Mộ đang phơi quần áo bọn họ thay tối qua ở ban công, sáng sớm cậu đã lấy ra giặt sạch. Trời hôm nay rất nắng, quần áo được máy giặt sấy chưa đến nửa ngày đã được hong khô, cậu chỉ có một bộ quần áo ở nhà Tiểu Vũ Triết, sau khi thay ra mà không giặt vội để phơi khô thì cậu sẽ không còn bộ nào để thay cả.

Cảm giác được đằng sau có người, Lý Cảnh Mộ quay đầu lại, nhìn thấy Tiểu Vũ Triết cậu bèn nở nụ cười với anh.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, nụ cười dịu dàng của cậu in vào đáy lòng đối phương một dấu ấn vĩnh viễn không bao giờ phai.

Tiểu Vũ Triết không lên tiếng, Lý Cảnh Mộ thì vẫn mỉm cười tiếp tục phơi quần áo để thay, trong đó có cả quần nhỏ của bọn họ.

Chờ cậu bận rộn xong đi đến chỗ Tiểu Vũ Triết, anh mới mở miệng nói: “Sao thức dậy sớm vậy? Tối qua ngủ không ngon à?”

“Không phải, đã dậy trễ hơn thường ngày rồi đó.” Lời này là lời nói thật, đồng hồ sinh lý của Lý Cảnh Mộ rất khắt khe, bình thường mỗi sáng cậu luôn mở mắt đúng sáu giờ rưỡi, hôm nay tỉnh lại thấy thời gian đã gần đến tám giờ rồi, thật sự làm cho Lý Cảnh Mộ giật mình, không nghĩ tới lại trễ đến thế, cũng không biết có phải nguyên nhân là do có người bên cạnh khiến cả thể xác và *** thần đều được thả lỏng hay không.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên khóe miệng Lý Cảnh Mộ càng nở rộ, cậu nhìn người đàn ông trước mặt: “Em vốn muốn nấu chút cháo, nhưng chỗ anh cái gì cũng không có, em đã đi xuống dưới lầu mua tiểu lung bao[1] và sữa đậu nành, sáng nay ăn mấy món này đi, anh không ngại chứ?”

Tiểu Vũ Triết này giờ vẫn luôn dán mắt lên người cậu rồi cuộc nhin không được nữa, tay phải giữ đằng sau gáy ôm cậu đến trước mặt mình, đầu tiên là dán sát trán cậu chỉ trong thoáng chốc, tiếp theo chậm chậm cọ xát hai mũi với nhau, cuối cùng là hạ xuống một nụ hôn lên môi cậu.

“Sao lại ngại chứ, chỉ cần là em chuẩn bị, gì anh cũng thích hết.”

Chờ sau khi anh buông người đã bị hành động vô cùng thân mật của anh làm cho mặt đỏ tai hồng, chân tay luống cuống, trông thấy bộ dạng ngốc ngốc ấy của cậu ấy, lại nhin không được nghiêng người qua hôn tiếp.

Mặt Lý Cảnh Mộ bị anh làm cho đỏ bừng, cả nửa ngày mới ấp úng nói ra một câu thế này: “Cách giao tiếp của người ở nước ngoài thật khác quá.”

Tay Tiểu Vũ Triết vẫn còn đặt sau gáy cậu, nghe vậy xong tay phải liền luồn vào trong vò vò, khiến cho mái tóc ngắn của cậu rối xù cả lên, chỉ cười không nói.

Cũng không phải là do ở nước ngoài mà cách biểu lộ tình cảm trở nên trực tiếp như thế, kỳ thực đây là thói quen của anh, đối với người đã từng yêu hơn hết thấy mọi thứ kia, đây chính là hành vi mà họ làm thường xuyên nhất.

Có lẽ là xót xa, có lẽ là may mắn, xót xa vì thói quen ấy đã khắc sâu trong linh hồn khó mà giải thoát được, may mắn vì vẫn còn có một người khiến anh lại một lần nữa nảy lên ý niệm muốn yêu thương gần gũi như thế.

Tiểu Vũ Triết xử lý mọi việc luôn là phòng trước vô họa, cho nên không chỉ có áo khoác ngủ và quần nhỏ, ngay cả bàn chải kem đánh răng và khăn mặt cũng mua một đồng, đỡ phải mỗi lần cần dùng tới thì lại tìm không thấy. Hiện tại xem ra cái kiểu chuẩn bị trước này của anh quả thực rất hữu dụng, chỉ ít Lý Cảnh Mộ không cần phải đi mua riêng mấy thứ nhu yếu phẩm hằng ngày không thể thiếu này.

Lý Cảnh Mộ nhin không được trêu anh: “Trong nhà một hạt gạo cũng không có, mấy thứ này lại chuẩn bị đầy đủ đến như vậy, thật không biết phải nói với anh cái gì nữa.”

Tiểu Vũ Triết đang cắn một hơi nguyên cái tiểu lung bao không thềm để ý đến hình tượng toét miệng cười, “Anh cần đánh răng rửa mặt tắm gội mỗi ngày, nhưng gần như không bao giờ bật bếp ăn cơm trong nhà, cho nên đây là hiện tượng bình thường mà.”

Nói đến đây hình như chợt nhớ đến cái gì đó bèn chuyển đề tài, nhìn Lý Cảnh Mộ nói: “Nhưng sau này chắc phải chuẩn bị chút thức ăn thôi, anh không muốn sau này khi em đến lại chẳng có gì để ăn.”

Lý Cảnh Mộ dừng động tác uống sữa đậu nành lại nhìn về phía người đối diện, sau đó không nói gì tiếp tục uống sữa đậu nành, muốn giả vờ chưa nghe thấy nhưng có một nụ cười băng quơ bởi vì vậy mà cứ treo mãi trên khóe môi.

Ăn xong bữa sáng, Lý Cảnh Mộ dọn dẹp bàn ăn qua loa một lượt, để Tiểu Vũ Triết dựa vào trên ghế sofa, đầu tiên cậu kiểm tra lại chân của anh, không biết có phải là do tối qua cậu chăm chỉ xoa thuốc hay không, chỗ ngày hôm qua vẫn còn sưng như một cái bánh bao dường như đã bớt hơn phân nửa, quả thật không tệ lắm, hôm nay cậu tính không ngừng cố gắng, tiếp tục xoa thuốc nắn chân cho Tiểu Vũ Triết.

Tiểu Vũ Triết ngoan ngoãn tựa nửa người lên đệm sofa giống như đại gia, chân bị thương thì gác lên đùi Lý Cảnh Mộ, để cậu xoa thuốc cho mình.

Nhìn bầu trời đầy nắng ngoài cửa sổ, Tiểu Vũ Triết vẫn còn chút tiếc nuối: “Vì để hôm nay có thể cùng em đi ra ngoài vui chơi thoải mái một chút, anh quả thật đã chuẩn bị không trước không ít thứ, tiếc là hôm nay tất cả đều bị lỡ hết rồi, cũng tại anh, sao lại không cẩn thận chút nào cơ chứ.”

“Dù sao chúng ta cũng còn thời gian, để lần sau đi cũng không có gì khác mà.” Lý Cảnh Mộ đang nỗ lực xoa thuốc cho anh, tranh thủ nhìn anh một cái mỉm cười, “Tối hôm qua không phải anh nói muốn xem phim sao, em cũng đã lâu không xem gì rồi, anh cũng sưu tầm được mấy đĩa phim hay mà phải không?”

Nói xong cả buổi mới phát hiện ra không có tiếng trả lời, nhìn lại, thấy Tiểu Vũ Triết nhìn cậu như có điều đang suy nghĩ, cậu nhin không được phải hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Vũ Triết cười nói, “Anh thích câu nói vừa rồi của em, ‘chúng ta còn rất nhiều thời gian’, ừ, đúng vậy, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian.”

Lý Cảnh Mộ nhìn sâu vào mắt anh, bất giác mỉm cười.

Chờ đến khi sắp bắt đầu xem phim, Lý Cảnh Mộ mới phát hiện ra điều khác nhau giữa cậu và Tiểu Vũ Triết thêm một lần nữa. Tiểu Vũ Triết dù sao cũng là người đã từng đi du học nước ngoài, phim sưu tầm hầu như đều là phim gốc nước ngoài, hơn nữa phụ đề không có phiên dịch, đối với người chưa tốt nghiệp đại học đã đi làm như cậu mà nói, xem những thứ này chẳng khác gì là đang xem thiên thư[2].

Khi Lý Cảnh Mộ đang ngụp lặn trong hàng loạt phim nước ngoài khiến cậu nhìn đến vầng đầu hoa mắt để tìm ra ít nhất một lời giới thiệu nội dung phim cậu có thể hiểu, Tiểu Vũ Triết này giờ vẫn dõi theo cậu rất cuộc cũng đã nhớ ra được việc gì đó từ trong ánh mắt rồi rầm của cậu.

Anh bất chấp lời dặn dò không được lộn xộn mà Lý Cảnh Mộ vừa nói năm phút trước, nhón chân phải lên một chút dựa sát qua, một tay cấp tốc đẩy hết đĩa phim vào, quả quyết đóng ngăn tủ lại rồi đứng lên nói: “Đi, chúng ta mở máy tính lên mạng xem phim em thích.”

Lý Cảnh Mộ hiểu ý anh, mặc dù người cũng đã đứng lên nhưng vẫn có chút do dự chần chờ, “Không phải anh nói mấy phim này anh luôn muốn xem sao?”

Một chân đứng không vững bèn dứt khoát dựa vào đối phương rồi ôm lấy bờ vai cậu, Tiểu Vũ Triết nói mà chẳng mấy để tâm: “Không sao, sau này anh tìm được phụ đề tiếng Trung rồi thì ta lại cùng xem.”

“Thế nhưng...”

Lý Cảnh Mộ đang muốn nói cậu có xem được hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là muốn cùng anh xem mà thôi, chợt nghe tiếng Tiểu Vũ Triết nói: “Xem phim đương nhiên là hai người cùng xem phải cùng hiểu mới có thể trao đổi đề tài và hứng thú được, bằng không chỉ có một người có thể xem, người kia hoàn toàn không tiếp thu được bất cứ lời thoại nào thì cần gì phải xem nữa chứ.”

Lý Cảnh Mộ ngẫm lại thấy lời anh cũng không sai, bèn đến ngồi trước máy tính mà không nói thêm câu nào với cái tên bị thương đang bám nửa người vào cậu mà vẫn nhanh mồm mềnh miệng kia nữa.

Ấy vậy mà hai người cuối cùng cũng chẳng xem phim, Lý Cảnh Mộ thì không có gì đặc biệt muốn xem, Tiểu Vũ Triết cũng không rõ dạo gần đây có phim tiếng Trung nào hay, nhìn lướt qua mấy bộ phim hai người không thấy thích bộ nào, dứt khoát tắt đi không xem nữa, bắt đầu chơi game.

Đầu tiên là chơi bài, anh một ván tôi một ván, sau đó vì vận may của Tiểu Vũ Triết quá kém thua liên tục, không ngừng la hét không chơi nữa, Lý Cảnh Mộ cười hì hì cầm chuột thắng liên tiếp mấy bàn sẵn tiện ném cho người bên cạnh một ánh mắt hả hê đắc ý. Tiểu Vũ Triết nổi tính trẻ con, nói chơi những trò khác nhất định sẽ không như thế, kết quả hai người chơi tới chơi lui, nào là trò vua câu cá, nào là siêu cấp phú hào[3] hay trò bắn bong bóng gì đó, ngay cả mấy trò trẻ con nhất cũng chơi liên tục mấy lần, cuối cùng không biết thế nào lại chuyển qua game online.

Vì tính chất công việc nên tốc độ mạng ở nhà Tiểu Vũ Triết rất nhanh, gói game gần 4G[4] chỉ dùng không tới nửa tiếng đã tải xong, nhưng khi chờ gói game cài đặt xong, Lý Cảnh Mộ nhìn lên đồng hồ, đã gần đến mười hai giờ trưa, sức nhớ ra trong nhà Tiểu Vũ Triết cái gì cũng không có bèn nói muốn đi mua chút đồ ăn về nấu.

Ngay từ đầu Tiểu Vũ Triết đã không muốn Lý Cảnh Mộ vất vả nên nói muốn gọi đồ ăn bên ngoài, kết quả Lý Cảnh Mộ tặng ngay cho anh một ánh mắt khinh bỉ kèm thêm câu hỏi có phải ban đêm cũng muốn gọi đồ ăn bên ngoài không?

Tiểu Vũ Triết thất bại hoàn toàn, Lý Cảnh Mộ cười đứng dậy tính ra ban công xem thử quần áo phơi sáng sớm đã khô chưa, thay ra đi mua thức ăn. Biết ý định của cậu, Tiểu Vũ Triết dứt khoát đẩy người vào phòng ngủ, vóc dáng hai người cũng xấp xỉ nhau, nhưng Tiểu Vũ Triết cao hơn cậu một chút, bởi vậy y

phục của anh Lý Cảnh Mộ chắc chắn có thể mặc vừa, chỉ là có vẻ hơi rộng, không phải là người hay xét nét cần bản sẽ không để ý thấy.

Tiểu Vũ Triết nhìn Lý Cảnh Mộ mặc quần áo xong thấy cực kỳ thỏa mãn, bản thân cũng thay một bộ quần áo. Mặc dù Lý Cảnh Mộ không cho anh đi theo, anh lấy đủ loại lý do như một mình ở nhà sẽ phát hoảng không cho anh đi ra ngoài hít thở không khí anh sẽ ngạt thở để chặn lại.

Lý Cảnh Mộ đành chịu, ngấm lại thì dưới lầu còn có siêu thị, hơn nữa lên lầu xuống lầu đều có thang máy, với cậu thì cái gánh nặng chân cà nhúc kia cũng không lớn, đành miễn cưỡng đồng ý vậy.

Kết quả là hai người đàn ông to lớn vẫn ra khỏi cửa, bởi vì không phải cuối tuần, người lên xuống tòa nhà không nhiều lắm, khi xuống lầu thang máy chỉ có hai người bọn họ, Tiểu Vũ Triết nổi tâm quậy phá, ở góc camera không quay đến được, kéo tay Lý Cảnh Mộ trái xoa xoa phải bóp bóp, thỏa mãn với xúc cảm ấm áp mềm cứng vừa phải.

Lý Cảnh Mộ thật sự để mặc anh quậy mà không phát cáu, thế nên anh cứ quậy suốt, mãi cho đến khi thang máy mở ra, phát hiện bên ngoài có người, anh mới khôn ngoan lộ vẻ khẩn trương mà rút tay lại.

Quá trình mua thức ăn ở siêu thị đơn giản mà ầm cún, Tiểu Vũ Triết cứ đứng một bên phát biểu ý kiến, Lý Cảnh Mộ phụ trách lựa chọn, và lại còn kết hợp với trình độ nấu ăn của bản thân, gọi nước lạnh vào Tiểu Vũ Triết đang không ngừng muốn ăn cái này muốn ăn cái kia. Mặc dù như thế, cuối cùng vẫn mua rất nhiều thứ, gạo thì mua hai mươi cân, mấy thứ lớn lớn nhỏ nhỏ như gia vị cơ bản nhất cho đến các loại thức ăn muốn ăn hôm nay. Mấy bao đồ ăn này, không tính đến Tiểu Vũ Triết đang bị thương, để một mình Lý Cảnh Mộ xách lên lầu cũng đã rất khó khăn rồi, thế là tìm nhân viên của siêu thị giúp mang đến cửa nhà.

Về đến nhà bởi vì thời gian đã không còn sớm nên Lý Cảnh Mộ lập tức vén tay áo lên bắt đầu, đồng thời đá người bị thương đang muốn hỗ trợ kia một cước ra phòng khách. Tiểu Vũ Triết bị thương oan oan tui tui ngồi trước máy tính, nhìn game đã cài đặt xong, suy nghĩ một chút, bật lên.

Chừng bốn mươi phút sau, Lý Cảnh Mộ làm xong một món mặn một món canh đang muốn gọi anh ra ăn cơm, phát hiện anh đang ngồi đối diện máy tính chơi hăng say, nhất thời tò mò bước qua nhìn, thấy anh đang điều khiển một nhân vật nho nhỏ giờ một cây cung lên vừa chạy vừa bắn, sau khi bắn ra mấy chiêu thức hoa lệ lóa mắt, cung tên giống như mưa rơi vào người một đồng quái nhỏ đang đuổi tới, sau khi nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết, đám quái đó đã bị tiêu diệt.

“Hoa Khai Mộ Cảnh.” Lý Cảnh Mộ đọc khẽ tên nhân vật trong game.

Tiểu Vũ Triết nghe vậy liền quay lại, hé miệng cười, “Thế nào, lấy tên không tệ đúng không?”

Lý Cảnh Mộ giả bộ hờ hững, “Không có óc tưởng tượng, lấy trộm tên của em.”

Cảnh Mộ trong Lý Cảnh Mộ có thể hiểu là phong cảnh đẹp, hữu tình.

Hoa Khai Mộ Cảnh là hoa nở ở nơi phong cảnh hữu tình.

“Anh đây cũng cho phép em lấy trộm tên anh, lát nữa em cũng đi tạo một ID đi, anh chơi thấy cũng không tệ lắm, em có thể luyện class buff, tính em rất thích hợp để luyện buff đó.”

Lý Cảnh Mộ không lên tiếng, nhìn anh vừa tiêu diệt xong một lớp sóng tiểu quái nữa liền vỗ vai anh, “Có cơm rồi, ra ăn cơm trước đi đã.”

Trên bàn cơm, Tiểu Vũ Triết vì muốn cậu cùng chơi, anh đã đem cả laptop mình có ra công hiến để họ có thể cùng nhau càn quét quái thăng cấp.

Lý Cảnh Mộ thấy buổi chiều cũng có chuyện gì để làm, chơi một chút cho hết thời gian cũng tốt, cậu bèn gật đầu đồng ý. Chờ hai người ăn xong bữa trưa, khi Lý Cảnh Mộ dọn dẹp nhà bếp xong ra, Tiểu Vũ Triết đã chép game vào laptop, Lý Cảnh Mộ chỉ cần ngồi trước máy tính thiết lập nhân vật, tạo tên là có thể chơi.

Về cơ bản thì game có bốn class lớn, chuyên công kích, chuyên trị liệu, chuyên ám sát và chuyên phòng ngự, chỗ Lý Cảnh Mộ ngồi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy Tiểu Vũ Triết, khi cậu chọn class thì có hơi do dự, liếc mắt nhìn Tiểu Vũ Triết một cái, vẫn chọn class buff vậy, nhân vật nam, khi nhập tên cậu suy nghĩ một

lúc, cuối cùng vẫn nhập vào bốn chữ, “Chiết Dực Tư Vũ”. Còn chưa nhấn nút xác nhận, bất chợt nghe thấy tiếng Tiểu Vũ Triết hỏi, “Cảnh Mộ, chọn xong class chưa?”

Chiết Dực là cánh gãy.

Tư Vũ là hoài niệm bầu trời, cũng có nghĩa là nhớ thương Vũ Triết.

“Xong rồi.”

“Class gì?”

“Buff.”

“Ui, vừa vặn nha, có em anh có thể tập trung càn quét quái không sợ tụt máu rồi. Tên gì thế?”

Chờ một hồi không thấy hồi đáp, Tiểu Vũ Triết quay đầu nhìn cậu hỏi lại lần nữa: “Tên là gì, anh thêm em vào hảo hữu.”

Lý Cảnh Mộ vò đầu, nhỏ giọng nói có phần hơi ngượng ngùng: “Chiết Dực Tư Vũ.”

“Hả?” Tiểu Vũ Triết nghe không rõ là tên gì, hỏi lại thêm lần nữa.

Lần này Lý Cảnh Mộ không hé răng, đối diện với bốn chữ trong máy tính cảm thấy cực kỳ xấu hổ, đang định xóa đi đặt lại, Tiểu Vũ Triết rút cuộc cũng kịp phản ứng nhào qua ngăn lại, thấy rõ là bốn chữ gì liền nhanh chóng quyết đoán cầm chuột nhấn xác nhận.

Máy tính “Đinh” một tiếng, hiển thị nhân vật đã được thiết lập hoàn tất, nhưng Tiểu Vũ Triết đã chẳng còn tâm trạng nào để chú ý đến nó nữa, anh nhìn chằm chằm Lý Cảnh Mộ, thì thầm: “Chiết Dực Tư Vũ sao, tên rất hay.”

Hai bên má nóng rực, Lý Cảnh Mộ còn chưa kịp giải thích, miệng đã bị người ta lấp kín.

Nếu không phải bất chợt dừng lại, sao có thể phát hiện ra được nơi yên tĩnh này lại có sắc hoa rực rỡ như thế.

Nếu không phải cánh bị bẻ gãy, vĩnh viễn sẽ không biết được tư vị hoài niệm bầu trời ra sao.

Có một vài thứ, nếu không dừng lại, không mất đi, có lẽ sẽ vĩnh viễn không phát hiện ra, cũng sẽ không thấy quý trọng nó.

Nhân vật của hai người bận rộn giúp đỡ nhau cả một buổi chiều, lên được hai mươi cấp, thời gian trôi qua thật nhanh, lại đến giờ Lý Cảnh Mộ phải đi làm cơm. Chờ sau khi cậu nấu xong bớt chút thời gian đến trước máy tính liếc mắt một cái, phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào, Tiểu Vũ Triết điều khiển nhân vật của hai người bọn họ ngồi xuống bên bờ biển.

Hình ảnh trong game cực kỳ đẹp hơn nữa lại còn chân thực, hai người trong game cùng sóng vai ngồi trên bờ cát mặt hướng về phía bầu trời ngoài biển khơi xanh thẳm. Mỗi khi gió thổi tới, từng đợt sóng biển đánh vào bờ rồi lại rút đi, bên tai còn có thể nghe được tiếng sóng biển rì rào, cảnh đẹp đến mức khiến cho Lý Cảnh Mộ thất thần đứng lặng hồi lâu.

Tiểu Vũ Triết ôm lấy cậu từ sau lưng, nói khẽ: “Chờ ngày nào đó chúng ta cùng rút chút thời gian, đi xem trời cao biển rộng thật sự nhé, được không?”

Lý Cảnh Mộ không trả lời, thế nhưng tay lại nắm chặt lấy đôi bàn tay đang ôm trọn eo mình.

Hai người đều là những người đàn ông đã bước qua ngưỡng cửa ba mươi, trong mắt bọn trẻ đã là bậc cha chú, thời gian để chơi game thỏa thích cả ngày giống như hôm nay rất rất ít, nhân vật của hai người ngày mai sẽ chẳng còn cơ hội nào để đi thăng cấp làm nhiệm vụ, họ thỉnh thoảng đăng nhập cũng chỉ vì nhớ đến cái tên mà đối phương đã đặt thôi, hơn nữa dù ở trong game có di chuyển xa cỡ nào, trước khi thoát ra, cũng sẽ quay lại bên bờ biển ấy.

oOo

Lý Cảnh Mộ chỉ cho mình nghỉ ngơi thả lỏng một ngày, ngày hôm sau cậu dậy thật sớm chuẩn bị bữa sáng cho hai người xong, Tiểu Vũ Triều chào từ biệt mà lưu luyến không buông. Cậu từ chối lời đề nghị đưa cậu về của anh, tự mình chạy xe điện đến mở cửa tiệm.

Đóng cửa lại, nhìn trong nhà chỉ còn lại một mình mình, vốn tưởng rằng ở một chung cư không lớn, Tiểu Vũ Triết sẽ không cảm thấy trống trải, vốn muốn dùng hơn nửa ngày để lò cò ra bôi bôi sửa sửa bản phác thảo thiết kế chưa vẽ xong, vậy mà thật sự chẳng có tâm tình nào quay lại làm nó, dứt khoát mở máy tính đăng nhập ID của cả hai người, mở song song hai tab tiếp tục đánh quái thăng cấp.

Nhân vật của hai người chưa kịp thăng lên hai cấp, ID của Chiết Dực Tư Vũ đã bị cưỡng chế đăng xuất, khi Tiểu Vũ Triết đang hoang mang tra tìm nguyên nhân, ID này lại “đỉnh” một tiếng đăng nhập vào, người vừa đăng nhập vào chưa được bao lâu – sau khi ngỡ ngàng nhìn trái nhìn phải một vòng – đánh một dấu hỏi với Hoa Khai Mộ Cảnh đang đứng bên mình: [Sao lại đứng ở đây thế? Vũ Triết, anh login à?]

Tiểu Vũ Triết chỉ thấy ngực như nghẹn lại, miệng nhin không được mà nở nụ cười, cười đến mức chính anh cũng cảm thấy rất đáng khinh, tay lúc đó đang đánh chữ, [Ủ, sợ em không rảnh để chơi, đang login ID giúp em thăng cấp đó.]

Chiết Dực Tư Vũ: [Em đang ở tiệm, hiện tại không có việc gì nên vào game xem thử.]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [Em tải game có lâu không?]

Chiết Dực Tư Vũ: [Cũng ổn, mở máy tính ra là tải ngay, vội vàng làm việc khác một hồi quay lại nhìn thì đã tải được khá khá rồi, nhưng mà tốc độ mạng của anh nhanh hơn em đó, ở đây tải gần ba tiếng đồng hồ.]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [Sắp trưa rồi, định ăn gì chưa?]

Chiết Dực Tư Vũ: [Ủ, nửa tiếng nữa sẽ đi đặt cơm. Bữa trưa của anh em để ở trong tủ lạnh, anh đói bụng thì lấy ra hâm nóng lên ăn nhé.]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [Anh biết rồi, buổi sáng em đã dọn một lần rồi mà. Nhưng Cảnh Mộ à, chân anh còn chưa có lành, bữa tối phải làm thế nào bây giờ?]

Chiết Dực Tư Vũ: [Tối em sẽ quay lại, nhưng phải về nhà lấy quần áo để thay trước, có thể sẽ hơi trễ một chút.]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [Cảnh Mộ.]

Chiết Dực Tư Vũ: [Vâng?]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [Cảnh Mộ.]

Chiết Dực Tư Vũ: [Có chuyện gì vậy?]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [Không, chỉ là muốn gọi tên em thôi.]

Chiết Dực Tư Vũ: [...]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [Cảnh Mộ.]

Chiết Dực Tư Vũ: [Anh có để yên không hả!]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [(T_T) lần này anh chỉ muốn nói, buổi tối anh muốn ăn sườn xào chua ngọt thôi.]

Chiết Dực Tư Vũ: [...]

Chiết Dực Tư Vũ: [Không tán dóc với anh nữa, giờ em có việc phải đi trước, anh cứ từ từ chơi đi.]

Nói xong mấy lời này Chiết Dực Tư Vũ liền đứng yên không nhúc nhích, Tiểu Vũ Triết đợi một hồi cũng rời đi, điều khiển nhân vật của mình đến bên cạnh Chiết Dực Tư Vũ, làm động tác ôm nhau, kéo Chiết Dực Tư Vũ ôm vào lòng, sau đó anh chống cằm nhìn hai nhân vật trong màn hình bật cười, nghĩ đến buổi tối có thể trông thấy đối phương trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

oOo

Khi sắp đóng cửa tiệm, Lý Cảnh Mộ gọi về nhà trước nói sẽ không ăn cơm nhà nhưng sẽ quay về thay quần áo, chờ lúc về đến nhà, nhìn thấy mẹ cậu ngồi trên ghế sofa đan áo len, trên bàn cơm đặt một bình giữ nhiệt.

Mẹ nhìn cậu, vừa đan áo vừa hỏi: “Chân thằng bé Vũ Triết thế nào rồi?”

“Cũng đỡ nhiều rồi ạ, chỉ là đi đường còn hơi bất tiện.”

Mẹ cậu thở dài, “Thương gân động cốt, muốn khỏe phải từ từ, con có nắn chân nó theo cách mẹ nói không?”

“Có, hôm qua đã xoa rượu thuốc trước còn nắn hai ba lần, bằng không sao mà đỡ nhanh như vậy được ạ, không ngờ cách của mẫu thân đại nhân hiệu nghiệm ghê.”

“Lắm lời.” Mẹ cậu liếc cậu một cái, dùng kim đan chỉ lên bàn cơm, “Trên bàn là canh xương hầm mẹ làm cho Tiểu Vũ Triết, con cầm đi giúp mẹ, để nó uống nhiều một chút, mau mau khỏe lại.”

“Được ạ, con vào phòng lấy mấy bộ quần áo để thay trước đã.”

“Đi đi.”

Chờ đến lúc Lý Cảnh Mộ xếp xong quần áo xách bình giữ nhiệt chuẩn bị đi ra khỏi nhà vẫn không nhìn thấy ba cậu, cậu liền hỏi: “Ba đâu rồi ạ?”

“Mới quen bạn đánh cờ, gần đây ông ấy cứ ra ngoài đánh cờ miết, có khi đến giờ ăn cơm cũng không biết đường mà quay về.” Lời vừa dứt, liền nghe thấy tiếng đóng cửa cạch một cái, ba Lý Cảnh Mộ vừa bước vào đã bị mẹ cậu liếc mắt, “Còn biết về ăn cơm sao.”

Ba Lý dễ tính nên cười hỉ hả, “Không phải là chỉ mới đánh cờ trễ có một lúc thôi sao.” Nhìn Lý Cảnh Mộ hỏi, “Về rồi sao, bây giờ lại muốn ra ngoài à, không ở nhà ăn cơm?”

“Dạ, chân Tiểu Vũ Triết còn chưa đỡ mấy, con qua chăm sóc vài ngày. Ba, con đi trước nha.”

“Chao ôi, đi đi.”

Nhìn con trai đi ra ngoài đóng cửa lại, ba Lý nói với bạn già, “Nhìn con chúng ta chăm sóc ai đó kìa, nó còn chưa từng chăm sóc chúng ta như vậy nữa nha. Giờ thì đến nhà trông nom, sau này còn không phải là ở cùng một chỗ với người ta sao.”

Mấy lời này lại khiến cho bạn già liếc mắt xem thường, “Ông đừng có nói mấy lời vô nghĩa nữa, sau này cô dâu mới không ở bên đó không lẽ sống tách nhau ra?” Để đồ trên tay xuống, phủi sợi len dính trên quần áo rồi đứng lên, “Hơn nữa, tôi chăm sóc ông nhiều năm thế này, cũng chưa thấy ông chăm sóc tôi lúc nào à nha, ăn cơm còn để tôi bưng lên.”

Ba Lý vừa nghe, biết ngay bạn già tức giận vì mình về trễ, vội vàng xoa dịu, “Tôi đi tôi đi, bà ngồi đi, tôi mang thức ăn lên, tất cả trong bếp đúng không, tôi đi bưng ngay.”

Mẹ Lý quay đầu qua một bên, hừ một tiếng, ba Lý lập tức ỉu xìu quặp đuôi vào bếp mang thức ăn lên.

Tân thành là một thành phố nhỏ, Lý Cảnh Mộ đi xe điện bíp bíp chưa đến một tiếng đã chạy qua hơn nửa thành phố đến dưới chung cư Tiểu Vũ Triết, vừa đỗ xe khóa kỹ lại đi đến trước khóa điện tử ở lầu một bấm số lâu xong, đối phương gần như là mở cửa cho cậu ngay lập tức.

Lên lầu nhìn thấy Tiểu Vũ Triết cậu liền hỏi: “Sao lại mở cửa nhanh như vậy?”

Tiểu Vũ Triết nói: “Anh đã trông thấy em từ ngoài ban công rồi.”

“À.”

“Đây là cái gì?” Tiểu Vũ Triết chỉ vào bình giữ nhiệt cậu đang cầm trong tay hỏi.

“Mẹ em hầm canh xương cho anh đấy, cầm lấy ăn một chút lót bụng đi, em đi nấu cơm đây.”

Tiểu Vũ Triết mở bình ra nhìn, nói, “Canh nhiều như vậy chúng ta cùng uống đi, không cầm làm cơm vội đâu, em nghỉ một chút rồi hẵng làm.”

“Cũng được.”

Tay nghề của mẹ Lý Cảnh Mộ rất tốt, bình giữ nhiệt vừa mở ra mùi thơm đã làm Lý Cảnh Mộ nuốt nước miếng ngay lập tức. Cảm nhận sâu sắc đề nghị của Tiểu Vũ Triết là vô cùng chính xác, cậu bèn đặt quần áo mang theo xuống rồi vào bếp rửa tay, mang bát đĩa ra cùng Tiểu Vũ Triết chia sẻ cho hết bình canh ngò hầm xương này.

Vẫn là một đêm yên ả bình thường, lần thứ ba ngủ cùng một giường, trừ việc không có bước sau cùng ra, cuộc sống của hai người đã gần giống như là một cặp đôi bình thường vậy.

Ôm nhau ngủ sau một nụ hôn chúc ngủ ngon nồng nhiệt pha thêm chút dịu dàng, kết thúc một ngày bình thường yên ả.

oOo

Trên tay Tiểu Vũ Triết có mấy đơn hàng đang thi công, bởi vậy dù chân bị sưng còn chưa khỏi hẳn đã phải vùi đầu vào công việc đang ôm đồm. Lý Cảnh Mộ mặc dù hết cách nhưng nhìn anh nghỉ ngơi mới được ngày thứ hai mà đã hết người này đến người kia gọi điện thoại đến báo có vấn đề như đòi mạng như thế, bảo sao cậu có thể nói anh nghỉ ngơi thêm mấy ngày. Lo lắng anh chạy đến công trường không cẩn thận lại đụng cái này vấp cái kia, thương tích vết vả lắm mới lành hơn phân nửa lại càng nặng thêm, thế là chẳng những ban ngày chủ động gọi điện thoại trông nom ba bữa cơm, tối đến còn tiếp tục leo lên chiếc xe điện của cậu chạy hơn phân nửa thành phố để qua chăm sóc anh, nấu đồ ăn, kỳ lưng nắn chân cho anh.

Tiểu Vũ Triết hoàn toàn không thấy những ngày như thế là phiền phức, hơn nữa còn rất thích thú, đừng nói là không tính toán gì với cái chân sưng phù này, thậm chí chân còn sưng hơn thế này nữa anh cũng cảm thấy rất tuyệt vời.

Dù đã từng người kia yêu đến liều sống liều chết bất chấp mọi thứ, nhưng từ đầu đến cuối anh luôn là nhân vật mang theo khuôn mặt tươi cười đi hầu hạ người kia, người khắc ghi anh vào lòng từng giây từng phút lo lắng chăm sóc cẩn thận, nói thật, trừ đi út của anh ra, cũng chỉ còn có Lý Cảnh Mộ mà thôi.

Anh muốn nói Lý Cảnh Mộ cứ ở lại, anh biết Lý Cảnh Mộ chạy xe điện đi về một chuyến gần hai tiếng đồng hồ, dù cậu chưa từng hô một trước mặt anh nhưng Tiểu Vũ Triết biết không dễ dàng gì. Xe điện không bằng ô tô tốt xấu gì cũng có thể ngăn được mưa to gió lớn, dù không gặp phải phiền phức như kẹt xe đổ xăng, thế nhưng ngược lại hệ số nguy hiểm cũng cao hơn.

Cho nên cuối cùng anh chẳng nói gì, vốn dự định lái xe đưa Lý Cảnh Mộ đi làm, lại bị cậu đẩy về.

“Em ngồi xe anh, vậy xe điện phải để ở đây à, buổi tối em lại phải quay về đây lấy sao? Anh không cần tiền đâu, hơn nữa anh còn phải vội lên công trình mà, sáng nay đã có ít nhất mười cuộc điện thoại rồi đó, mau đi đi thôi, đừng lo lắng cho em.”

Tiểu Vũ Triết không nói thêm lời nào, hai người đứng ở cửa im lặng một hồi, cuối cùng anh chạm vào mặt Lý Cảnh Mộ nói: “Chìa khóa anh đã đưa em rồi, khi nào em qua đây cũng được.” Tiểu Vũ Triết đã lấy chìa khóa dự phòng trong nhà đưa cho Lý Cảnh Mộ ngay ngày đầu tiên cậu ở lại.

Lý Cảnh Mộ nắm lấy bàn tay đang chạm vào khuôn mặt cậu, kéo xuống nhẹ nhàng, dùng sức siết chặt một cái rồi buông ra, “Em đi, có chuyện gì gọi điện thoại liên lạc nhé.”

Tiểu Vũ Triết bổ sung thêm trước khi cậu bước ra ngoài, “Không có việc gì cũng phải gọi điện thoại nhé.”

Lý Cảnh Mộ cười với anh, mở cửa rời đi.

Nhìn cánh cửa bị đóng, Tiểu Vũ Triết dựa lưng vào tủ giày, còn chưa kịp tư lự đại sự trong đời người là thứ gì, di động lại bắt đầu vang lên không ngừng, đành phải thở dài cam chịu, lết đi nghe điện thoại.

Mấy ngày tiếp theo không gặp nhau, tối ngày thứ năm sau khi cơm nước ở nhà xong, sức nhớ Tiểu Vũ Triết gọi điện thoại cho cậu nói hôm nay phải sang nước ngoài, tối mới có thể ngồi máy bay về đây, không biết bây giờ đã về đến chưa, có ăn cơm hay chưa nữa? Vừa nghĩ đến đây Lý Cảnh Mộ đã ngồi không yên, dứt khoát đứng dậy quay về phòng gọi điện thoại cho anh.

Nhìn con mới ngồi xuống xem tivi với mình chưa đến nửa tiếng đã bỏ chạy, mẹ Lý đang đan áo len cười tủm tỉm bắn một ánh mắt ý tứ sâu xa cho bạn già đang chơi cờ một mình bên cạnh.

“Nhìn thử coi con ông có phải đang có bộ dáng đứng ngồi không yên hay không kìa?”

Ba Lý phản đối, “Đàn ông yêu đương người nào mà không như vậy chứ.”

Mẹ Lý rất đặc ý, “Hồi xưa ông theo đuổi tôi cũng vậy sao.”

Ba Lý hung hăng liếc bà một cái, quay lưng lại không để ý đến bà nữa.

Mẹ Lý tiếp tục cười, tay không ngừng đan, “Cũng đã gần đây năm rồi, da mặt còn mỏng thế sao.”

Lại nói hành vi cố ý tránh ba mẹ vào phòng gọi điện cho Tiểu Vũ Triết rõ ràng chẳng có chút hiệu quả nào, Lý Cảnh Mộ nhấn hai nút mở khóa trên di động vội vàng bấm số của đối phương mà căn bản chẳng biết rằng lời nói cử chỉ của cậu đều nằm trong lòng bàn tay mẫu thân đại nhân.

[Cảnh Mộ?]

“Ừ, là em, anh đã tới nơi chưa?”

[Vừa xuống máy bay, đang muốn gọi cho em thì em đã gọi tới rồi, xem ra tâm linh chúng ta rất là tương thông đó nha.]

“Đã ăn gì chưa?”

[Vừa này đã ăn mấy cái bánh mì và một bình sữa trên máy bay rồi, nhưng lát nữa chắc phải đi tìm chút gì để ăn thôi. Vội cả một ngày, làm anh mệt chết đi được.]

Lúc trước Tiểu Vũ Triết có gọi điện thoại cho Lý Cảnh Mộ nói có ý định dùng năng lượng sạch bảo vệ môi trường để làm vườn cây cho khu nhà nào đó vừa mới xây, phía vật liệu cũng phải phù hợp với chủ đề, vừa khéo anh phát hiện được mấy vật liệu kiểu mới rất thích hợp với chủ đề lần này ở một cuộc triển lãm cá nhân nào đó, chỉ có điều nơi sản xuất ở nước ngoài, anh đành phải bay một chuyến ngàn dặm xa xôi, chủ yếu là xác nhận những vật liệu này có sử dụng được và đủ để dùng hay không, sau đó mới đặt mua.

Lý Cảnh Mộ trước kia chưa từng tiếp xúc với những việc như thế, phỏng chừng cũng chỉ biết đại khái như người ngoài nghề mà thôi, kiểu như vẽ một bản phác thảo thiết kế xong rồi giao đi, sẽ có người hoàn thành nó. Kỳ thật không phải như thế, từ bản phác thảo để đảm bảo ý tưởng của mình được thông qua nhất định phải giao lưu với cấp trên và giao lưu với khách hàng, để đảm bảo chất lượng giá cả không xảy ra vấn đề gì thì phải giao lưu với nhà cung cấp vật liệu công trình, thậm chí để công trình hoàn thành đúng kỳ hạn không gặp phải điều gì ngoài ý muốn làm trì hoãn thời gian cũng phải giao lưu với công nhân, để thập toàn thập mỹ không xảy ra sơ suất gì thì mọi việc đều phải tự thân vận động, nghề này nhìn bề ngoài thì vẻ vang nhưng trên thực tế cũng chẳng dễ dàng gì.

Bây giờ nghe anh hô một, Lý Cảnh Mộ nhanh miệng nói mà chẳng kịp suy nghĩ: “Có cái gì em có thể giúp được không?” Nói xong lại cảm thấy xấu hổ, chuyến này anh đi nhiều ít gì cũng dính đến bên thiết kế, nhưng đó căn bản không phải là tất cả, hơn nữa cậu vốn không hiểu bên mảng thiết kế sân vườn, hỏi cũng như không.

Tiểu Vũ Triết đương nhiên nghe không ra được ý xấu hổ của cậu trong giờ phút này, sau khi cậu nói xong vui vẻ đáp lại: [Khi anh nhớ em thì em gọi điện thoại nói chuyện với anh, đó chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với anh rồi.]

Đến lúc này thì Lý Cảnh Mộ thật sự nói không nên lời, tuy trong suy nghĩ cảm thấy rất thẹn thùng nhưng nội tâm lại để lộ một chút vui mừng nhẹ nhõm khó nói ra. Nắm chặt điện thoại không lên tiếng, dù nắm đến mức di động nóng bừng cũng không buông tay.

Cảm giác vừa chua xót lại vừa ngọt ngào giống như mối tình đầu này là gì? Có khi lại không giống mối tình đầu, nó còn nồng cháy hơn thế, phảng phất như sau khi tắt cả rượu nồng lắng đọng theo năm tháng tràn ra ngoài, nó trở thành dòng nước êm đềm thấm ướt môi.

[Sao vậy?] Cậu không lên tiếng, giọng của người ở đầu dây bên kia thoáng đề thấp, [Mắc cỡ à?]

Lý Cảnh Mộ nghĩ nếu như lúc này Tiểu Vũ Triết đứng trước mặt cậu, cậu có thể bóp chết anh ngay, hoàn toàn là do bị người khác nhìn thấu tâm sự, thẹn quá thành giận.

Mặc dù Tiểu Vũ Triết luôn nói chuyện đó chẳng liên quan gì đến khoảng thời gian ngắn anh ở nước ngoài, nhưng Lý Cảnh Mộ cảm thấy có một số việc, có lẽ cả đời này cậu cũng không thể thần nhiên mà nói hay làm cho được.

“Anh...” Lý Cảnh Mộ mở miệng, giọng nói có hơi khàn khàn.

[Sao nào?]

“Anh vẫn nên khăn trương đi tìm cái gì để ăn đi, em không quấy rầy anh nữa.” Hoàn toàn là bộ dạng tìm có cúp điện thoại.

[Ha ha ha, Cảnh Mộ.] Giọng Tiểu Vũ Triết vang lên đúng lúc, [Chúng ta đã năm ngày không gặp rồi, anh thật sự rất nhớ em, chiều mai phỏng chừng anh có thể về sớm, anh đi đón em, chúng ta cùng đi ăn nhé có được không? Có thể chỉ có hai, ba tiếng ngắn ngủi thôi, nhưng mà, anh rất muốn gặp em.]

Giọng nói êm dịu mềm mại nhưng bình tĩnh rõ ràng của đối phương, giống như từng viên từng viên sỏi nhỏ rơi vào hồ nước, tạo nên từng gợn sóng lăn tăn.

Tuy rằng đáp lời trong vô thức, nhưng kỳ thực trong lòng cũng chẳng có chút ý chống cự nào.

Ngồi cạnh giường buông di động cầm đến phát nóng trong tay xuống, không hiểu sao Lý Cảnh Mộ lại nhớ đến lần đầu tiên trông thấy Tiểu Vũ Triết, người đàn ông anh tuần dưới ánh đèn cao áp chói lòa, khỏe mắt lơ đãng liếc qua, mang theo một chút thiếu kiên nhẫn không dễ nhận ra. Khi đó cậu đã bất chợt nghĩ rằng, người ấy là người cao đến mức không thể với tới được.

[1] Tiểu lung bao: là một loại bánh bao nhỏ nhân thịt từ Thượng Hải chứa nước trái cây

[2] Nói thiên thư có ý là chữ người đọc không hiểu

[3] Siêu cấp phú hào là một trò webgame của TQ, thiết kế đặt biệt cho các nhà đầu tư, mô phỏng hoạt động thực tế của thị trường chứng khoán

[4] G hay còn được viết là GB: là gigabyte, là đơn vị lưu trữ dữ liệu cho máy tính

4. Chương 4

Tiểu Vũ Triết nói muốn đón cậu, Lý Cảnh Mộ không hề nghĩ đến sẽ đón như thế nào, vốn tưởng rằng cứ như bình thường sau khi tan tầm Tiểu Vũ Triết sẽ chờ ở nơi nào đó gần nhà mình. Nhưng hôm sau chưa đến bốn giờ chiều, khi Lý Cảnh Mộ đang đối mặt với máy tính xử lý một đơn hàng tuyên truyền quảng cáo khách yêu cầu, Tiểu Vũ Triết lại tự mình tìm đến trước cửa.

Nói không bị dọa là gạt người, Lý Cảnh Mộ đứng dậy nhìn xong nói năng lộn xộn luôn, “Hả, sao anh lại tới đây? Không phải, làm sao anh biết em ở đây mà tới chứ?”

Tiểu Vũ Triết cười ần cậu ngồi lại trên ghế, bản thân cũng tiện tay kéo một cái ghế qua ngồi bên cạnh, “Hôm qua không phải đã nói rồi sao, tan tầm anh sẽ đến đón em. Về phần làm sao mà anh biết tiệm của em ở đây ấy hả, anh nghĩ chắc không cần anh phải trình bày rõ ràng đâu nhỉ.”

Đương nhiên là không cần trình bày tường tận rồi, mẹ cậu chắc chắn không thoát khỏi liên can.

Bọn họ cùng ngồi xuống, Lý Cảnh Mộ lại giống như một khách hàng mất tự nhiên, “Em còn hơn hai tiếng nữa mới có thể đi được.”

“Không sao, dù sao chiều nay anh cũng không có việc gì, lần này chưa được em đồng ý đã chạy đến đây chỉ vì muốn trông thấy em sớm hơn một chút mà thôi. Hy vọng không làm phiền đến em.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của anh im lặng một lúc, Lý Cảnh Mộ đột nhiên đứng dậy, “Em đi rót cho anh ly nước.” Tiểu Vũ Triết kéo cậu lại, “Không cần đâu, anh không khát.”

“Vậy em đi kiếm chút gì đó cho anh ăn...”

Lần này cậu còn chưa di chuyển đã bị Tiểu Vũ Triết đè ngay lại, “Không cần, anh không ăn.” Anh nhìn thật sâu vào mắt cậu nói, “Sao thế, em không muốn anh đến đây tìm em sao?”

“Không phải. Em chỉ...” Lý Cảnh Mộ bắt giác sờ sờ con chuột máy tính, “Ừ thì... có chút khẩn trương...” Kỳ thật chính cậu cũng không biết mình đang khẩn trương cái gì, “Chỗ của em nhỏ, lại bày bừa...”

“Nơi này rất tốt.” Tiểu Vũ Triết nhìn vào mắt cậu, “Mặt bằng chọn tốt, có thể nhìn ra được em rất có mắt quan sát.”

Lý Cảnh Mộ bỗng nghiêng mắt qua một bên, giả vờ bình tĩnh nhìn vào máy tính, không để ý thấy bàn tay sờ sờ lên đôi tai đỏ bừng đang bán đứng sự khẩn trương của cậu.

Tiểu Vũ Triết chỉ bật cười, rất thức thời thay đổi đề tài câu chuyện, “Đây là do em thiết kế sao?”

“Không phải thiết kế gì đâu.” Ngồi bên cạnh là chuyên gia chân chính, Lý Cảnh Mộ không dám múa rìu qua mắt thợ, “Đây chỉ là tờ rơi quảng cáo, hình ảnh và lời quảng cáo đều do khách hàng cung cấp, em chỉ làm công việc xếp chữ dàn bản in mà thôi.”

“À, vậy đây là bản in màu đúng không? Giá cả chắc sẽ cao hơn bản in bình thường nhỉ?”

“Còn rất nhiều nhân tố, in màu chắc chắn sẽ mắc hơn in đen trắng, nhưng giấy in màu là giấy phủ đồng có trọng lượng một phân, càng dày đương nhiên sẽ càng mắc, nhưng không phải càng dày thì càng tốt...”

Đối mặt với lĩnh vực bản thân quen thuộc, Lý Cảnh Mộ mới có được giọng nói cứng cỏi đỉnh đặc hiếm khi xuất hiện. Tiểu Vũ Triết vừa nghe vừa thỉnh thoảng đưa ra mấy vấn đề, Lý Cảnh Mộ cứ nói mà không phát hiện ra vẻ khẩn trương và lúng túng thâm nhập vào cuộc nói chuyện do sự xuất hiện bất ngờ của Tiểu Vũ Triết đã biến mất.

Mặc dù Lý Cảnh Mộ nói chỉ là yêu cầu sắp chữ dàn bản in, nhưng nếu đơn giản vậy thôi người ta đã không có ý tìm đến tận cửa, nếu muốn đạt được sự hài lòng để khách hàng tự nguyện bỏ tiền ra, nhất định phải tốn tâm tư suy nghĩ.

Lý Cảnh Mộ vội đầu vào công việc rất nhanh, dần dần sao nhãng người đàn ông bên cạnh, Tiểu Vũ Triết không mấy để tâm, anh không muốn vì anh mà làm trễ thời gian đóng cửa của cậu, đến lúc đó không thể cùng ra ngoài đi ăn, ngược lại còn mất nhiều hơn được.

Thế là anh bắt đầu đánh giá tiệm nhỏ của Lý Cảnh Mộ, đúng như lời cậu nói, nơi này nhỏ nguyên nhân là vì như thế này đây, quá nhiều thứ hỗn tạp chất đống dù có sắp xếp thế nào cũng hiện ra vẻ bẽ bộn. Khi anh đến trong tiệm còn có một người trông như sinh viên đang ngồi trên trên cái ghế nhỏ trước cửa tiệm cắt giấy, có vẻ là đang làm bìa gì đó để đóng sách, khi thấy anh đi tới tưởng là khách hàng liền vội vàng đứng dậy tiếp đón, ban đầu cậu ta còn nghĩ Tiểu Vũ Triết tám phần mười là nhân viên do Lý Cảnh Mộ đưa tới hỗ trợ.

Hiện tại thấy anh quen biết ông chủ của mình lại có cả những cử chỉ vô cùng thân thiết bèn cười với anh rồi quay lại tiếp tục công việc cậu ta đang vội làm.

Có anh ở đây Lý Cảnh Mộ có thể chuyên tâm tập trung mới là lạ, lúc này thấy anh nhìn khắp nơi gật gù, nghĩ chắc là anh thấy buồn chán, cậu bèn nói với anh: “Vũ Triết, anh là thiết kế chuyên nghiệp mà nhỉ, có thể đề ra một vài ý kiến cho em được không?”

“Ý kiến gì nào?” Tiểu Vũ Triết bị cậu hấp dẫn toàn bộ lực chú ý ngay lập tức.

“Ví dụ như tờ rơi quảng cáo em đang dàn trang này.” Lý Cảnh Mộ chỉ chỉ máy tính, “Khách hàng yêu cầu phong nền là màu tím, bởi vì họ trang trí mặt tiền cửa hàng theo kiểu thống nhất, khiến người ta cảm thấy như một tổng thể hoàn chỉnh vậy. Ảnh chụp họ đưa cứ làm em cảm thấy đem nó phối với phong nền màu tím sẽ rất tuyệt vời, sai lầm ở chỗ màu sắc hiển thị trong máy tính nhất định sẽ có một chút sai lệch với

hiệu quả thực tế khi in ra, đến lúc in ra màu sắc sẽ lộ ra vẻ nặng nề trầm lắng hơn rất nhiều, em cứ nghĩ cần phải thay đổi chút gì đó nhưng lại không biết phải xuống tay thế nào.

“Ừm —” nghe được lời cậu nói, Tiểu Vũ Triết chăm chú nhìn vào hình ảnh trong máy tính, trầm ngâm giây lát rồi nói, “Em xem thể này được không, không cần thiết phải chỉnh phong toàn trang thành màu tím theo yêu cầu của khách hàng, ngược lại, em có thể đổi phong thành một màu khác có thể giao hòa với màu tím, ví dụ như tím nhạt, kem, vàng, sau đó dùng màu tím đậm khách hàng yêu cầu làm thành đoạn ruy băng chuyên dùng để thắt hộp quà, cả trang giấy mô phỏng hộp quà, ảnh chụp họ cung cấp làm thành kiểu card nhỏ, khiến cho mọi người khi cầm tờ giấy màu trong tay có cảm giác như nhận được một món quà *** xảo, làm họ có xúc động muốn gỡ dải ruy băng kia ra tìm hiểu đến phần cuối cùng của nó. Màu tím đậm có tác dụng với điểm vàng của mắt[1], đương nhiên sẽ khiến người ta không thể xem nhẹ, hơn nữa không cần phải sử dụng một lượng lớn dẫn đến xuất hiện sai biệt về màu sắc khi in ấn, em thấy thế nào?”

Chuyên ngành của Tiểu Vũ Triết là thiết kế sân vườn, thế nhưng khi học ở trường tất cả đều phải bắt đầu từ bản vẽ thiết kế, bất kể là trên phương diện thiết kế hay vận dụng màu sắc đều cần phải nghiên cứu, do đó những lời anh vừa nói đều đã được suy xét cẩn trọng.

Anh nói vừa xong, Lý Cảnh Mộ chẳng còn gì ngoài sốc, ví dụ như điểm mấu chốt vừa rồi cậu nghĩ đến nát óc vẫn không ra Tiểu Vũ Triết lại dễ dàng lôi nó ra được, đây chẳng lẽ là sự khác nhau giữa chuyên nghiệp và nghiệp dư hay sao?

Kỳ thật làm công việc này đã nhiều năm, dù Lý Cảnh Mộ không phải xuất thân đúng chuyên ngành, tốt xấu gì kinh nghiệm cũng bổ sung được thiếu khuyết ở phương diện này. Khoảng các chênh lệch duy nhất của cậu với Tiểu Vũ Triết chính là lối suy nghĩ quá mức cứng nhắc, kiểu như nếu khách hàng nói muốn nền màu tím, cậu nhất định sẽ một mực nghĩ cách làm sao cho nền là màu tím, dù chính cậu nhìn ra được vấn đề nhưng cũng chẳng có cách nào vượt qua cái vòng luẩn quẩn này để suy nghĩ theo hướng khác.

Khác nhau ở phương diện này không chỉ do bản tính bẩm sinh, nó còn liên quan rất lớn đến môi trường sinh ra và lớn lên của bản thân, bởi vậy, tuy kinh nghiệm cuộc sống và tình cảm của Lý Cảnh Mộ và Tiểu Vũ Triết thoát nhìn vô cùng giống nhau, thế nhưng chi tiết lại hoàn toàn theo kiểu cổng phía Nam đi phía Bắc.

“Để em thử xem.” Sau khi bị Tiểu Vũ Triết làm chấn động, Lý Cảnh Mộ phục hồi *** thần rất nhanh, đi tạo lại ngay một bản mẫu mới theo lời Tiểu Vũ Triết vừa nói khi nãy với vẻ hưng phấn.

Trong thời gian thiết kế trao đổi không ít ý kiến với Tiểu Vũ Triết, tầm một tiếng sau khi bản thiết kế đã chỉnh sửa hoàn chỉnh hơn được in ra, hiệu quả nằm ngoài dự đoán.

“Ừ.” Nhìn thành phẩm, Tiểu Vũ Triết sờ cằm gật đầu.

“Em gửi mail cho khách hàng xem thử ý kiến họ thế nào.” Lý Cảnh Mộ cũng rất vui, vội vàng lưu hình ảnh gửi qua mail cho khách hàng, “Em cảm thấy nhất định họ sẽ thích nó! Vũ Triết, cảm ơn anh!”

“Em chỉ cảm ơn anh như vậy thôi hử?” Nhìn khuôn mặt phấn khích của cậu, đôi mắt đang híp lại của Tiểu Vũ Triết lóe ra sắc màu đen tối, anh tựa lại gần Lý Cảnh Mộ, ghé vào tai cậu thì thầm, “Không được một nụ hôn nóng bỏng trước sao?”

Lý Cảnh Mộ tất nhiên là đỏ mặt không thềm khách khí đẩy anh ra thật xa, nhưng anh lại cứ dính vào giống như cầu bì cao[2], không đợi cho ai kia kịp phản ứng, một bàn tay đã vòng qua thắt lưng Lý Cảnh Mộ nhân cơ hội vuốt ve nắn nhẹ phần eo.

“Mau thả ra, có người.” Mặt Lý Cảnh Mộ đỏ bừng đến độ sắp bốc cháy, túm chặt lấy tay ngăn anh lại.

Tiểu Vũ Triết không chịu buông ra, “Yên tâm, ở góc này nhân viên của em nhất định sẽ không nhìn thấy đâu. Đừng cựa quậy nữa, em cứ nhích tới nhích lui thế này cậu ta mới nghi ngờ đó, không tin em nhìn thử xem —”

Lý Cảnh Mộ nhịn không được ló đầu ra ngoài nhìn, vừa đúng lúc nhân viên tiểu Trương đang bận rộn cách đó một lớp cửa thủy *** ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua bọn họ, cậu sợ đến mức không dám cử động nữa, ngoan ngoãn để mặc cho Tiểu Vũ Triết như một mèo trộm thành *** dựa hết cả người lên thân thể cậu, tay đang ôm thắt lưng cậu còn thường xuyên không an phận sờ sờ nắn nắn kiểm tra.

Người này —

Lý Cảnh Mộ quả tình chẳng còn cách nào khác ngoài liếc xéo anh, cứ cảm thấy ấn tượng đầu tiên thật sự gặt người.

Người đàn ông khiến người khác có cảm giác cách xa ngàn dặm trong lần gặp mặt đầu tiên chạy đi đâu mất tiêu rồi!?

Tiểu Vũ Triết đương nhiên không biết trong lòng cậu nghĩ gì, tuy từng lời nói từng hành động của cậu đã để lộ ra hơn phân nửa nhưng Tiểu Vũ Triết lại hoàn toàn không để ý đến nó, cho dù hiện tại anh biết được hình tượng hoàn mỹ anh để lại cho Lý Cảnh Mộ trong lần đầu tiên gặp mặt cậu đã sớm bị đập vỡ tan tành, chắc rằng anh cũng chỉ nói một câu: “Ở trước mặt người ngoài và trước mặt người nhà, đương nhiên là không giống nhau rồi.”

Không giống nhau là đương nhiên, bởi vì trước mặt người ngoài phải đeo theo mặt nạ phòng bị khắp nơi, còn ở trước mặt người thân thiết nhất phải gỡ mặt nạ xuống dùng sự thẳng thắn chân thành dịu dàng để đối đãi với họ.

Tất nhiên, dù Lý Cảnh Mộ tỏ ý bản thân không thích hợp với người có da mặt dày nhưng cậu vẫn có thể tiếp nhận, vẫn đứng trước mặt Tiểu Vũ Triết.

Vốn không phải vì cậu là một người khó gần gũi, nguyên nhân chính là sự gần gũi thân thiết đó phải khiến cậu cảm động.

oOo

Lý Cảnh Mộ thật sự không muốn để anh đợi đến sáu giờ, cậu tự mình xử lý ổn thỏa công việc trong tay, chờ đến khi nhân viên đi giao hết hồ sơ giấy tờ trở về, cậu liền dặn vài câu để khi họ đóng cửa thì đẩy xe điện cậu đậu trước cửa tiệm vào trong khóa kỹ lại rồi theo Triết Vũ Triết rời đi trước.

Bởi vì trước đó không có dự định nên Tiểu Vũ Triết lái xe chở Lý Cảnh Mộ đi nguyên một vòng, tìm được nhà hàng bên đường lại ghé vào ăn, lúc đang nói ăn cơm xong đi chỗ nào đó tiêu cơm thì trời bắt đầu mưa to như trút nước.

Hiện tại đang mùa Hè, mưa to thế này cứ nói đến là đến thôi, dự báo thời tiết cũng không thể chính xác, Tiểu Vũ Triết vừa nhìn thấy liền nhíu mày, sau khi lấy di động ra gọi mấy cuộc thì đứng ngồi không yên.

Lý Cảnh Mộ ở bên cạnh hỏi một cách tự nhiên: “Làm sao vậy?”

Tiểu Vũ Triết thanh toán hóa đơn cấp tốc rồi kéo cậu đứng dậy, “Cảnh Mộ, anh phải ra công trường một chuyến, giờ em đi theo anh trước đi, sau khi xong việc anh sẽ đưa em về thẳng nhà.” Hiện tại trời mưa lớn như vậy, anh sao có thể yên lòng để Lý Cảnh Mộ ở trong nhà hàng một mình được.

Hai người được nhân viên phục vụ nhà hàng giúp đỡ lần lượt ngồi vào trong xe, Tiểu Vũ Triết vừa lái xe vừa giải thích với cậu, “Lần này anh phụ trách xây dựng vườn cảnh cho một khu dân cư cao cấp, cách đây không lâu có một lượng lớn cây hoa quý được chuyển tới, xế chiều hôm nay vừa được trồng xuống, bùn đất vẫn còn rất tươi xốp, cứ tiếp tục mưa như thế này thì dù không muốn bỏ đám cây hoa giá trên trăm vạn đó đi cũng không được.”

Vừa rồi anh gọi điện qua hỏi có ai phụ trách dựng lán che cho mấy cây hoa này hay không, kết quả đều nói không ngờ trời đột nhiên đổ mưa, căn bản là không nghĩ đến việc dựng lán, hơn nữa trồng một diện tích lớn như vậy, dựng cả một buổi chiều cũng không che được bao nhiêu.

Thế là anh đành phải gọi điện kêu thêm mấy người nữa đến đó, chính anh cũng phải tự mình qua đó xem xét, nghĩ cách để cố gắng hạ thiệt hại xuống mức thấp nhất.

Chờ đến khi bọn họ đến nơi, cảnh tượng Lý Cảnh Mộ nhìn thấy chính là nước mưa đang không ngừng chảy qua lớp đất hoàng thổ[3] đổ về nơi thấp hơn, đã không có ít cây hoa vì bị nước mưa rửa trôi đất mà bị bật gốc lộ ra rễ cây, thậm chí còn một số ít bị mưa dạt sang một bên.

Tiểu Vũ Triết nhìn thấy cảnh này, ngay cả áo mưa cũng chưa kịp mặc đã lao thẳng qua phân công người đi dựng một cái lán thấp che tạm thời cho những cây hoa giống an toàn trước, những cây bị bật gốc thì

cấp tốc chuyển đến nơi an toàn, ngoài ra còn gọi người đi nhặt mấy cây hoa bị cuốn đi về chờ mưa tạnh thì trồng lại, cố gắng giảm thiểu thiệt hại.

Lý Cảnh Mộ không chịu nghe lời Tiểu Vũ Triết ngoan ngoãn ngồi trong xe, nhìn người khác đang vội vã lấp đất liền xông đến cầm một cái xẻng hỗ trợ.

Trận mưa này thật sự rất lớn, mưa rơi trên người cũng đau y như bị hòn đá nhỏ bắn trúng vậy, phần đất vất vả lắm mới đắp lên được không bao lâu lại bị cuốn đi tiếp, mọi người đành phải đắp lại hết lần này đến lần khác, cả đá hoa cương nặng trĩu đặt cạnh đó chưa kịp trải ra cũng vác sang để lấp cho chặt.

Trời rồi cuộc cũng mưa nhỏ lại khi mọi người đã thấm mệt, ai nấy đều tranh thủ cơ hội hít thở.

Đến lúc này Lý Cảnh Mộ mới có thời gian rảnh để nhìn cảnh vật xung quanh mình, vì là khu dân cư, cách đó không xa đã bắt đầu hình thành những ngôi nhà kiểu mẫu, từng căn từng căn thấp thoáng sau hàng cây, có thể nhìn ra được để mua những căn biệt thự độc lập này nhất định phải là người có tiền, thế nhưng thu hút cậu hơn lại chính là vườn hoa này.

Thoạt nhìn có hơi khác với những công viên nhỏ được bài trí đồng loạt chỉnh tề một cách công phu, nó giống như công viên Lý Cảnh Mộ đã đến lần trước, những thiết kế của Tiểu Vũ Triết dường như giống nhau ở một điểm, loạn.

Không phải bố cục loạn mà chính là sinh trưởng loạn, loại hỗn loạn thoạt nhìn giống như cầu thả này lại được sắp đặt công phu, tựa như có hạt giống nào bị thổi rơi xuống đất nó sẽ bén rễ nảy mầm ở nơi ấy rồi trở nên um tùm.

Khi Tiểu Vũ Triết thiết kế luôn thích tuân theo sự sinh trưởng tự nhiên, đặc trưng thiết kế của anh chính là cố gắng hết sức để thực vật có thể sinh trưởng tùy ý ở địa điểm thích hợp với nó, còn thứ mà anh muốn làm là mở ra một con đường hay một cái đình nhỏ không ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của chúng ở nơi rậm rạp um tùm lại bưng bít sức sống ấy, đương nhiên ở đó cũng sẽ có những loại cây hoa có thể xua cơn trùng đuổi muỗi, người hứng thú sẽ có cơ hội chia sẻ nguồn năng lượng sống chỉ thuộc về chúng nó mà không bị dòm ngó quấy nhiễu.

Anh đã từng nói rất thích người hòa hợp với thiên nhiên, nhưng đây không phải là loại người cứ yêu thích thì cắt sửa cây cối thành đủ loại hình dạng hay hoa văn nào đó, cắt sửa thỏa đáng tất nhiên có lợi cho sự sinh trưởng của thực vật, cải biến quá mức sẽ trở nên hà khắc và cứng nhắc thái quá.

Vì mới bắt đầu kiến thiết nên cây cối trong công viên vẫn còn non mềm yếu ọt cần mọi người che chở, thế nhưng Lý Cảnh Mộ có thể tưởng tượng nửa năm sau hay lâu hơn nữa, lúc quay lại thăm nơi này nhất định sẽ trở thành một nơi xanh tươi um tùm dù hỗn loạn lại vẫn khiến người khác nhìn không được mà tán thưởng.

Khi Lý Cảnh Mộ đang suy nghĩ đến thất thần Tiểu Vũ Triết đã quay trở lại, anh không mặc áo mưa, toàn thân trên dưới giống như vừa mới được vớt ra từ trong nước.

“Mệt rồi sao.” Anh bước đến dựa vào Lý Cảnh Mộ, “Vốn muốn cùng em trải qua một buổi tối tuyệt vời, không ngờ lại biến thành thế này.”

Lý Cảnh Mộ nghiêng người nhìn anh cười cười, ngẩng đầu phải đi chiếc lá chẳng biết rơi xuống người anh từ khi nào, “Em lại cảm thấy tối nay rất có ý nghĩa.” Vừa nhìn thấy gốc cây hoa anh đang cầm trên tay liền hỏi, “Đây là hoa gì thế?”

Tiểu Vũ Triết giơ lên nhìn, nói: “Đây là lệ đường[4], anh thấy nó bị mưa xối đến mức gãy cả thân cây nên lấy về trông thử xem còn sống được hay không.”

Lý Cảnh Mộ cầm lấy nó nhìn tỉ mỉ, “Hy vọng có thể sống, mới như vậy thôi mà đã chết thì thật đáng tiếc.” “Đúng vậy.”

Hai người nghỉ ngơi một lúc, Tiểu Vũ Triết đứng dậy tìm một chậu hoa plastic bỏ đi ở trong vườn rồi cùng Lý Cảnh Mộ lấp đất vào chậu, trồng cây lệ đường bị gãy thân mà anh vừa nhặt được.

Mùa Hè dù mặc mưa cũng không thấy khó chịu mấy, vậy mà chờ đến khi mưa tạnh gió đêm thổi tới thì ai nấy đều không hên mà cùng rùng mình một cái. Tiểu Vũ Triết bảo Lý Cảnh Mộ quay về xe rồi bật điều

hòa tìm một cái áo sạch khoác lên cho cậu trước, sau khi đi bàn giao công việc cho những người ở lại xong mới trở lại xe.

“Tối nay về chỗ anh đi, nó khá gần đây, hiện tại tốt nhất là chúng ta nên chạy nhanh về tắm nước ấm bằng không chắc chắn sẽ cảm lạnh đấy.”

“Vâng.”

Lý Cảnh Mộ lấy di động ra gọi về nhà nói với ba mẹ tối nay cậu sẽ không quay về, cúp điện thoại xong hỏi Tiểu Vũ Triết, “Anh còn quần áo khô không? Mau thay trước đi.”

“Không còn cái nào cả.”

Lý Cảnh Mộ khựng lại, Tiểu Vũ Triết không cần nghĩ cũng biết cậu muốn nói cái gì liền mở lời: “Anh không sao, mau về nhà thôi, em cứ đổi áo qua lại thế này sẽ làm cho cả hai cùng cảm lạnh đó.”

Lý Cảnh Mộ không lên tiếng nữa. May mà hệ thống sưởi trong xe đã bật nên cũng không thấy lạnh lắm, hơn nữa đi chưa được bao lâu đã đến dưới chung cư Tiểu Vũ Triết ở rồi.

Vừa vào nhà Tiểu Vũ Triết đã đem chậu lệ đường vừa trồng đặt trên cửa sổ, sau đó nói với Lý Cảnh Mộ: “Em đi tắm trước đi, anh lấy quần áo cho em.”

Người Lý Cảnh Mộ không nhúc nhích, “Anh tắm đi, em đi lấy giúp anh.”

Tiểu Vũ Triết ngẩng đầu, đôi mắt kiên nghị đối diện khiến anh không khỏi bật cười, ôm ngực nói: “Nếu không thì chúng ta cùng tắm?”

Trầm mặc hơn ba giây, Lý Cảnh Mộ gật được, “Được thôi.”

Thế là Tiểu Vũ Triết trực tiếp cởi sạch quần áo ướt trên người ngay tại phòng khách, khoe mắt khiêu khích nhìn người con trai đối diện.

Lý Cảnh Mộ hơi do dự, nâng tay cởi được mấy cái nút áo sơ mi đã dừng lại, khi Tiểu Vũ Triết vừa định nói đừng miễn cưỡng thì ai kia đã đi thẳng vào phòng tắm, cửa không đóng.

Tiểu Vũ Triết sững sờ mấy giây, sau khi hồi thần lại nhịn không được mà bật cười, theo vào phòng tắm chỉ cách hai ba bước.

Trong phòng tắm, Tiểu Vũ Triết trần như nhộng còn Lý Cảnh Mộ thì giữ lại cái quần lót đưa lưng về phía anh. Lý Cảnh Mộ có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên lưng mình, cậu luống cuống tay chân mở van nước, chỉ trong chốc lát liền có dòng nước ấm chảy dọc từ đầu xuống, tiếng rào rào mang đi không ít xấu hổ trong không gian đóng kín này.

Một cơ thể ấm áp mạnh mẽ đột nhiên dán sát vào lưng cậu, ôm trọn lấy người cậu từ phía sau, hai tay khẽ vuốt ve phía trước.

Giọng Lý Cảnh Mộ khàn khàn, “Không phải nói đi tắm sao?”

Có một thanh âm êm dịu vang lên bên tai cậu, “Em tắm mà còn mặc quần lót sao?” Vừa nói xong tay phải đã lần mò vào bên trong quần lót của cậu thăm dò.

“Có muốn anh cởi giúp không?”

Lý Cảnh Mộ chỉ cảm thấy yếu hèn căng thẳng, tay đặt trên tường gạch trơn bóng không khỏi siết chặt lại, mãi mới tìm về được thanh âm của mình, “... Ừ.”

Vừa nghe được câu trả lời liền không cho cậu thời gian nửa giây để đổi ý, Tiểu Vũ Triết nhanh chóng lột ngay lớp bảo vệ cuối cùng của cậu.

Lý Cảnh Mộ hồi hộp nhắm mắt lại, cậu cảm nhận được người phía sau bắt đầu kề sát người cậu, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới, vòng quanh thân thể và khuôn mặt cậu. Một bàn tay vòng qua thắt lưng cậu dần dần hướng lên trên, lướt qua ngực cậu, xoa nhẹ lên cổ khiến cậu không thể không ngửa đầu tựa lên bờ vai anh. Sau khi ngón tay *** quấy khuấy nhẹ vài cái trái táo của cậu, chợt nghe thấy giọng nam trầm ấm vang

lên: “Anh giúp em tắm nhé, bắt đầu gội đầu nào.” Nói xong thật sự ngừng tay lấy ra một ít dầu gội bôi lên tóc cậu, gội đầu thật nghiêm túc.

Anh nghiêm túc gội đầu không mang theo một chút dục vọng nào như vậy làm Lý Cảnh Mộ vừa nãy còn bị dọa sợ giờ phút này lại chẳng biết phải phản ứng thế nào, mặc dù thật sự hồi hộp và lo lắng nhưng khi anh dừng tay như vậy thì dường như — khiến cậu cảm thấy hơi mất mát.

Ấy thế mà mất mát của Lý Cảnh Mộ chẳng tồn tại được bao lâu, nghiêm túc mà nói thì không được nửa tiếng, chờ đến khi người đàn ông tưởng như đang làm việc nghiêm túc kia kề sát người lại, dục vọng dưng thẳng đứng không che giấu dù chỉ nửa phần đặt giữa hai bắp đùi Lý Cảnh Mộ đã khiến cậu nhin không được mà hít ngược một hơi.

“Ách —”

“Đừng nhúc nhích.”

Tiểu Vũ Triết đề Lý Cảnh Mộ đang nhin không được muốn rời đi lên tường, nhúu mày lại giống như đang quở mắng một đứa bé không nghe lời, “Anh đang tắm cho em mà.”

Thật sự đang tắm sao?

Lý Cảnh Mộ thật sự rất muốn chất vấn, thế nhưng trừ cái thứ đầy nam tính đang ở phía sau người cậu ra Tiểu Vũ Triết thật sự không có bất cứ cử chỉ nào quá phận, làm cậu chẳng cách gì mở miệng hỏi cho được.

Tiểu Vũ Triết đưa tay gỡ vôi hoa sen xuống, tỉ mỉ cẩn thận xả đi lớp bọt dầu gội trên đầu cho cậu rồi sau đó đặt về chỗ cũ, đổ sữa tắm ra bắt đầu bôi lên người cậu.

“Không cần đâu.” Lý Cảnh Mộ không dám để anh chạm vào nữa, “Em tự làm.”

“Đừng lộn xộn.” Tiểu Vũ Triết đề tay cậu lại không chút khách khí, dứt khoát nhấc chân chen vào giữa hai chân cậu, ấn cậu lên tường lần nữa, “Đã nói là giúp em tắm mà.”

“Đừng!”

Không biết là do sự độc tài gần như chưa từng xuất hiện của Tiểu Vũ Triết hay là do nước ấm chảy vào mắt, Lý Cảnh Mộ chỉ cảm thấy khóe mắt nóng lên, trái tim khó mà kiềm nén được cơn rung động.

Hành vi của Tiểu Vũ Triết nói cho cậu biết anh quả thật chỉ thuần túy muốn giúp cậu tắm, thế nhưng không hiểu sao Lý Cảnh Mộ lại cảm thấy người đàn ông phía sau dường như có mưu đồ gì khác, bằng không vì sao động tác vuốt ve thân thể cậu của anh càng ngày càng nóng bỏng, thứ nam tính ở phía dưới cũng không thể khống chế được mà dưng thẳng lên.

Y hệt như điều Lý Cảnh Mộ hoài nghi, khi tay Tiểu Vũ Triết trượt vào giữa bẹn mơn trớn nửa trong bắp đùi của cậu thì đã không còn che đậy thêm giây phút nào nữa, nó đã trở thành vuốt ve và khiêu khích trắng trợn.

“Tiểu... Vũ... Triết...” Chờ đến khi hiểu ra được thì Lý Cảnh Mộ đã bị anh trêu ghẹo đến mức không thể nói nên lời rồi.

“Ừ?”

So với thanh âm êm dịu của dĩ vãng, giờ phút này giọng nói của Tiểu Vũ Triết trầm ấm, từ tính hơn rất nhiều.

“Không phải nói... Tắm, tắm... sao...”

“Đang tắm mà.”

“Đừng... Tay anh...”

“Dương vật của đàn ông mãi cảm và dễ bị tổn thương, rất hay bị nhiễm vi khuẩn sinh ra đủ loại bệnh tật nên phải giữ vệ sinh thường xuyên. Em xem, giống như thế này nè, làm cho nó căng phồng hoàn toàn mới có thể thuận lợi tẩy rửa triệt để được chứ.”

“Bây bạ — dừng!” Sau một cơn kích thích mãnh liệt chẳng khác nào sét đánh, Lý Cảnh Mộ gần như cuộn tròn người lại, rất nhanh sau đó cơ thể cậu kéo căng đến mức xém bật thẳng ra ngoài, “Dừng, anh hiện tại...”

Tiểu Vũ Triết cắn tai cậu, “Vệ sinh bên trong cũng rất quan trọng, hơn nữa từ ở đây đi sâu vào trong có thể massage tuyến tiền liệt, có thể khơi gợi ham muốn và hưng phấn của đàn ông, có thể làm cho em cảm nhận được khoái cảm khác lạ đó.”

“Anh —” Lý Cảnh Mộ hận đến mức muốn mắng người thế nhưng lại bị anh dày vò đến nỗi nói không thành tiếng, thứ nam tính vừa nãy đã bị anh trêu ghẹo tiết ra một lần rồi giờ lại bắt đầu ngóc đầu dậy.

Tình dục của đàn ông chỉ có thể dùng từ cảm thú để hình dung. Cậu nói không biết đã từng nhìn thấy ở đâu kia chợt lóe lên trong đầu cậu, trước kia thì cười phớt qua, hiện tại thì mơ nó lại làm cho cậu phải ghi lòng tạc dạ!

Ngay lúc Lý Cảnh Mộ gần như muốn xuất ra lần thứ hai thì Tiểu Vũ Triết bất ngờ rút tay lại nói: “Được rồi, đã sạch rồi đó.”

Nói xong liền làm như không có việc gì gỡ vôi hoa sen xuống bắt đầu gội sạch bọt sữa tắm trên người cậu, Lý Cảnh Mộ ngẩn người cúi đầu nhìn phân thân đáng thương đang sưng tấy của mình, còn cả cơ thể rã rời đến mức chỉ có thể dựa vào tường, chợt cảm thấy người đàn ông phía sau không chỉ đáng giận mà còn đáng ghét nữa!

“Tiểu Vũ Triết!”

“Ừ?”

Lý Cảnh Mộ nghiêng răng nghiêng lợi xoay người trừng anh, hận không thể ăn tươi uống máu.

Thế nhưng người đàn ông chết tiệt kia lại cố tình trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn cậu, nếu không liếc thấy phần nào đó phía dưới không được thoải mái của anh, Lý Cảnh Mộ thật sự hoài nghi không biết cậu có tự mình đa tình hay không nữa.

Bản thân Lý Cảnh Mộ cũng là đàn ông, làm sao có thể dễ dàng để một người đàn ông khác thao túng được, thấy anh như thế, cậu chỉ liếc qua đối phương một lần rồi bất ngờ ngồi xổm xuống, há miệng cố gắng nuốt hết phân thân Tiểu Vũ Triết vào trong.

“Phắc.”

Động tác của cậu thật sự quá nhanh, kích thích mãnh liệt vọt thẳng lên đỉnh đầu, Tiểu Vũ Triết bị bất ngờ không kịp đề phòng suýt chút nữa đã đứng không vững. Lúc này Lý Cảnh Mộ ngẩng đầu bắn cho anh một ánh mắt khiêu khích, sau đó càng cố gắng nhả ra nuốt vào thứ nam tính trong miệng.

Ngay cả cơ hội cười khở Tiểu Vũ Triết cũng không có, anh bị phản kích bất ngờ chỉ còn cách thụt lùi dựa vào tường thở dốc mà thôi.

Hai người rốt cuộc cũng không làm bước cuối cùng trong phòng tắm, sau khi cả hai tự mình phát tiết một lần, Lý Cảnh Mộ vội vàng lau khô người quấn khăn mặt ngang hông, chân trước vừa bước ra khỏi phòng tắm thì chân sau đã bị Tiểu Vũ Triết ngay cả thân thể còn chưa lau khô đè lên ghế sofa.

Sau một nụ hôn nồng nhiệt còn hơn cả nồng nhiệt khiến người khác quên cả hít thở, đối diện với ánh mắt dục vọng nóng bỏng trần trụi của Tiểu Vũ Triết, Lý Cảnh Mộ thở gấp hỏi khê: “Làm ở đây sao?”

Tiểu Vũ Triết cúi đầu dùng sức cắn trái táo hoạt động bất thường của cậu, “Em quyết định.”

“Về phòng đi.” Bị bàn tay và môi lưỡi của Tiểu Vũ Triết khiêu khích, Lý Cảnh Mộ muốn nói cũng rất gian nan, “Lên giường đã.”

Tiểu Vũ Triết hít sâu một hơi, đứng dậy rời khỏi ghế sofa kéo theo thân thể cậu, cơ hồ đã nôn nóng đến mức khó dần nổi đẩy cậu về phía chiếc giường trong phòng ngủ, trực tiếp đè cả người lên.

Đầu tiên là ôm lấy đầu cậu hôn một nụ hôn triển miên đến tột cùng, sau đó môi bắt đầu di chuyển xuống, ra sức mút hôn lên làm da trơn nhẵn mà khỏe mạnh khiến anh lưu luyến, tay không ngừng tìm đến những

điểm mẫn cảm có thể khiến người dưới thân tìm lòng không đành, nếu như khiến cậu phản ứng kịch liệt thì sẽ dừng lại ở chỗ đó lâu hơn một chút, mãi đến khi chỗ ấy bị anh mút hay vuốt đến sưng đỏ nóng hổi mới thôi.

Xuống, rồi lại xuống nữa, lướt đến trước ngực, cắn hút mút hôn hai hạt đậu đến đỏ sẫm khiến người dưới thân rung mình từng cơn, bấy giờ mới thỏa mãn tiếp tục đi xuống, trước tiên anh dùng đầu lưỡi đảo quanh đường cong của cơ thể nơi hai khối cơ bụng một lần rồi xâm nhập vào chiếc rốn đang ẩn nấp trong nháy mắt, dùng lưỡi liếm lấy nó với tần suất giống như đang ân ái.

Dù không dùng mắt để nhìn, chỉ với cái bụng phập phồng rất nhanh và phân thân đang nhô lên trước ngực anh, Tiểu Vũ Triết có thể cảm nhận được người con trai anh đang gắng sức khiêu khích sắp không chống đỡ được nữa rồi.

“Vũ... Triết...”

Lý Cảnh Mộ phát ra âm thanh khó nén lại được.

“Sao nào?”

Tiểu Vũ Triết nhòm người nhìn lên đôi mắt đã bị dục vọng giày vò đến mông lung của cậu.

“Đủ rồi...” Lý Cảnh Mộ hơi lúng túng lấy cánh tay che mặt mình lại, “Em sắp chịu không nổi rồi...”

Tiểu Vũ Triết hít sâu một hơi, nhanh chóng di chuyển khuôn mặt đang chôn dưới bẹn nơi từng sưng cao cao của cậu lên hôn một cái, kéo cánh tay đang che mặt của cậu ra, phủ lên môi cậu, đầu lưỡi luồn vào khoang miệng cậu quyết liệt đòi lấy hơi thở.

Sau khi thân thể người dưới thân trở nên mềm nhũn anh mới chịu dừng lại, đầu tiên là giúp Lý Cảnh Mộ trở mình, sau đó cấp tốc mở ngăn tủ đầu giường lấy bao và dung dịch bôi trơn. Luống cuống mở nắp chai dung dịch bôi trơn ra, trực tiếp nặn lên tay rồi vuốt ve đùi trong của Lý Cảnh Mộ, làn da ẩm áp và cảm giác mát lạnh cùng lúc tập kích lên nơi riêng tư mẫn cảm nhất, Lý Cảnh Mộ rung mình.

Tiểu Vũ Triết sớm đã nhận đến phát diện, thế nhưng anh vẫn phải dần dần lại kích thích giúp cậu khuếch trương để tránh đến lúc đó lại bị thương, đợi đến khi cảm thấy ổn rồi thì tay Tiểu Vũ Triết duỗi ra lần mò kiểm bao, do dự một lúc thả trở lại chỗ cũ.

Khi anh định tiến vào thì Lý Cảnh Mộ phát hiện ra động tác này của anh nên lật người ngăn anh lại, “Bao...”

Tiểu Vũ Triết xoay cậu lại, nghiêng người đè lên lưng cậu, phía dưới đặt ở lối vào, dùng răng cắn nhẹ lên tai cậu, “Không sao đâu, vừa nãy anh đã tự mình rửa sạch rồi, không bẩn.” Dứt lời, đâm thẳng vào trong, kiên quyết cố chấp nhích từng chút từng chút một đâm vào nơi sâu nhất.

Kỳ thật điều Lý Cảnh Mộ muốn nói không phải là cái này, dù hai bên tin tưởng nhau nhưng biện pháp an toàn vẫn phải làm cho tốt, vào giờ phút này thì đừng nói đến việc nói chuyện, e rằng mở miệng cũng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mà thôi.

Dù sao cũng đã lâu không làm, cảm giác đau và trường khi vừa bị đâm vào làm cậu phải cắn chặt môi dưới, sau khi bắt đầu thích ứng thì bị động tác nghiền sát của người có kỹ xảo cực kỳ phong phú ở phía sau dày vò đến mức chỉ có thể phát ra từng tiếng thở gấp.

Người phía sau dường như biết rõ từng điểm mẫn cảm trong cơ thể cậu, mỗi lần ma sát đều húc đến nơi khiến cậu khó kìm nén nhất, làm cậu không thể dần lòng bỏ hết thể diện vận vẹo eo mình, muốn được đâm sâu hơn.

Đây là đam mê chưa từng có với người trước kia, khi còn trẻ thì không thông thạo, ngoài đau vẫn là đau, sau này thì dường như chỉ để phát tiết, dù có vài lần dịu dàng cũng không làm đến mức cực hạn như thế này, thậm chí có thể khiến cậu mất đi lý trí, lệt đi lớp mặt nạ nhục nhã then thùng, thậm chí muốn hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Có lẽ thật sự là do lâu quá không làm, Lý Cảnh Mộ vừa bị dục vọng nóng hổi ma sát đến nơi mẫn cảm nhất trong thân thể một lần đã không thể kiềm chế mà bắn ra.

Tiểu Vũ Triết không bình tĩnh nổi để quan sát, thậm chí một lúc lâu sau anh mới phát hiện ra Lý Cảnh Mộ đã bắn rồi, sau đó từ từ dừng lại quay mặt cậu ra sau hôn lên khắp nơi, “Thật xin lỗi, chỉ biết lo cho mình mà không chú ý đến em rồi.”

Nghe giọng nói khàn khàn đầy từ tính của anh, trái tim Lý Cảnh Mộ như rung động theo, cậu gian nan nuốt nước bọt, khẽ nói, “Không sao... A...” Người phía sau lại chậm rãi chuyển động lên phía trên, thân thể cùng lúc đang đưa theo, cậu buột miệng, “Rất dễ chịu...”

“Thật không?” Tiểu Vũ Triết đè lên người cậu, toàn bộ cơ thể áp sát lên tấm lưng trần của cậu, môi lưỡi đậu lại phía sau cổ cậu khẽ kháng cắn mút, “Cảnh Mộ, anh cũng rất dễ chịu...”

“A...”

Theo động tác tăng tốc của anh, ý thức của Lý Cảnh Mộ dần biến mất, lại một lần nữa theo anh rơi vào biển cả dục vọng, tận tình hưởng thụ giờ phút phóng túng này.

Một đêm triền miên, rốt cuộc gần tảng sáng mới mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, lúc hừng đông Tiểu Vũ Triết tỉnh lại trước tiên, vươn người cầm đồng hồ báo thức nhìn thời gian rồi quay về giường nhẹ nhàng ôm người bên cạnh vào lòng, xem xét cẩn thận, tay mơn trớn khắp nơi trên mặt cậu cuối cùng dừng lại nơi vành mắt có chút thâm, không ngờ mi mắt người trong lòng rung rung, yếu ớt mở mắt ra.

“Làm ồn đến em à?”

“Không.” Lý Cảnh Mộ đưa tay gỡ cổ hơi ngứa ngứa, giọng mơ màng, “Trước đó đã tỉnh rồi, có hơi lười một chút không muốn thức dậy thôi.”

“Vậy ngủ tiếp một lúc đi.” Tiểu Vũ Triết ôm cậu, lưu lại trên trán cậu một nụ hôn.

“Ừ.” Đầu tiên là miễn cưỡng ừ một tiếng, sau khi nhắm mắt ước chừng nửa tiếng, Lý Cảnh Mộ che mắt hỏi, “Mấy giờ rồi?”

“Chưa đến bảy giờ.” Tiểu Vũ Triết vỗ nhẹ lưng cậu, lời nói tựa như đang trấn an, “Không sao đâu, ngủ tiếp một lúc đi, hôm nay anh lái xe đưa em đi, sẽ không trễ.”

Nhưng Lý Cảnh Mộ lại mở to mắt, mặt mày lộ ra vẻ uể oải nói: “Thật sự là ngủ không nổi nữa.”

“Vậy nằm đi, thân thể của em vẫn ổn chứ.” Nói xong Tiểu Vũ Triết nhéo nhéo thắt lưng cậu.

“Vẫn ổn, chỉ là thắt lưng.” Lý Cảnh Mộ cử động phần thân dưới, chân mày nhịn không được nhíu lại, “Chắc do lớn tuổi nên mới rõ ràng như thế, trước kia không thế này đâu.”

“Anh xoa bóp cho em nhé?”

“Ừ, tùy anh.”

Lý Cảnh Mộ được Tiểu Vũ Triết ra hiệu xoay người nằm sấp xuống để anh massage phần thắt lưng đau nhức cho mình. Có lẽ Tiểu Vũ Triết massage với lực đạo vừa phải, có lẽ do cậu thật sự mệt mỏi, cậu thiêm thiếp ngủ đi chẳng biết từ lúc nào.

Lý Cảnh Mộ cũng ngủ không được bao lâu, chừng hơn một tiếng đã tỉnh lại, khi tỉnh lại cậu vẫn cuộn mình trong lòng Tiểu Vũ Triết, Tiểu Vũ Triết thì đang một tay ôm cậu một tay lướt qua đỉnh đầu cậu cầm đi động nghiêng người bật xem nội dung trong đó.

“Mấy giờ rồi?” Giọng của cậu có hơi khàn.

“Sắp tám giờ rưỡi rồi.”

“Ồi, nên rời giường đi thôi.”

Mặc dù ngoài miệng nói thế nhưng người vẫn nằm úp không nhúc nhích. Tiểu Vũ Triết để di động xuống, nhòm nửa người dậy ngậm bờ môi mềm mại của cậu mút vào.

Hôn vừa xong, Tiểu Vũ Triết vuốt lọn tóc mai ngắn của cậu nói: “Cảnh Mộ, tìm một ngôi nhà chúng ta dọn đến sống cùng nhau đi.”

Lý Cảnh Mộ nhìn thẳng vào mắt anh, chủ động hôn lên môi anh, nép vào trong lòng anh.

“Được.”

[1] Điểm vàng của mắt: Ánh sáng đi qua thủy *** thể hội tụ rõ nhất tại hoàng điểm (điểm vàng) trên võng mạc

[2] Cẩu bì cao: một loại cao dán của Trung Quốc, nôm na là “Cao da chó”, siêu dính.

[3] Hoàng thổ: là tên của 1 loại đất á sét màu vàng hoặc vàng cam; khi khô thì cứng, nát thì bả bột hạt mịn, mùa mưa thấm nước thì trơn trượt bả bùn (còn có tên là đất chuối); khác với laterite và bazan

[4] Lệ đường hay đường lệ, hoàng độ mai, cây chùm vàng, sơn xuy (danh pháp hai phần: *Kerria japonica*), loài duy nhất trong chi *Kerria* của họ *Rosaceae*, là một loại cây bụi có lá sớm rụng, bản địa của khu vực miền đông châu Á, tại Trung Quốc, Nhật Bản và Triều Tiên. Hoa màu vàng tươi, với 5 cánh hoa, Quả là dạng quả bế khô chứa 1 hạt, dài 5 mm.

5. Chương 5

Nói thì nói như vậy, thực tế hai người không có thời gian đi tìm nhà. Tiểu Vũ Triết đương nhiên nhớ kỹ việc này trong lòng, không đến hai ngày trong mail của Lý Cảnh Mộ đã nhận đầy những địa chỉ nhà ở và tư liệu chi tiết.

Khi gọi điện hỏi anh đã nói: [Em chọn trước đi Cảnh Mộ, khoảng thời gian này anh không thể làm gì ngoài việc tìm người quen giới thiệu vài nơi, em coi nhà nào tương đối vừa ý trước rồi sau đó chúng ta tìm thời gian rảnh cùng đến đó xem.]

Lý Cảnh Mộ ngẫm lại thấy cũng đúng nên in hết những tư liệu nhà ở kia ra, nhân lúc rảnh rỗi nghiên cứu kỹ một chút.

Lúc cầm sấp giấy này về nhà, mẹ cậu vừa trông thấy đã hỏi ngay: “Tiểu Mộ, con muốn đi xem nhà?”

Lý Cảnh Mộ nói có ý muốn dọn ra ngoài thuê nhà ở cùng Tiểu Vũ Triết.

Mẹ cậu im lặng, sau khi xem kỹ những tư liệu cậu mang về mới nói: “Nếu như hai đứa các con đều nói không có thời gian thì giao việc này cho mẹ, mẹ giúp các con xem thử, con thấy thế có được không?”

“Có gì mà không được ạ, con chỉ sợ làm mẹ vất vả thôi.”

“Không có gì vất vả cả, mẹ thấy con cuối cùng cũng chịu tìm một cái nhà là mẹ vui rồi.”

Lý Cảnh Mộ nhìn mẹ, nhịn không được tiến lên ôm lấy bà.

Không lâu sau Lý Cảnh Mộ gọi điện nói việc này với Tiểu Vũ Triết, Tiểu Vũ Triết cũng nói không ngại: [Cô có thể giúp thì còn gì tốt hơn nữa chứ, ánh mắt những trưởng bối như họ tốt hơn chúng ta rất nhiều. Hơn nữa lúc này chúng ta cũng không có thời gian, nếu thật sự đi xem không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể quyết định được.]

[Như vậy đi, anh gọi điện cho dì anh, để dì dẫn cô chú đi cùng, dì lái xe có thể vừa đi vừa tán gẫu cùng hai người, để họ có bạn cũng bớt vất vả hơn một chút.]

“Như vậy được không? Có gây phiền phức gì cho dì anh không?”

[Phiền phức cái gì chứ. Đừng nói mấy lời khách sáo đó với anh.]

Cúp điện thoại của Tiểu Vũ Triết xong cậu liền nói với ba mẹ ý tứ của anh, mẹ Lý không những không có ý kiến mà còn rất tán đồng: “Vẫn là đứa nhỏ Vũ Triết này chu đáo, đã đi xem nhà thì gia đình hai bên cùng

đi sẽ tốt hơn. Hơn nữa mẹ và dì nó lâu rồi chưa gặp, toàn là gọi điện thoại tán gẫu thôi, cùng đi xem nhà cũng tốt, nhân tiện bồi dưỡng tình cảm của hai nhà thêm một chút.”

Nói xong bà còn chủ động gọi điện thoại cho dì Tiểu Vũ Triết nói chuyện, đầu dây bên kia dì út cũng vừa cúp điện thoại của Tiểu Vũ Triết không lâu, nhận được lời mời vui vẻ đồng ý đi cùng.

Thấy mọi người không những không có ý kiến gì mà còn bận rộn đến cao hứng, Lý Cảnh Mộ cùng Tiểu Vũ Triết hoàn toàn buông tay tùy ý để cho các trưởng bối tự mình lấn lộn thôi.

Mấy vị trưởng bối trước mắt đều ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, bàn bạc thông qua điện thoại rồi định luôn hành trình cho ngày hôm sau, qua hai, ba ngày đi xem phòng rồi cuộc cũng chọn được một căn mà tất cả mọi người đều vừa ý.

Dì Tiểu Vũ Triết nhìn ban công rộng rãi nói: “Vị trí tốt, điều kiện cũng không tệ.”

Mẹ Lý từ phòng trong bước ra, vẻ mặt hài lòng, “Phòng cũng rộng rãi, quay lưng về phía Bắc hướng về phía Nam, đủ ánh sáng, khẳng định khi ở sẽ rất thoải mái.”

“Chị Lý, nếu không chọn cho bọn nhỏ nơi này luôn đi?”

Mẹ Lý có hơi do dự, “Nhà tốt như vậy chắc là không rẻ đâu nhỉ?”

“Không sao, nếu đứa nhỏ Vũ Triết kia đã nói ra chuyện tìm nhà này, trong tay nhất định sẽ không thiếu chút tiền ấy.”

Mặt mẹ Lý hiện lên vẻ không tán thành, “Sao có thể để một mình Vũ Triết xuất tiền chứ. Về sau Cảnh Mộ cũng sống ở căn nhà này, nhất định phải chia sẻ với cậu ấy một phần.”

Dì út Bạch Dục Mi của Tiểu Vũ Triết cười cười, “Chuyện này thật ra chẳng có gì cả, dù sao cũng là hai người đàn ông, ai có khả năng thì người đó ứng trước thôi, cuối cùng chẳng phải đều trở thành người một nhà sao, phân rõ như vậy làm gì.”

“Ừ, nói cũng đúng.” Mẹ Lý gật đầu, “May mà gần đây tiệm nhỏ của tiểu Mộ làm ăn không tệ, sống ở căn nhà thế này chắc cũng có thể gánh được chi phí mỗi tháng.”

Bạch Dục Mi chỉ nắm tay lại cười không nói.

Lúc này người của công ty môi giới tới hỏi hai người họ nhà trông có vừa ý không, Bạch Dục Mi gật đầu cười nói: “Quả thật rất đẹp, không biết giá căn nhà này bên cậu tính thế nào nhỉ.”

“Mọi người muốn trả hết một lần hay là trả góp? Nếu như trả góp thì phải trả trước khoản đầu kỳ là ba mươi vạn[1]...”

“Chúng tôi không mua.” Mẹ Lý đứng bên cạnh giải thích, “Chúng tôi chỉ thuê.”

“Thuê?” Người của công ty môi giới ngẩn người, “Nhưng căn nhà này chỉ bán chứ không cho thuê.”

Khi mẹ Lý vừa định nói không cho thuê thì đành chịu, mặt Bạch Dục Mi lộ ra vẻ khó hiểu vội hỏi: “Hả, là thuê? Không phải muốn mua nhà sao?”

Lý Yên ngơ ngác quay lại nhìn Bạch Dục Mi, mặt đầy vẻ mờ mịt. Chờ đến lúc lấy lại *** thần thì ngay lập tức không hẹn mà cùng lấy di động ra bấm số điện thoại của hai đứa nhỏ.

Không nói đến hai đứa nhỏ ngay từ đầu đã hiểu sai ý của đối phương, về phần vì sao cả hai người lớn cùng đi xem nhà cả ba ngày vậy mà lúc này mới phát hiện ra vấn đề, chỉ có thể nói nguyên nhân trong đó đều là vì hai chữ trùng hợp.

Cũng khó trách Lý Cảnh Mộ ngay từ đầu khi nghe Tiểu Vũ Triết nói tìm nhà lại hiểu lầm thành nhà trọ, quả thực gần đây giá nhà tăng vọt, mua nhà vẫn luôn là áp lực lớn nhất của thanh niên. Mặc dù nghề nghiệp Tiểu Vũ Triết trông thì vẻ vang đấy, thế nhưng hiện tại nơi ở hay xe anh lái đều cực kỳ bình thường và đơn giản. Nó khiến cho Lý Cảnh Mộ lầm tưởng rằng thực tế anh chỉ là một gã thiết kế tầm trung trong muôn vàn những gã vô danh khác, cực khổ vất vả lao động cho công ty kết quả là tiền tiết kiệm cũng không có. Hơn nữa bản thân gia cảnh Lý Cảnh Mộ cũng không giàu có gì, đối với việc mua nhà sớm đã cho qua nên đương nhiên sẽ không nghĩ theo hướng này.

Nhận được điện thoại của dì, Tiểu Vũ Triết mới ý thức ngày ấy trước khi rời đi đã không giải thích rõ ràng cho Lý Cảnh Mộ nên mới dẫn đến sự hiểu lầm này, cũng may mà không phải chuyện đại sự gì bèn cúp điện thoại của dì rồi gọi cho Lý Cảnh Mộ.

Lý Cảnh Mộ cũng mới biết được chuyện này từ chỗ mẹ, vừa bắt điện thoại của anh đã nói thẳng: “Hóa ra là anh tính mua nhà.”

[Ủ, mấy năm nay anh đều sống một mình, tiền tích trữ cũng đủ mua một căn nhà rồi.]

Sau khi trầm mặc một hồi Lý Cảnh Mộ nói: “Vũ Triết, nói qua điện thoại không rõ ràng được, chờ anh rảnh chúng ta gặp nhau rồi nói sau.”

Tiểu Vũ Triết đoán được đại khái cậu muốn nói gì nhưng cũng không muốn làm rõ qua điện thoại, nghĩ một chút bèn nói: [Không cần phải chờ đến hôm khác đâu, ngay tối nay đi, anh qua tìm em. Có thể hơi trễ một chút, em ăn cơm ở nhà đi.]

“Ừ.”

oOo

Lý Cảnh Mộ biết rõ anh đang bận, cũng biết luôn là anh sẽ ghé qua rất trễ, thế nhưng đợi đến tận hơn mười hai giờ rồi cuộc mới đợi được điện thoại của anh.

[Cảnh Mộ, ngủ chưa?]

Màn đêm yên tĩnh khiến cho giọng nói trầm ấm chỉ thuộc về một mình Tiểu Vũ Triết nghe qua điện thoại đặc biệt mê người.

“Chưa, đang đợi anh. Hiện giờ anh đang ở đâu?”

[Ở dưới lầu nhà em.]

“Để em đi xuống.”

Bởi vì cứ chờ Tiểu Vũ Triết suốt, đừng nói là thay áo ngủ, ngay cả tắm Lý Cảnh Mộ cũng còn chưa nữa là. Mặc dù biết đêm đã khuya nhưng ở sâu trong lòng lại tin đối phương nhất định sẽ đến.

[Thấy đèn đuốc nhà em đều tắt hết cả, cô chú có lẽ đã ngủ hết rồi. Em nhỏ giọng một chút, đừng làm ồn đến cô chú.]

“Được rồi mà.”

Nghe theo lời dặn dò khe khẽ của đối phương, Lý Cảnh Mộ tắt đèn đi ra khỏi phòng ngủ đổi giày, mở cửa thật nhẹ nhàng không để tiếng động nào phát ra.

Bước xuống lầu mở cửa lớn ngoài hành lang, Lý Cảnh Mộ tìm thấy chiếc Ford Fiesta màu Champagne của Tiểu Vũ Triết rất nhanh. Cậu đi thẳng đến mở cửa rồi ngồi vào xe.

“Thật có lỗi, bắt em chờ anh trễ đến thế này.”

Lý Cảnh Mộ nghiêng người nương theo ánh đèn đường nhìn Tiểu Vũ Triết, sau đó bởi vì vẫn nhìn không rõ nên nhóm người dậy bật đèn xe, lúc này vẻ mặt trên khuôn mặt Tiểu Vũ Triết không còn chỗ để lẫn trốn nữa.

“Mệt lắm sao?”

Tiểu Vũ Triết trả lời với giọng nặng nề, ngẩng đầu vờ về mũi.

“Không đến nỗi, ngày thường cũng làm việc như vậy nên anh quen rồi.”

Lý Cảnh Mộ thật sự không muốn nhìn anh như thế này bèn nói: “Anh ra ghế sau nằm một lúc đi, để em lái xe.”

“Ừ, vậy cũng được.”

Tiểu Vũ Triết lên tiếng trả lời nhưng phải ngừng vài giây mới mở cửa xe chuyển ra ghế sau dựa lưng nằm xuống. Lý Cảnh Mộ quả thực rất muốn để anh vào nhà mình nghỉ ngơi, chỉ có điều phòng của cậu trong nhà quá nhỏ. Phòng cậu hiện tại chỉ cần đặt một cái giường đơn một thước hai với một cái tủ quần áo về cơ bản là sẽ không còn chỗ trống nào nữa, nếu để hai người đàn ông cao to chen chúc trên giường cả đêm thì ngày hôm sau xương sống thắt lưng nhất định sẽ đau đến chết đi sống lại.

Vì để Tiểu Vũ Triết có thể nghỉ ngơi thoải mái một chút, Lý Cảnh Mộ lái xe rất chậm. Chờ đến khi xe chạy đến dưới chung cư Tiểu Vũ Triết đã khuya đến mức ngay cả côn trùng trong khu nhà cũng không còn kêu nữa.

Lý Cảnh Mộ không muốn gọi Tiểu Vũ Triết dậy, thế nhưng để một người cao một mét tám mươi ba như anh nằm ở ghế sau xe cũng chẳng khác hai người đàn ông cao to chen chúc trên cái giường đơn là bao nhiêu cả.

“Vũ Triết, tới rồi.”

“Ừm.”

Tiểu Vũ Triết vừa bị cậu gọi liền tỉnh dậy, xem ra nằm ở nơi chật chội như ghế sau căn bản cũng ngủ không nổi.

“Mệt đến thế này sao, tám mươi phần trăm là tối qua anh không ngủ đúng không?”

Nhìn thấy Tiểu Vũ Triết tuy đã ngồi dậy nhưng hành động phản ứng lại chậm đi mấy nhịp, Lý Cảnh Mộ nhin không được phải hỏi.

Tiểu Vũ Triết vừa ần ần huyết thái dương vừa trả lời: “Ừ, căn bản là không ngủ, uống mấy tách cà phê là qua được một đêm rồi.”

Lại phải làm gấp bản phác thảo sao?”

“Không phải... là bản thiết kế xuất hiện chút vấn đề... ừm... em biết không, kế hoạch dù thế nào cũng không được thay đổi, hơn nữa ngay từ đầu anh đánh giá hơi thấp địa hình thực tế, lại còn bị thời hạn công trình đuổi gấp, anh chỉ thể tăng cường thời gian sửa chữa xoay chuyển tình thế...”

“Có khá hơn chút nào không?” Lý Cảnh Mộ đi ra ghế sau ngồi vào bên cạnh anh, “Có muốn em lên nhà lấy cho anh chút nước uống để tỉnh táo hơn không?”

“Không cần đâu...” Anh đột nhiên đẩy đẩy Lý Cảnh Mộ, “Đi thôi, lên nhà nào.”

“Ừ.”

Lý Cảnh Mộ để anh xuống xe trước, bản thân cậu thì tụt lại phía sau một bước lấy chìa khóa xe.

Vừa vào cửa chính cậu liền bảo Tiểu Vũ Triết đi tắm trước, suy nghĩ một hồi bèn đi pha cho anh một cốc sữa bò; sau đó lại thấy sáng mai chắc không kịp thời gian hầm cháo nên dứt khoát vào nhà bếp chuẩn bị sẵn luôn bữa sáng cho ngày mai.

Chờ đến khi Lý Cảnh Mộ vo xong gạo đặt lên bếp nấu thì Tiểu Vũ Triết vác thân thể nặng nề ảm ướt nhích lại gần.

“Đã mệt đến thế sao còn chưa đi ngủ?” Lý Cảnh Mộ bị anh ôm chẳng còn cách nào quay đầu lại được.

Tiểu Vũ Triết ôm chặt lấy cậu, cả người gần như dựa hết trên lưng cậu hơn nữa còn phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, “Ồi, ôm em thế này thật dễ chịu.”

Người đằng sau ôm cậu một lúc lâu mà chẳng nói thêm câu nào, khi Lý Cảnh Mộ bắt đầu nghi ngờ không biết có phải anh đã ngủ đứng hay không thì chợt nghe thấy anh cất giọng rầu rĩ: “Không có gì tuyệt vời hơn việc sau một ngày mệt mỏi quay về nhà có người chờ đợi mình. Chỉ có như thế mới gạt hết đi sự uể oải trong lòng.”

Cháo trong nồi bắt đầu tỏa ra hơi nóng, Lý Cảnh Mộ cứ ngây người ra nhìn.

Tiểu Vũ Triết quay mặt cậu lại đối diện với mình, hai tay nâng mặt cậu, bởi vì vừa tắm xong nên thoát nhìn trông anh tỉnh táo hơn nhiều, “Cảnh Mộ, chúng ta tìm một căn nhà sống cùng nhau đi, có được không?”

Lý Cảnh Mộ sụp mắt, “Nếu không chúng ta đừng tìm nhà nữa, cứ ở lại nơi này của anh không phải là được rồi sao.”

“Ở nơi này mỗi ngày em đi đi về về đều phải mất hai tiếng đồng hồ, em bằng lòng nhưng anh không muốn.”

“Hiện tại ngay cả một phần ba tiền trả đầu kỳ em cũng không có cách nào...”

Tiểu Vũ Triết đặt ngón trỏ lên môi chặn lời cậu, “Giữa chúng ta nhất định phải phân chia rõ ràng như thế sao?”

Lý Cảnh Mộ kéo tay anh xuống, “Em không có ý đó... Vũ Triết, hôm nay anh đã mệt rồi, đi nghỉ trước đi, để hôm khác có thời gian chúng lại nói tiếp được không?”

“Không được. Hôm nay không nói rõ ràng anh nhất định sẽ ngủ không ngon.”

“Anh thật là ——” Lý Cảnh Mộ khó mà không thở dài.

Tiểu Vũ Triết kể trán anh lên trán cậu, khoe miệng khê nhếch lên, “Cảnh Mộ, kỳ thật anh rất vui, bởi vì em thật sự lo lắng cho tương lai của chúng ta nên mới cẩn thận như vậy. Nếu như em không để tâm chút nào, chỉ là người sống chung một ngôi nhà với anh căn bản sẽ không quan tâm căn nhà đang ở có phải là của chúng ta hay không, em chỉ cần vào đó ở, một ngày nào đó nếu như không còn vui nữa thì lại dọn đi. Nguyên nhân chính vì quan tâm nên dù cho chỉ là một căn nhà cũng muốn tham dự vào, để nó trở thành mối ràng buộc hơn cả lời hứa hẹn bên nhau mai sau của chúng ta, có đúng thế không?”

“Cái gì gọi là dù cho chỉ là một căn nhà, nhà rất mắc đó biết không hả?” Lý Cảnh Mộ dùng chút lực bé tẹo đánh lên đầu anh, đẩy anh ra đi xem nồi cháo đã nhừ hay chưa, “Em cũng không nghĩ cặn kẽ được như vậy đâu. Chẳng qua chỉ cảm thấy tốt xấu gì em cũng là một người đàn ông, không thể cứ như một phụ nữ sống dựa vào anh, em muốn là một người đàn ông nỗ lực kiếm tiền nuôi sống gia đình, không thể chỉ ngồi không hưởng lộc.”

Tiểu Vũ Triết vẫn ôm lấy cậu từ sau lưng như khi nãy, nghe vậy nhin không được mà bật cười ha hả.

“Cảnh Mộ nhà chúng ta đương nhiên là đàn ông.” Dù làn da mềm mịn khiến anh quyến luyến không rời tay, điều thật sự hấp dẫn anh lại chính là sự an tĩnh và trầm ổn chỉ thuộc về nam giới.

Lúc này nghe cậu nói thế Tiểu Vũ Triết đã hiểu ra được phần nào, nói ngắn gọn, chuyện anh trả toàn bộ tiền mua nhà làm tổn thương lòng tự trọng của người đàn ông nhà anh. Điều này cũng do anh suy xét không chu toàn, chỉ nghĩ làm sao để hai người có một ngôi nhà để có thể ngày đêm quần quít sớm hơn một chút, ngược lại khiến cậu sinh ra bất an.

Tiểu Vũ Triết chôn mặt vào vai cậu, toàn bộ không khí hít vào đều tràn đầy mùi hương trên người Lý Cảnh Mộ, nghĩ hồi lâu cuối cùng mới thở dài một tiếng, ôm cậu, anh buộc lòng đành thỏa hiệp, “Anh biết rồi.” Hít sâu một hơi, anh nói, “Cứ vậy đi, không mua nhà nữa, chúng ta tìm một căn cho thuê dọn vào trước có được không?”

Tiền thuê nhà cậu còn có thể trả được, vì vậy mà vừa nghe Vũ Triết nói như vậy Lý Cảnh Mộ đồng ý ngay không hề do dự.

“Chuyện này xem như đã bàn xong, anh có thể đi ngủ được rồi đó.”

Cậu đẩy người phía sau ra, Tiểu Vũ Triết nhích ra, miệng cắn vào giữa cổ cậu hút khê một cái, hai tay không rời lỏng chút nào.

Lý Cảnh Mộ hết cách, “Còn không chịu đi ngủ sao?”

“Chờ em cùng ngủ.”

“Em còn chưa tắm, anh mau đi ngủ đi, đã khuya rồi.”

“Ừm.” Mặc dù Tiểu Vũ Triết đáp ứng nhưng người vẫn không chịu nhúc nhích, Lý Cảnh Mộ chẳng có cách nào đẩy anh ra liền mặc kệ, vất vả chờ cháo như mở vung khuấy vài cái rồi vặn nhỏ lửa, năn nỉ anh bảo mình muốn đi tắm cuối cùng anh mới chịu buông tay ra.

Lý Cảnh Mộ đỡ anh lên giường nằm chờ như đồ trẻ nhỏ, cứ tưởng rằng anh mệt mỏi như vậy chờ đến cậu tắm xong ra nhất định là ngủ rồi, kết quả cậu vừa bước ra liền nhìn thấy cái người dù đã mệt đến đờ người kia vẫn kiên trì mở to mắt, nhìn thấy cậu bước ra liền dụi dụi mắt nở nụ cười với cậu.

Nụ cười ấy làm Lý Cảnh Mộ vô cùng đau lòng, không thèm quan tâm đến cháo có chín hay không, cậu vào bếp khuấy vài cái để cháo không dính nồi rồi tắt lửa lên giường nằm.

Tiểu Vũ Triết chờ được đến lúc cậu nằm xuống không dễ dàng gì, cánh tay dài lao tới chụp lấy người ôm vào trong lòng, in lên trên trán cậu một nụ hôn chúc ngủ ngon, lúc này mới xem như hài lòng thỏa mãn nhắm mắt đi ngủ.

oOo

Mãi đến tối hôm sau đóng cửa tiệm xong Lý Cảnh Mộ mới quay về nhà, vừa vào cửa đã gặp mẹ cậu bưng thức ăn từ bếp ra phòng khách, trông thấy cậu liền trêu một câu: “Ái chà, con trai cuối cùng cũng chịu về nhà thăm hai lão già chúng ta rồi.”

Lý Cảnh Mộ kêu lên một tiếng bất đắc dĩ: “Mẹ!”

Mẹ Lý đặt thức ăn xuống chùi hai tay lên tạp dề đeo bên hông, nhướn mày cười, “Hơn nửa đêm đi ra ngoài phải không? Đừng tưởng là mẹ không biết. Có phải không cho con ra ngoài đâu, lên lút giống hệt ăn trộm.”

“Mẹ!”

“Được rồi được rồi, con là con mẹ mà, nói hai câu cũng không được sao.” Mẹ Lý trợn mắt liếc con mình rồi đi vào bếp tiếp tục nấu ăn.

Đổi giày xong, Lý Cảnh Mộ bất đắc dĩ cào cào mái tóc ngắn bước về phòng của mình, lúc đi ngang phòng của ba mẹ cậu liếc sơ qua một cái thì phát hiện không thấy ba đâu, thuận miệng hỏi: “Ba đâu ạ? Đừng nói là lại đi đánh cờ chưa về nữa nha.”

Nhắc tới việc này mẹ cậu liền bắt đầu cáu kỉnh, trong giọng nói cũng để lộ ra lửa giận bốc lên, “Miễn bàn đến lão già hư hỏng đó, để lão ăn bữa tối bằng quần cở luôn đi!”

Mặc dù ba Lý Cảnh Mộ lúc nào cũng thích đánh cờ, chỉ có điều khi còn trẻ bởi vì công việc nên chưa từng có cơ hội chơi cờ, già hơn một chút thì lại tìm không được người cùng chơi, vất vả chuyển đến nơi này cuối cùng cũng gặp được người có cùng sở thích, tay cờ lại không tệ, đương nhiên là chơi đến mê muội rồi.

Lý Cảnh Mộ thương ba cậu nên lúc nào cũng nói giúp ông vài câu, mẹ cậu cũng biết chồng mình vất vả, dù trong lòng bất mãn cũng chưa từng ngăn cản không cho ông ra ngoài, chỉ là lo lắng tới nào đến giờ cơm ông cũng không chịu về, đôi bụng không tốt cho thân thể thế nên lúc này mới buồn bực.

“Nếu không thì để con ra ngoài tìm ba nhé?”

“Đừng đi, con cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, rửa tay nghỉ ngơi một chút rồi ăn cơm đi.” Mẹ Lý vừa nói vừa bưng thức ăn ra, “Đến bảy giờ ba con không về thì cứ gọi điện thoại cho ông.”

Lý Cảnh Mộ nhìn mẹ cười hi hi, cậu nghĩ thầm trong lòng rằng nhất định bà sẽ không mặc kệ ba cậu, trong bếp nhất định vẫn có đồ ăn bà để dành riêng cho ông.

Mẹ Lý vừa đặt thức ăn xuống ngừng đầu lên thì nhìn thấy nụ cười đắc ý của con trai, ấy thế lại không tức giận mà còn nói rất hàm xúc: “Ừm, cười rất tươi.”

Lý Cảnh Mộ mờ mịt khó hiểu, “Mẹ?”

“Ồ bên Tiểu Vũ Triết rất vui vẻ đúng không?” Mẹ Lý chuyển thành giọng điệu của người từng trải, “Ngày nào cũng thấy len lén cười ngọt ngào như thế. Bọn thanh niên khi nói chuyện yêu đương chẳng đứa nào khác đứa nào, số lần cười của con gần đây tăng lên rất nhiều đó.”

Lý Cảnh Mộ cầm lòng không dặng sờ sờ mặt mình, sau đó nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của mẹ cậu thì lại nhin không được mà nở nụ cười, gật gật đầu, “Dạ.” Vui, thật sự là rất vui, hơn nữa còn thoải mái và nhẹ nhõm.

Mẹ Lý khoanh tay trước ngực nhìn con trai mình hỏi: “Hôm qua con ra ngoài nói chuyện nhà cửa với Tiểu Vũ Triết đúng không?”

Lý Cảnh Mộ gật đầu, “Dạ, có nói.”

Mẹ Lý nói: “Sau này con nhất định phải có một gia đình, nhà cửa sớm hay muộn cũng phải mua, tối qua mẹ và ba con cũng đã bàn bạc rồi, ở đây chúng ta còn năm vạn, tiền bán nhà cũ khi đó còn lại một ít, chỗ con hẳn là có ba, bốn vạn đúng không, tìm người mượn thêm một ít, khoản tiền nhà trả đầu kỳ con với Tiểu Vũ Triết mỗi người một nửa. Tiền nhà trả góp sau này các con tự thương lượng làm thế nào để trả...”

“Mẹ, chúng con không mua nhà nữa.” Lý Cảnh Mộ ngắt lời bà, “Tối qua chúng con đã bàn bạc ổn thỏa rồi, hiện tại con không có tiền, trước hết không mua nhà nữa. Chúng con sẽ ở nhà trọ. Chờ sau này con có khả năng thì sẽ mua, trễ một chút cũng không sao mà.”

Mẹ Lý nhìn cậu bất ngờ: “Các con đã bàn bạc cả rồi sao?”

“Đã thương lượng xong rồi ạ.” Lý Cảnh Mộ tiến lên đỡ lấy vai mẹ cậu, “Mẹ, con không thể để hai người bỏ tiền ra giúp con nữa. Con đã lớn như vậy rồi không thể lấy cả tiền dưỡng lão lo hậu sự của hai người, nói đến việc sinh con để dưỡng già, con còn chưa hiếu kính với hai người được lần nào sao có thể lấy tiền của hai người được nữa. Mẹ, sau này con sẽ không làm hai người lo lắng nữa đâu.”

Mẹ Lý nhìn con mình thật kỹ, khóe mắt ửng đỏ, “Đừng nói cái gì hiếu kính hay không hiếu kính, mẹ còn có ba của con mà, chờ khi mẹ thật sự không làm được gì nữa thì để ông ấy trông nom mẹ, không cần ai nữa đâu, con chỉ cần chăm sóc tốt cho bản thân là được rồi.” Lau đi khóe mắt, bà nói tiếp, “Các con không còn trẻ con nữa, nếu đã bàn bạc xong rồi vậy thì cứ lo liệu như thế đi, Tiểu Vũ Triết là một đứa trẻ tốt, nó bao dung với con, sau này con phải bao dung với nó nhiều hơn. Nếu đã muốn sống với nhau cả đời thì hai người đều phải suy nghĩ vì đối phương.”

“Con hiểu.”

“Mặc dù có câu người một nhà không nói hai lời, con và Tiểu Vũ Triết sống với nhau càng lâu càng tốt, chuyện tiền nong này nói bàn không xong thì sẽ ảnh hưởng đến tình cảm, không thể để cho nhà bên kia cho rằng chúng ta tính toán chuyện tiền bạc biết không?”

“Con biết rồi mẹ à.”

“Biết là tốt rồi.” Mẹ Lý sờ lên khuôn mặt con mình, nhìn thật chăm chú, vừa lòng rồi thì đẩy cậu ra, “Được rồi, nhanh đi rửa tay ăn cơm đi, vẫn còn một món, mẹ đi chuẩn bị đây.”

“Dạ, con làm liền đây.”

Lý Cảnh Mộ nghĩ rằng chuyện này đến đây là chấm dứt, không ngờ chỉ hai ngày sau đã có một người vì sự kiện này mà tới tìm cậu.

Hôm ấy cậu vừa đi bằng hiệu vừa đóng xong cho khách về, khi lái chiếc xe ba bánh chờ đèn đỏ chợt nghe thấy có người gọi, quay đầu lại tìm thì thấy cách đó không xa đi của Tiểu Vũ Triết đang đi về phía cậu.

Ấn tượng về dì út Bạch Dục Mi của Tiểu Vũ Triết vẫn luôn là một phu nhân tao nhã điềm tĩnh, dù không khoác áo trang điểm thì vẫn có khí chất, hoàn toàn không giống như những cô gái được sinh ra và nuôi dưỡng trong gia đình bình thường. Tiểu Vũ Triết cũng đã từng nói với cậu, nhà ông bà ngoại của anh có thể xem như là thư hương thế gia, dì anh còn là một giảng viên đại học, về phần dạy cái gì thì cậu không biết, Tiểu Vũ Triết cũng không nói rõ ràng.

Vừa nhìn thấy bà cậu liền vô thức nhảy xuống xe, đứng thẳng lưng trước mặt bà, vô cùng dè dặt giống một cậu học trò nhỏ lễ phép gọi một tiếng: “Dì Bạch.”

Bạch Dục Mi mỉm cười quan sát cậu từ trên xuống dưới, tầm mắt dừng trên chiếc xe ba bánh phía sau cậu, “Con vừa đi giao đồ à?”

Lý Cảnh Mộ vò vò tóc, “Dạ đúng vậy, có một khách hàng đặt bánh hiệu, hôm nay làm xong con đi giao cho người đó sẵn tiện thu tiền luôn.”

Bạch Dục Mi dời mắt sang hướng khác, “Ồ kìa, đèn xanh rồi, xe con đâu thể đậu ở đây đúng không, đi, tiện thể chở đi đi một đoạn.”

“Hả?” Lý Cảnh Mộ còn chưa kịp phản ứng, Bạch Dục Mi mang một thân ưu nhã quý khí nhấc chân bước lên xe ba bánh, ngồi lên miếng ván lót hai bên thân xe, tự nhiên chẳng khác gì đang ngồi trên những chiếc xe hơi cao cấp.

“Mau chạy đi kìa.” Nhìn Lý Cảnh Mộ còn đang thất thần, Bạch Dục Mi hối thúc, “Nếu không chạy đi là đèn đỏ nữa đó.”

Lý Cảnh Mộ không có thời gian để nghĩ nhiều, nhấc chân ngồi lên xe ba bánh đạp hai ba cái rồi lái xe băng qua giao lộ.

Chờ chạy đến đoạn đường ít người, Lý Cảnh Mộ rồi rầm hồi lâu nhưng nhịn không được bèn xoay đầu qua hỏi người đang ngồi phía sau, “Dì Bạch, dì muốn đi đâu?”

“Đừng gọi xa lạ như vậy, con cũng gọi dì út như Vũ Triết đi.” Nụ cười của Bạch Dục Mi rất vui vẻ ân cần, “Hôm nay dì cố ý đến tìm con, lúc này đang vừa đi vừa tìm người hỏi đường thì trông thấy con, thật là may. Nếu con không rảnh thì cứ đưa dì đến trước cửa tiệm của con đi, dì tự tìm một chỗ ngồi chờ, chừng nào con hết giờ làm thì cùng dì đi ăn cơm nhé, dì mời.”

Lý Cảnh Mộ sờ sờ mũi một cách mất tự nhiên, “Dì Bạch... ách... Dì út... Con chạy xe về để trước tiệm rồi đi ăn cơm với dì, vậy được không ạ?”

“Được, sao có thể không được chứ, con nói cái cũng được hết.” Bạch Dục Mi híp mắt cười.

Dưới hào quang mạnh mẽ của bà, Lý Cảnh Mộ nhịn không được suy nghĩ phải phóng chiếc xe ba bánh đi thật nhanh, mau mau chấm dứt khung cảnh quỷ dị đến cực điểm này. Dù người phụ nữ ngồi trên chiếc xe ba bánh của cậu đúng là giống như một quý phu nhân, hãy nghĩ thử xem, một phụ nữ ngồi trên chiếc xe ba bánh cũ nát thế mà từ đầu đến chân đều tỏa ra khí chất nữ vương, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quỷ dị hết! Cậu lại sợ chạy quá nhanh dễ xảy ra tai nạn, người giống như quý phu nhân đang ngồi phía sau kia không chỉ là một quý phu nhân, đó còn là thân nhân quan trọng nhất của người yêu cậu, một người dì tồn tại như một người mẹ, nếu cậu làm bà xảy ra sơ xuất gì thì cậu hoàn toàn có thể dùng tay tát chết mình luôn!

Cho nên hiện tại cậu áp lực đè lên cậu rất lớn đó nha a a a!

Lái chiếc xe ba bánh này thật sự rất là gian nan đó nha a a a!

Vất vả lái xe đến được trước cửa tiệm của cậu, vừa xuống xe một cái chân Lý Cảnh Mộ đã mềm nhũn đến mức suýt tí nữa đứng không vững.

“... Dì út, dì có muốn uống nước không?”

“Không cần đâu, dì không khát.”

Bạch Dục Mi mỉm cười đánh giá mặt bằng cửa tiệm của Lý Cảnh Mộ.

“Vậy dì chờ con một chút, con bàn giao công việc cho họ rồi đi ăn cơm với dì.”

“Ừ, con mau đi đi.”

Nửa giờ sau, Lý Cảnh Mộ dẫn Bạch Dục Mi vào một quán ăn nhỏ nhỏ điều kiện khá tốt cách cửa tiệm của cậu không xa.

Khi chọn mặt bằng cửa tiệm cậu đã nhìn trúng nơi gần trường đại học lại có không ít cao ốc văn phòng này, bởi vậy những quán ăn, tiệm cà phê mở ra nhằm vào đối tượng sinh viên và nhân viên đương nhiên sẽ có rất nhiều, hơn nữa điều kiện cũng không tệ, giá cả cũng vừa phải.

Kỳ thực hiện tại không phải là thời gian ăn cơm, ba giờ chiều, vừa đúng lúc kết thúc thời gian nghỉ trưa nên người trong quán cũng ít, thời gian ăn trưa đã qua hơn hai tiếng đồng hồ, căn bản là không thấy đối

bụng. Thế nhưng lúc này nếu muốn tìm một nơi yên tĩnh ngồi nhờ một chút, hình như ngoại trừ tiệm cà phê và quán trà ra thì chỉ còn lại quán ăn này.

Lý Cảnh Mộ không muốn để vị trưởng bối Bạch Dục Mi này phải lê chân theo mình trên đường cái, vừa khéo cậu biết ở gần đây có một quán ăn không tệ, thế là dẫn bà vào.

Chờ đến khi phục vụ cầm menu ra, hai người không thấy đói nhường qua nhường lại một hồi cuối cùng chỉ chọn có mấy món điểm tâm linh linh *** ăn sau bữa cơm và một bình trà.

“Hôm nào lại hẹn hai nhà đi ăn một bữa thật ngon đi, nếu không thì nấu ở nhà cũng được, đến chỗ của dì, đích thân dì sẽ xuống bếp.”

Hai tay cầm tách trà, Bạch Dục Mi cười đến dịu dàng.

“Tay nghề của dì mặc dù không bằng đầu bếp nhà hàng nhưng tốt xấu gì cũng đã làm nhiều năm mà vẫn chưa bị ai ghét bỏ. Cảnh Mộ có thích ăn món gì thì cứ nói với dì, đến lúc đó dì làm cho con nếm thử coi có chính tông hay không.”

Sự thân thiết của Bạch Dục Mi khiến cho Lý Cảnh Mộ bớt thận trọng dè dặt hơn, đây là lần thứ hai cậu gặp Bạch Dục Mi, lần đầu tiên chính là gặp trong buổi tiệc xem mắt của cậu và Tiểu Vũ Triết. Lúc ấy bởi vì nhiều lý do nên cậu ít giao lưu với Bạch Dục Mi, cách cũng đã hơn ba tháng, ấn tượng sâu sắc nhất về bà chính là người phụ nữ nhẹ nhàng, quý phái xuất hiện cùng Tiểu Vũ Triết.

Kỳ thật Bạch Dục Mi vẫn luôn nhiệt tình hòa nhã, nhưng bởi vì từ trước đến giờ chưa từng giao lưu với cộng thêm khí chất tao nhã hoàn toàn tự nhiên của bà khiến bà trở nên như vậy. Không biết có phải do đã làm giảng viên quá lâu hay không mà trong ánh mắt lúc nào cũng có một tia lạnh nhạt xuyên thấu lòng người, giống như tất cả mọi động tác nhỏ đều không còn chỗ nào để ẩn trốn trước ánh mắt của bà, người nhút nhát cũng khó tránh khỏi khựng lại.

Hiện tại bà chủ động thân thiết như vậy thật sự rất tốt, Lý Cảnh Mộ buông xuống sự bất an trong lòng đồng thời cũng cảm thấy xúc động, cậu không thể không nói: “Cảm ơn dì, dì út.”

Bạch Dục Mi chợt hiểu ra cậu cảm ơn cái gì bèn bật cười, “Có gì đâu mà cảm ơn chứ, đều là người một nhà cả. Thực ra dì mới phải là người nên cảm ơn con, nếu không phải là con, chẳng nhóc đàn Tiểu Vũ Triết kia không chừng còn làm dì phải nhọc lòng thêm bao nhiêu năm nữa ấy chứ. Hiện tại nhìn nó quả quyết thế này, bằng lòng sống yên ổn như thế này, bệnh mất ngủ nhiều năm của dì cũng đỡ hơn nhiều lắm.”

“Dì út, tôi dì bị mất ngủ sao?”

Bạch Dục Mi khẽ thở dài, “Còn không phải do thằng nhóc Tiểu Vũ Triết kia làm dì phải lo lắng sao.”

“Sao lại như thế ạ?” Lý Cảnh Mộ hơi nhíu mày nhìn tách trà trên bàn, “Tiểu Vũ Triết tốt như vậy, thương dì như vậy kia mà.”

Bạch Dục Mi lại nhíu mày, vẻ mặt không tán thành, “Nó tốt, đó là trước mặt người khác, thực chất thì lộn xộn không biết nói bao nhiêu cho hết. Khi còn bé bỏ học đánh bạn còn không nói đi, chưa thành niên đã học theo người ta ra ở riêng, vừa tốt nghiệp đại học xong không nói câu nào liền xuất ngoại, kết quả chán nản quay về làm dì cứ tưởng bị đá rồi thì sẽ chịu yên phận, không ngờ —” kể đến đây Bạch Dục Mi không nói tiếp được, có mấy lời không nên nói trước mặt Lý Cảnh Mộ, mặc dù là chuyện trước khi quen biết nhau nhưng làm sao có thể để cậu nghe thấy những việc như vậy được, trong lòng bà không hiểu sao lại thấy vướng mắc.

Vì thế mà Bạch Dục Mi thở dài một cái để thay thế.

Nhưng dù cho bà không nói cũng không có nghĩa là Lý Cảnh Mộ không biết, dấu sao cậu và Tiểu Vũ Triết cũng đã công khai với nhau những đoạn tình yêu sai lầm ngay từ đầu.

Lý Cảnh Mộ không nói ra, chuyện này suy cho cùng cũng chẳng phải là chuyện gì đáng tuyên dương.

Cậu lặng lẽ mỉm cười rồi nói: “Dì út, khi còn trẻ có ai không ngông cuồng buông thả đâu ạ, trải qua nhiều chuyện như vậy mà Tiểu Vũ Triết vẫn biết quay về tìm dì hơn nữa còn chịu ở bên dì, không còn gì tốt hơn nữa đâu.”

Bạch Dục Mi nhìn cậu mà khóe mắt ngấn lệ, “Con cảm thấy nó tốt thật hả?”

Lý Cảnh Mộ đáp thật lòng: “Rất tốt.”

Bạch Dục Mi thấy rất vui: “Tốt là được rồi.”

Ngừng nói một hồi lâu rồi cuộc cũng hiểu được ám chỉ cái gì, hai má Lý Cảnh Mộ khó tránh nóng bừng lên, vuốt ve tách trà trong tay né tránh ánh mắt của bà.

Bất luận trưởng thành ở độ tuổi nào, trải qua bao nhiêu biến cố, bản chất của con người không bao giờ thay đổi, tuy nhiên nó sẽ bị kìm nén hay chôn sâu bởi rất nhiều nguyên nhân. Bạch Dục Mi vẫn tự cho rằng mình nhìn người rất chuẩn, khoảnh khắc nhận lấy tấm ảnh chụp của cậu từ trong tay người mai mối, bà đã nghĩ đứa nhỏ này nhất định là một cậu bé rất tuyệt vời, giờ phút này trông thấy cậu định dùng sự bình tĩnh lơ đãng để che lấp chút ngượng ngùng mất tự nhiên, bà vẫn nghĩ đứa nhỏ này thật sự rất tốt.

Sâu trong đáy lòng khó tránh tiếng thở dài nhẹ nhõm.

“Cảnh Mộ à.”

Lý Cảnh Mộ nhướng mi, “Dì út, có chuyện gì thế, dì nói đi.”

“Lần này dì tới chủ yếu là vì muốn bàn với con một chút về chuyện nhà cửa.”

Lý Cảnh Mộ thấy bất ngờ.

Bạch Dục Mi khẽ thở dài, đưa tay ra giữ chặt bàn tay cậu đang đặt trên bàn nói: “Đều do thằng nhóc Tiểu Vũ Triết kia không suy nghĩ chu đáo, chưa bàn bạc rõ ràng với con đã quấy rầy đến người nhà con, hy vọng chuyện này không gây ra sự hiểu lầm nào cho ba mẹ con. Dì muốn xin lỗi con và hai anh chị bên đó, Tiểu Vũ Triết cũng đã bị dì mắng luôn rồi, hôm nào để nó đích thân sang bên ấy nhận lỗi với ba mẹ con.”

Lý Cảnh Mộ vừa nghe xong liền vội vàng giải thích: “Dì út, dì đừng nói như vậy, chuyện này đối với nhà con mà nói cũng không tính là vấn đề gì lớn cả. Mẹ con cũng hiểu được mua nhà là việc nên làm, chỉ là trong một lúc con không kiếm đâu ra được nhiều tiền như vậy, tạm thời ráng chịu đựng ở nhà trọ, sau này sẽ bàn lại chuyện mua nhà sau ạ.”

Bạch Dục Mi nghe xong liền chau mày, “Các con đã bàn bạc xong rồi sao, thuê nhà trọ ở trước à?”

“Có vấn đề sao ạ?”

Bạch Dục Mi thu tay về búi tóc lên, “Lúc trước cả dì và mẹ con đi xem căn nhà kia đều cảm thấy nó rất tốt, sau đó khi nghe mẹ con nói sơ lược về tình hình hiện tại của con cũng biết đối với các con mà nói thì chuyện này rất khó xử. Nhưng dì thấy cứ vậy mà bỏ đi thật sự rất đáng tiếc, dì tìm người có quan hệ nhờ vả một chút, đến sáng nay mới nhận được tin tức, nghe xong tin dì phấn khích đến mức chạy ngay đến tìm con đó.”

“Là chuyện gì vậy ạ? Có liên quan đến căn nhà kia sao?”

“Phải.” Bạch Dục Mi gật đầu, “Đúng lúc dì có một sinh viên, sau khi tốt nghiệp liền bắt đầu kinh doanh, thường xuyên tiếp xúc với bên bất động sản. Khéo thay người mở rộng khu đất kia lại là bạn tốt của cậu ấy, nhờ có quan hệ với cậu ấy ông chủ bằng lòng bán căn nhà đó cho chúng ta với giá nội bộ, khoản đầu chỉ trả nhiều này thôi —” Bạch Dục Mi giơ ngón tay ra.

Lý Cảnh Mộ thông suốt tức thì, “Rẻ như vậy sao?”

Bạch Dục Mi nhìn vẻ mặt đã hiểu rõ của cậu, “Kỳ thực xem như nó là thứ bí mật công khai, con cũng biết đất đai nhà cửa hiện tại nhiều như bọt biển. Tính ra nếu như thanh toán căn nhà ấy hết trong một lần thì lại càng rẻ hơn, chỉ nhiều này thôi.”

Lý Cảnh Mộ cả kinh.

“Thế nào, Cảnh Mộ?” Bạch Dục Mi nhìn cậu với vẻ mặt chờ mong. Lý Cảnh Mộ cúi đầu suy nghĩ, sau một lúc lâu cậu vẫn thấy rối rắm: “Dì à, con biết dì có ý tốt, nhưng dù cho rẻ như vậy thì với việc thanh toán hết một lần nói, chỉ phân nửa số đó thôi con cũng không tìm đâu ra được trong lúc này.”

“Việc này có gì khó đâu.” Bạch Dục Mi giữ chặt tay phải của cậu, vỗ nhẹ lên mu bàn tay, “Tiền này thẳng nhóc Tiểu Vũ Triết chắc chắn có đủ, để nó ứng ra trước đi.”

Chuyện này làm Lý Cảnh Mộ không thể ngồi yên, vốn là vì không muốn để anh trả hết toàn bộ mới tính thuê nhà trọ trước, “Dì à —”

“Con nghe dì nói trước đã.” Bạch Dục Mi ngẩng đầu ngắt lời cậu, “Thực ra hôm nay Tiểu Vũ Triết đã gọi điện thoại cho dì, con là một đứa nhỏ rất tốt, con muốn cùng chia sẻ với nó đúng không. Dì biết con là một người đàn ông, nếu thật sự cái gì cũng để cho nó chi trả thì chuyện căn nhà này nhất định con sẽ thấy rất khó chịu. Thế nên dì đã nghĩ nếu xem như là con mượn trước thì sẽ như thế nào? Dì thấy con là đứa nhỏ rất giỏi giang, với chút tiền ấy dì tin rằng chỉ vài ba năm con nhất định sẽ bù vào hết.”

Dưới ánh mắt tín nhiệm của Bạch Dục Mi, Lý Cảnh Mộ vẫn thấy do dự, “Dì à, con biết dì có ý tốt thế nhưng con vẫn cảm thấy có chỗ không ổn...”

Bạch Dục Mi lại thở dài, “Ngôi nhà này thật sự rất đẹp, bỏ lỡ lần này không biết có còn cơ hội như thế nữa không. Vả lại con cũng biết rồi đó, dù bộn bề nhiều thế nào đi nữa, căn nhà hiện tại chỉ qua chưa đến một năm nữa thôi nhất định sẽ tăng giá mãnh liệt, hiện tại con không ra tay sau này nhất định sẽ càng mắc hơn.”

“Điều này...”

“Con suy nghĩ kỹ một chút đi, được không?” Lời của Bạch Dục Mi rất thành khẩn, “Chẳng lẽ con không muốn có một ngôi nhà để ổn định vững chắc hay sao, tuổi con và Vũ Triết cũng không còn trẻ nữa, các con đều là người đã phiêu bạt nhiều năm vậy, có một nơi an toàn yên ổn thuộc về mình để sống qua từng ngày không phải tốt hơn hết thảy mọi thứ hay sao?”

Nhìn Lý Cảnh Mộ trầm mặc, Bạch Dục Mi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đứa nhỏ một tay dì nuôi lớn dì còn không hiểu nó hay sao? Thằng bé Vũ Triết lưu luyến cuộc sống gia đình hơn bất kỳ ai, còn ai mong muốn một ngôi nhà vững chãi cùng với người yêu thương thấu hiểu mình hơn nó. Từ khi nó mười tháng tuổi dì đã bắt đầu chăm sóc nó, dù dì có cố gắng chăm sóc nó thế nào chẳng nữa thì đối với nó mà nói cuối cùng vẫn không bằng cha mẹ thật sự của nó. Chị hai dì từ nhỏ đã chẳng bao giờ chịu trách nhiệm với thứ gì, lúc nào cũng sống trong thế giới của chị ấy, từ sau khi trưởng thành đến nay thì hết năm này sang năm khác chui đầu vào sự nghiệp của nghiên cứu của chị ấy chứ không ở nhà, khi chị ấy cưới chồng cả nhà chẳng ai biết, chờ đến lúc chị ấy và anh rể bế một đứa bé mười tháng tuổi về chúng ta mới biết được chị ấy đã kết hôn, hơn nữa còn có cả một đứa con.”

“Sau này cả nhà mới biết kỳ thực chị ấy vốn không muốn có con, kết quả công việc quá bận rộn, chờ đến khi phát hiện thì đứa nhỏ đã không thể bỏ đi được nên đành phải sinh ra nó. Nhưng sinh xong lại không có thời gian chăm sóc, lúc này mới nhớ tới người nhà, sau đó thì cứ thế mà bỏ nó lại. Ôm đứa nhỏ về chưa đến một tuần, chị của dì và người anh rể cũng cuồng khoa học kia liền bỏ đi, lúc ấy mẹ dì tức đến mức thiếu chút đã phải nhập viện. Về phần đứa nhỏ này, người trong nhà chẳng biết phải đối xử với nó thế nào nữa. Dì nhớ khi dì ôm đứa nhỏ vào lòng, đôi mắt nó xoe tròn rất đáng yêu, vừa xót xa lại vừa thấy thương nó rất nhiều. Hơn nữa khoảng thời gian đó đúng lúc dì không có chuyện gì để làm, thế là chuyện chăm sóc nó giao hết toàn quyền lên đầu dì.”

“Con biết đấy, sống càng lâu thì tình cảm lại càng sâu, sau này dì hoàn toàn xem nó như con của dì, đi đâu nếu có ai hỏi đều nói Vũ Triết là con dì. Đúng rồi, lúc ấy chị của dì ngay cả tên cũng chưa đặt cho nó, dì gọi điện hỏi, hai người đó còn bảo là tùy dì quyết định làm dì tức quá chùng.”

“Tên Vũ Triết là do dì đặt, dì hy vọng nó sẽ có tấm lòng bao la và trí tuệ sâu rộng như bầu trời. Mệnh của đứa nhỏ này thật khổ, từ nhỏ đến lớn hợp phụ huynh đều do dì đi, đại hội thể dục thể thao của trường kêu gọi ba mẹ tham gia, những đứa nhỏ khác đều có ba mẹ còn nó chỉ một người dì, vì chuyện này mà không biết bao nhiêu học sinh cười nó, sau đó nó còn đánh nhau với mấy bạn đó nữa. Chị của dì và anh rể ...”

Nói đến đây, Bạch Dục Mi khẽ thở dài, “Không ngại nói cho con biết, Vũ Triết lớn như vậy mà số lần nó gặp mặt ba mẹ nó ước chừng chỉ khoảng mười ngón tay thôi. Dù bọn họ có chu cấp phí nuôi dưỡng nhưng mấy thứ này có thể thay thế được cái gì kia chứ.”

Lý Cảnh Mộ vừa nghe xong đã cảm thấy rất sốc, cậu thật sự không ngờ trên thế gian này còn có những người cha người mẹ như thế, có thể lạnh nhạt với đứa con của mình quyết tuyệt đến đến vậy.

Nhìn cậu, Bạch Dục Mi không khỏi cười khổ, “Chị của dì và anh rể đều là những người cuồng khoa học, dì thật sự không biết trong mắt họ ngoại trừ mấy thứ nghiên cứu kia còn cái gì có thể gây hứng cho họ không nữa, ông bà ngoại của Vũ Triết đã sớm xem như không có một đứa con gái như chị của dì rồi.”

Lý Cảnh Mộ chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu, dù đã có tình thương của dì nhưng cậu vẫn không thể tưởng tượng ra được cuộc sống trước kia của Tiểu Vũ Triết. Những cung bậc tình yêu cậu và anh đã từng trải qua rất giống nhau. Thế nhưng thời thơ ấu của cậu bởi vì có ba mẹ bên cạnh và yêu thương nên khác với những đứa trẻ không có gì rất nhiều, muốn chơi thì chơi, vô tâm vô phé mà lớn lên. Còn Tiểu Vũ Triết, có lẽ khi anh cầm tiền tiêu vặt mẹ cho để mua kem khoe với bạn bè cũng chính là lúc anh im lặng thừa nhận những lời chế giễu anh không cha không mẹ của kẻ khác...

Nhìn vẻ mặt đau lòng của Lý Cảnh Mộ Bạch Dục Mi lại cảm thấy rất vui, lần này Vũ Triết nhà bà rốt cuộc cũng đã tìm được người thật sự yêu thương và đau lòng vì nó rồi.

Bà im lặng một lúc rồi nói tiếp: “Dù dì có cố gắng chăm sóc và yêu thương nó nhiều thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng không thể cho nó được một gia đình thật sự. Khi còn bé nó thường dùng ánh mắt hâm mộ nhìn ba mẹ của những đứa nhỏ khác dẫn con mình đi chơi, lúc ấy dì thật sự không biết an ủi nó như thế nào nữa. Những ủy khuất mà đứa nhỏ này phải chịu đựng từ khi còn bé không ai có thể tưởng tượng ra được. Cũng vì lý do đó mà niên thiếu của nó chẳng có ai chịu chơi cùng ngoại trừ — ngoại trừ người kia.”

Bạch Dục Mi ngáp ngừng một lúc, tìm Lý Cảnh Mộ cũng ngừng theo, cậu biết nguyên nhân mà bà ngừng nói — người kia, có lẽ chính là mối tình đầu của Tiểu Vũ Triết.

Nói đến đây Bạch Dục Mi do dự nhìn Lý Cảnh Mộ, bà nói: “Cảnh Mộ, người Vũ Triết từng yêu chắc con cũng đã nghe nói qua đúng không?” Trước khi họ gặp mặt bà mới đã nói sơ qua chuyện tình cảm của đôi phương cho gia đình hai bên biết, thế nên Bạch Dục Mi nghĩ Lý Cảnh Mộ cũng đã nghe qua.

Lý Cảnh Mộ gật đầu, “Con biết, không có việc gì đâu ạ, dì cứ nói tiếp đi.”

Bạch Dục Mi an lòng gật gật đầu.

“Đứa nhỏ kia cũng xem như là dì nhìn nó lớn lên, cậu ta lúc nào cũng kiêu ngạo như một con khổng tước vậy, người rất đẹp nên ai ai cũng cưng chiều cậu ta. Khi đó cậu ta là người duy nhất không vì hoàn cảnh gia đình mà xa lánh Vũ Triết.” Không biết Bạch Dục Mi nghĩ đến điều gì, ánh mắt không hề tập trung.

“Cậu ta là người bạn duy nhất của Vũ Triết, ngay từ đầu dì đã cảm thấy Vũ Triết đối xử với cậu ta quá tốt, nó đem tình cảm không trao được cho kẻ khác dồn hết lên người đứa nhỏ này, có phần giống như bà mẹ yêu thương cưng chiều đứa con của mình. Cứ như vậy, ở nơi dì không thể dõi theo, quan hệ của chúng càng ngày càng tốt, thậm chí tốt đến mức yêu nhau luôn. Vũ Triết còn vì cậu ta mà ra riêng —” Bạch Dục Mi cười buồn, “Khi ấy mọi người loạn thành một cái nồi lẩu, rốt cuộc cũng chẳng thể làm được cái gì. Suy cho cùng, với người cha người mẹ trước đây đã bỏ lại đứa con mình đau ốm chẳng thèm quan tâm thì Vũ Triết có làm gì dường như chẳng hề quan trọng. Khi ấy dì lại càng thương nó nhiều hơn, dì đã nghĩ không biết có phải dì không chăm sóc nó chu đáo hay dì đã giáo dục sai lầm chỗ nào rồi hay không, dì cảm thấy dì không có tư cách trách mắng nó, hơn nữa đứa nhỏ kia thật sự luôn ở bên cạnh Vũ Triết, dù cậu ta rất kiêu ngạo và buông thả nhưng cậu ta chưa bao giờ vì hoàn cảnh gia đình của Vũ Triết mà ghét bỏ nó. Cũng bởi vì như thế mà cuối cùng dì đành chấp nhận chúng nó.”

“Chỉ là đứa nhỏ kia không thể sống yên phận, cậu ta muốn ra nước ngoài thực hiện lý tưởng, đi rất đột ngột. Vũ Triết không thể bỏ mặc cậu ta, im lặng đi theo không thông báo với ai lời nào. “

Bạch Dục Mi lặng lẽ vuốt tách trà.

“Sau đó dì không có tin tức gì của chúng, qua rất lâu Vũ Triết mới gọi báo cho dì tình hình bên đó, dù chỉ nói những chuyện tốt lành đi những chuyện không vui nhưng dì biết nó nhất định đã chịu không ít khổ cực. Đến lúc trở về, nó mang theo một thân đầy đau thương.”

“Sau khi trở về nó nói với dì, dì út, con không đi nữa, con sẽ ở bên dì, dì ở đâu con ở đó. Đó là lý do vì sao nó tình nguyện sống với một bà già ở cái thành phố nhỏ này, lang thang phóng túng ngày qua ngày. Nhìn

nó cứ trôi nổi không điểm dừng như thế làm tim dì nhói đau. Cuối cùng dì cảm thấy là do dì không chăm sóc nó tốt mới để cho nó nhận nhiều oan ức như vậy, dì không biết phải nói hay làm cái gì bây giờ nữa. Dì muốn tìm cho nó một gia đình, một gia đình có thể cho nó yên bình, một gia đình có thể che mưa chắn gió cho nó, một gia đình sẽ không để nó phải chịu thêm bất kỳ ủy khuất nào...”

“Dì à...”

Phần tình cảm này của bà quá sâu nặng, Lý Cảnh Mộ muốn nói nhưng căn bản nói không nên lời.

“Cảnh Mộ, con có thể giúp dì hoàn thành tâm nguyện này được không?” Bà nắm lấy tay Lý Cảnh Mộ, chân thành nhìn cậu, “Con biết không, ngay cả người kia cũng chưa từng làm Vũ Triết vui vẻ được như vậy, thậm chí còn làm cho Vũ Triết chủ động nói với dì nó muốn mua một căn nhà, muốn có một gia đình. Con có biết điều đó hay không? Cảnh Mộ à, ở bên con Vũ Triết thật sự đã thay đổi rất nhiều.”

Mua một căn nhà, có một gia đình sao?

Lý Cảnh Mộ không cách nào thoát khỏi ánh mắt khẩn cầu tha thiết của người phụ nữ quá yêu thương con này, trong lòng cậu có một chút mờ mịt, một ít khẳng định, nhiều hơn nữa chính là khát khao.

Cậu đã từng như vậy, từng mong muốn có một gia đình có thể mang đến yên bình, trong ngôi nhà đó có người ở bên cậu khi cười, khi khóc, cùng cậu ăn một bữa cơm đơn giản, cùng cậu nằm trên giường trò chuyện về những điều mỗi một trong ngày —

Đó chính là một gia đình.

Cậu đã từng không có được nó, hiện tại lại có sẵn trong tầm tay.

Thật sự có thể vươn tay ra nắm lấy nó sao?

Vì sao cậu vẫn cảm thấy có chút bất an? Là vì mọi thứ đến quá nhanh sao, hay là do quá dễ dàng?

“Cảnh Mộ, đừng sợ.”

Lý Cảnh Mộ giật mình bừng tỉnh, nhìn thấy trong mắt Bạch Dục Mi những tia sáng ấm áp.

“Đừng sợ, mọi thứ đều đã qua rồi, tất cả sẽ ổn thôi.”

Có thật không?

Đáy lòng cậu nhẹ nhàng thốt ra một câu như thế.

[1] 1 vạn NDT ~ 34.063.400 D

6. Chương 6

Tiểu Vũ Triết không ngờ khi về nhà lại thấy phòng khách sáng đèn, Lý Cảnh Mộ đang nằm mơ màng trên ghế sofa, cả người như đang đắm mình trong ánh sáng ấm áp của chiếc đèn sàn, thoạt nhìn trông thật nhẹ nhàng thanh thản.

Có lẽ tiếng đóng cửa làm tỉnh giấc người vốn ngủ không sâu, Lý Cảnh Mộ vừa mở mắt liền nhìn thấy người đàn ông đang đứng ở huyền quan.

“Anh về rồi à?”

“Không nghĩ là có thể gặp được em.” Tiểu Vũ Triết cười rộ lên, vẻ mệt mỏi trên mặt cũng theo đó mà phai bớt bảy tám phần, “Đến đây lúc nào, chờ đã lâu chưa?”

Lý Cảnh Mộ ngồi dậy cầm bao dụng cụ của anh đặt lên sofa, “Em ăn cơm ở nhà xong mới qua, cũng chưa lâu lắm. Anh đi tắm trước đi, em hâm chút đồ cho anh ăn khuya rồi ngủ tiếp.”

“Có món gì ăn khuya thế?” Tiểu Vũ Triết dựa sát, môi gần như dán vào tai cậu.

“Chè đậu xanh, giải nóng thanh nhiệt.” Tai bị anh làm nhột, Lý Cảnh Mộ nghiêng mặt đi, “Hiện tại ban ngày nắng gay gắt, hôm nào anh cũng chạy ra ngoài rất dễ bị say nắng, ăn món này là tốt nhất.”

Tay Tiểu Vũ Triết đặt trên thắt lưng cậu, hạ thấp giọng, “Anh càng muốn ăn em hơn, phải làm sao bây giờ?”

Lý Cảnh Mộ ngẩng đầu nhìn vào mắt anh với vẻ mặt nghiêm túc, “Anh muốn ăn thế nào?”

Tiểu Vũ Triết ngậm môi cậu.

“Ăn trên ghế sofa.”

Tất cả đều nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, sắc dục nói đến là đến, điểm ấy Tiểu Vũ Triết thừa nhận. Anh sẽ không giải thích dư thừa, tóm lại, hiện tại anh muốn ôm người này, dốc hết khả năng để cảm nhận cậu, yêu thương cậu.

Khi bị đè lên ghế sofa, áo T – shirt bị kéo lên, một bàn tay đặt trước ngực, ngón tay mang theo vết chai sạn dùng sức xoa nắn điểm nhỏ non mềm đau đến mức sưng cứng, môi bị chà đập đến tê dại, Lý Cảnh Mộ mới vừa thở phò phò vừa nói: “Anh không mệt sao?”

Tiểu Vũ Triết dùng đầu gối quanh quần vuốt ve cậu bé ẩn nấp trong quần nhỏ, động tác trên tay không ngừng, đột nhiên giơ ngón cái lên dùng móng tay đâm thẳng vào đầu nhũ đang dựng đứng vì sưng.

“A!”

Lý Cảnh Mộ bị kích thích đến mức giật bắn cả người.

Tiểu Vũ Triết nhìn từ trên cao xuống cười xấu xa: “Cách tốt nhất để xóa tan mệt mỏi chính là làm chút chuyện vui vẻ có thể khiến toàn thân thả lỏng, em nói có đúng không? Cảnh Mộ.”

Lý Cảnh Mộ đang thở dốc nên chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi trừng anh.

Tiểu Vũ Triết ngang tàng nhìn lại, cúi đầu phủ lên môi cậu, dùng đầu lưỡi thay thế lửa dục của anh, xâm lược mạnh mẽ, điên cuồng đòi hỏi, cuối cùng là dịu dàng triển miên.

Sau khi Tiểu Vũ Triết đè Lý Cảnh Mộ lên ghế sofa thì tiến vào phía sau của cậu, vừa chuyển động vừa hỏi: “Cảnh Mộ, có thoải mái không?”

Lý Cảnh Mộ dựa trên ghế sofa, vải bọc sofa với chất liệu thô mà độc đáo theo nhịp đong đưa của cơ thể ma sát khắp đầu nhũ đã bị giày vò đến sưng đỏ từ sớm, nó làm cậu đau nhưng đồng thời mang đến một cơn khoái cảm mơ hồ khó nói, vừa muốn tránh đi lại vừa muốn đòi lấy nhiều hơn.

“Cảnh Mộ, sao lại không nói?”

Một bàn tay đỡ lấy trước cổ nhẹ nhàng kéo cậu vào ***g ngực nóng bỏng phía sau, vì động tác đứng thẳng lên này mà cậu càng nuốt vào sâu hơn dục vọng của ai kia, cùng lúc đó cảm giác căng ra như sắp rách lại càng truyền đến rõ ràng khiến cậu phải hít một hơi một sâu.

“Đau.” Cậu nhin không được mà phát ra tiếng.

“Đau ở đâu?” Người phía sau cắn nhẹ lên cổ và vai cậu.

Cơ thể Lý Cảnh Mộ run run, đột nhiên không thể nói được là đau ở nơi nào, cậu cảm thấy chỗ nào cũng đau, nhất là trước ngực và nửa dưới nơi đang cắn nuốt lấy phần thân của người kia. Thế rồi lại chẳng thấy đau chỗ nào, bởi vì càng đau cậu càng nhận được nhiều hơn, nó khiến cậu tình nguyện hăm sâu vào khoái cảm.

“Nói đi nào.”

Người đàn ông phía sau cậu thúc giục không tha.

Lý Cảnh Mộ cắn môi dưới, bực bội cảm bàn tay đang nắm lấy eo cậu kéo lên xoa nhẹ đầu nhũ sưng cứng của mình, giọng cậu khàn khàn: “Đau ở đây.”

Người kia dùng ngón tay chai sạn nhẹ nhàng mò mẫm tựa như đang âm yếm vuốt ve, “Còn đau ở đâu nữa?”

Lý Cảnh Mộ nhìn không được xiết chặt nửa dưới của mình, dùng bàn tay run rẩy còn lại đưa đến nơi cả hai đang gắn kết, “Ồ đây nữa...”

Giọng nói của người phía sau còn khàn hơn cả cậu, “Vậy em muốn thế nào?”

Giọng Lý Cảnh Mộ đứt quãng, “Nhẹ thôi...”

Vì thế mà dục vọng chôn sâu trong cơ thể cậu ma sát lên xuống thật nhẹ nhàng rồi sau đó truyền đến tiếng người kia hỏi: “Như vậy có được không?”

Đây là muỗi cắn hả? Lý Cảnh Mộ bị anh giầy vò tưởng đến nỗi muốn bạo lực rồi.

“Cảnh Mộ?” Anh lại hỏi, “Như vậy đã được chưa, em nói đi chứ.” Anh rút ra đâm vào chậm chậm nhẹ nhàng, Lý Cảnh Mộ bị động tác như không như có này tra tấn sắp phát điên rồi, không đủ, không đủ, hoàn toàn không đủ.

“Mạnh lên.” Lý Cảnh Mộ gần như cắn răng nói ra hai chữ này.

Ngay sau đó người kia rút toàn bộ ra một hơi, nhắm đúng lúc cậu bất ngờ không kịp đề phòng thì bất ngờ đâm hết toàn bộ vào trong, Lý Cảnh Mộ suýt chút nữa đã hét lên một tiếng chói tai.

Đồ đồ này, anh cố tình đúng không? Là cố tình có đúng không!?

Bị đâm liên tục mấy cái, Lý Cảnh Mộ rốt cuộc nhìn không được ngán nước mắt khàn giọng hét lên một tiếng: “Tiểu Vũ Triết!”

“Thế này cũng không được sao?” Đồ đồ phía sau cười đến phát nghẹn, vui đầu tham lam mút lấy cổ cậu, “Cảnh Mộ nhà chúng ta thật khó phục vụ mà.”

“Đồ đồ!”

Đồ đồ kia chỉ mỉm cười, sau đó lật người bị mình chọc ghẹo run rẩy đến mức đỏ ửng lại đối mặt với mình, đầu tiên là nhẹ nhàng lau đi lệ tràn trên khóe mắt vì bị kích động quá mức, hai tay tách hai chân ra để sang hai bên, phân thân cứng rắn như sắt lại vùi sâu vào trong động nhỏ ấm áp lần nữa.

Anh liếm môi cậu nói: “Thế này ngực sẽ không bị cạ nữa.” Nửa dưới bắt đầu co rút, không phải nhẹ nhàng giả vờ, không phải đâm sâu đùa vui, mỗi một lần đâm đều sâu đến mức khiến Lý Cảnh Mộ điên cuồng, thậm chí phải ôm chặt để anh nuốt chửng lấy mình.

Tiểu Vũ Triết thật sự là người khéo đùa dai, chỉ mới có một lượt mà Lý Cảnh Mộ đã cảm thấy mệt rồi, chờ đến lúc Tiểu Vũ Triết bắn ra, hai người nghỉ ngơi một chút rồi cùng dìu nhau vào phòng tắm, tắm rửa xong đi thẳng một mạch lên giường nằm.

Thế nhưng Lý Cảnh Mộ vừa nằm xuống được một lúc thì chợt nhớ ra cái gì đó, ngơ ngàng muốn đứng lên.

“Làm gì thế?” Tiểu Vũ Triết vốn đang ôm cậu không cho cậu lộn xộn nữa.

“Chè đậu xanh trên bếp.” Lý Cảnh Mộ giải thích, “Phải để vào tủ lạnh, ngày mai ướp lạnh xong thì bỏ vào bình giữ nhiệt cho anh mang đến công trình ăn, có thể tiêu bớt nắng nóng.”

Tiểu Vũ Triết nghe xong ấn cậu nằm lại trên giường, hôn lên môi cậu, “Em nằm đi, để anh đi chuẩn bị.”

“Anh không mệt à?” Lý Cảnh Mộ chớp mắt nhìn anh. Lượng công việc ban ngày của người này còn nhiều hơn cả cậu, ban đêm về nhà còn lảo đảo qua lảo đảo qua một hồi như vậy sao có không mệt được chứ.

Anh vừa nghe xong liền bật cười, một bàn tay xấu xa vói vào trong chăn néo cái eo mỗi nhử của người nào đó nói: “Anh khẳng định hiện tại người mệt là em.”

Lý Cảnh Mộ trừng mắt lườm anh, trở người không thèm để ý đến anh nữa.

Tiểu Vũ Triết cười ha hả giúp cậu đắp chăn, đi ra ngoài mặc kệ thân thể đang trần trụi.

Chờ khi anh quay lại, Lý Cảnh Mộ đã ngủ thiếp đi. Lúc này thật sự cũng không còn sớm nữa. Khi Tiểu Vũ Triết về đến nhà đã là mười một giờ đêm, lần qua lần lại một phen, hiện tại đã là hai giờ sáng. Lý Cảnh Mộ luôn là người đi ngủ sớm, hôm nay đã tính là thức khuya rồi.

Tiểu Vũ Triết rón rén leo lên giường, nhẹ tay nhẹ chân mò người ở trong chăn ôm vào lòng mình, khi anh đang chuẩn bị tắt đèn ngủ ở đầu giường chợt nghe thấy tiếng người ở trong lòng mình mơ mơ màng màng nói: “Đừng... còn có chuyện...”

Tiểu Vũ Triết tắt đèn, hôn một cách chính xác lên trán cậu trong bóng đêm rồi nhẹ giọng dỗ dành, “Ngoan nào, ngủ trước đi, ngày mai tỉnh dậy rồi nói tiếp.”

“Ừm.”

Lý Cảnh Mộ nghe xong thật sự không lên tiếng nữa, cậu cọ cọ tìm một vị trí thuận tiện nhất theo bản năng, an tâm nằm ngủ.

Ngủ ngon, Cảnh Mộ.

Tiểu Vũ Triết vuốt ve vàng trán vừa được hôn của cậu, nhẹ nhàng nằm xuống vươn tay ôm chặt eo cậu, hai mắt khép lại sau khi xác định sự hiện hữu của cậu.

oOo

Sáng hôm sau khi hai người rời giường rửa mặt ngồi xuống ăn sáng xong, Lý Cảnh Mộ và anh cùng nhắc đến việc ngày hôm qua dì anh đến tìm cậu nói chuyện.

“Dì anh dạy học trò nhiều năm rồi, mấy mối quan hệ kiểu này cũng có chút chút.” Sau khi biết chuyện, Tiểu Vũ Triết nói cũng không có gì bất ngờ.

“Em cũng về nhà bàn bạc với ba mẹ, hai người đều cảm thấy hiếm khi có thể mua được nhà với giá tốt như vậy, không mua thật sự rất đáng tiếc.” Lý Cảnh Mộ do dự rất lâu mới nói ra những lời này, trước đó không lâu đã nói là không muốn mua nhà, rốt cuộc hiện tại lại thay đổi làm cậu thấy xấu hổ vô cùng.

Tiểu Vũ Triết không để ý mấy đến chuyện này, gật gật đầu nói: “Vậy mua thôi.”

Thấy anh trả lời sáng khoái như vậy, Lý Cảnh Mộ lại càng choáng váng, một lúc lâu sau mới nói: “Anh đồng ý nhanh như vậy sao?”

Tiểu Vũ Triết nhướn mi, “Thế anh nên trả lời thế nào?”

“Anh không cảm thấy là em rất...” Lý Cảnh Mộ cào tóc bối rối, “Rất... mâu thuẫn sao...”

Tiểu Vũ Triết bật cười, nghiêng người nhéo mũi cậu, “Em đang làm nũng với anh đó à, thật đáng yêu.”

“Lượn ngay!”

Cậu chàng then quá thành giận, lấy tay đẩy anh ra tặng kèm thêm một cái liếc mắt xem thường.

Cười xong húp một hơi hết tô cháo thịt, Tiểu Vũ Triết nghĩ một chút bèn đổi đề tài, “Nếu bây giờ mua nhà, em có gom được số tiền này không?” Kỳ thật Tiểu Vũ Triết không muốn để Lý Cảnh Mộ bỏ tiền ra chút nào, người một nhà không nên nói lời khách sáo, anh có tiền thì anh trả thôi, không cần phải rối tung rối mù như vậy. Nhưng nghĩ lại, nếu anh đứng ở lập trường của Lý Cảnh Mộ, nhìn một người đàn ông có tiền có thể hơn mình, bản thân tốt xấu gì cũng là đàn ông, ngay cả một phần tiền nhà cũng không thể bỏ ra thì sẽ tức chết mất thôi.

Bỗng nhớ đến một câu dì anh đã từng nói, hai người cùng sống với nhau thì nên suy nghĩ cho đối phương nhiều hơn, như thế gia đình mới trường tồn mãi mãi được.

Đầu gật gù, Tiểu Vũ Triết thấy rất có lý.

Vừa nghe thấy lời anh nói Lý Cảnh Mộ liền dừng ăn, cậu nói: “Tối qua em đã bàn bạc với ba mẹ rồi, trong tay em có một ít, còn lại sẽ tìm người mượn, chắc có thể gom đủ...”

Nghe đến đây Tiểu Vũ Triết thấy rất khó chịu, anh ấn cái tay đang cầm bánh bao chuẩn bị nhét vào miệng của cậu xuống rồi trừng mắt, “Em thà hỏi mượn tiền người khác chứ không muốn mượn của anh sao?”

Lý Cảnh Mộ cười như mếu: “Chúng ta cùng bỏ tiền ra mua nhà, tiền em không đủ còn đi mượn của anh, chuyện này còn ra thể thống gì chứ?”

Tiểu Vũ Triết trầm mặc kéo tay cậu qua, cắn một hơi nguyên cái bánh bao cậu đang cầm trong tay, vừa nhai vừa lú lười nói: “Chúng ta có nhất định phải tính toán rõ ràng như thế không? Anh có tiền thì anh bỏ ra nhiều hơn một chút, em chưa có tiền thì bỏ ra ít hơn một chút, đừng nghĩ là ai thiếu nợ ai. Sau này sống với nhau cũng phải phân rõ ràng như thế à?! Không lẽ ngay cả làm việc nhà cũng phải dùng thước đo để xem em làm nhiều hơn hay anh làm ít hơn sao?”

Lý Cảnh Mộ trơ mắt lặng thinh nhìn anh gặm một hơi hết sạch cái bánh bao trong tay mình, Tiểu Vũ Triết lại nói tiếp: “Khi nghe em nói muốn mượn tiền người khác chứ không muốn mượn anh thì người anh thấy rất khó chịu. Cũng không phải anh không có tiền, mượn cái gì mà mượn chứ. Em tự đặt mình vào vị trí đó mà nghĩ thử xem, nếu như anh không có tiền mà em đang có tiền, em có thể nhìn anh chạy ngược chạy xuôi trưng mặt ra khắp nơi tìm người để mượn tiền hay không?”

Mắt Lý Cảnh Mộ nhấp nháy, cậu im lặng một lúc rồi khẽ thở dài, lời phát ra từ tận đáy lòng: “Em vẫn cảm thấy có gì đó không ổn — có lẽ là do quá nhanh chóng. Bắt đầu từ ngày xem mắt đến hiện tại, chúng ta chỉ mới quen nhau được gần bốn tháng thôi.”

Tiểu Vũ Triết nghĩ một hồi rồi ngồi bật dậy, ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vào lưng, anh đột nhiên thốt ra một câu vô cùng cảm tính: “Với người anh không yêu, đợi chờ chỉ một giây cũng là hành hạ; với người anh yêu, dù sẽ chia cả một đời vẫn e là quá ít.”

Ngơ ngác nhìn anh một hồi, Lý Cảnh Mộ nhin không được chậm rãi tiến lại gần anh, Tiểu Vũ Triết nhoẻn miệng cười, hả lỏng hả dạ mở rộng vòng tay chuẩn bị đón chào cái ôm ấm áp yêu thương của người yêu, kết quả người ta duỗi tay ra nhét một cái bánh bao vào miệng anh.

“Nói chuyện buồn nôn mà không sợ rùng rợn à!”

Tiểu Vũ Triết nháy mắt mấy cái, một hơi nuốt trọn luôn cái bánh bao, cười tủm tỉm nhìn người ngược ngùng nào đó đang giả vờ bình tĩnh ưỡn thẳng lưng ăn bữa sáng.

Về cơ bản, chuyện nhà ở xem như đã xác định, Lý Cảnh Mộ có bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu, còn lại giao hết cho Tiểu Vũ Triết. Thế nhưng sau này Lý Cảnh Mộ vẫn thành thành thật thật tính toán nợ nần sòng phẳng, viết rõ phần nợ của mình ra giấy giao cho Tiểu Vũ Triết.

Cầm giấy nợ, Tiểu Vũ Triết chớp mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu, có lẽ vẫn nên cười khẽ nhận lấy thôi.

Căn nhà này đã được trang bị đầy đủ, sau khi mua chỉ cần dọn đồ sang là có thể vào ở chính thức. Vì mua căn nhà này mà Lý Cảnh Mộ đã tiêu hết toàn bộ tiền tích góp, vốn nghĩ rằng mấy thứ đồ dùng, dụng cụ không phải có ở bên nhà trọ cũ của Tiểu Vũ Triết rồi sao, dọn sang đây dùng là được rồi, không cần phải tiêu tiền nữa.

Kết quả Tiểu Vũ Triết dội thẳng một gáo nước lạnh dập tắt hy vọng tốt đẹp của cậu, “Lúc anh dọn vào khu chung cư này thì đã có sẵn vật dụng trong nhà rồi, là của chủ nhà, có chuyện gì sao?”

Thấy Lý Cảnh Mộ úp mặt thất vọng, Tiểu Vũ Triết chợt hiểu ra, anh cười tủm tỉm tiến lại gần ôm chặt lấy cậu.

“Trái tim bé nhỏ lo lắng lung tung cái gì thế, chẳng lẽ anh chưa nói với em sao, dì đã sớm nói chờ mua nhà xong thì toàn bộ vật dụng trong nhà sẽ do dì phụ trách, chúng ta chỉ cần an tâm thoải mái dọn vào ở là được rồi.”

Lý Cảnh Mộ tỏ vẻ không tán thành, “Sao có thể để dì tốn kém như thế được?”

Tiểu Vũ Triết lại cười *** quái nói: “Sao lại tốn kém chứ, đây chính là tiền dì để dành cho anh cưới vợ lâu rồi, dùng cho hai đứa mình là chuyện đương nhiên!”

Mặt Lý Cảnh Mộ đỏ bừng, nhin không được nhắc chân đá anh một cái, “Ai là vợ anh hả, lượn nhanh!”

Tiểu Vũ Triết cười hí hửng né chân, vừa đùa giỡn vừa dấn sát người vào, hai người cứ cười đùa âm ỉ lãng phí thời gian đến tận chiều.

Cứ thế, nhà đã có, vật dụng cũng không cần phải lo, tiếp theo hai người chọn một ngày lành để chính thức dọn vào ở, hơn nữa họ còn có một bữa cơm mừng tân gia vô cùng náo nhiệt.

Ngày dọn qua cơ bản đều do phụ huynh hai nhà bận rộn, chủ nhân thực sự – Tiểu Vũ Triết và Lý Cảnh Mộ – giống hệt những kẻ nhàn rỗi việc gì cũng không cần làm. Khi tới, Bạch Dục Mi còn dẫn theo cả chồng và cô con gái Xảo Xảo mười lăm tuổi cùng đến. Khuôn mặt Xảo Xảo đáng yêu, giọng nói lạnh lạnh, thấy ba mẹ Lý Cảnh Mộ thì gọi là chú dì khiến tâm họ như nở hoa, thấy Lý Cảnh Mộ thì mở to mắt chớp chớp nói, em gọi anh là chị dâu hay là gì ạ?

Câu nói của cô bé chọc cười tất cả mọi người, mặt Lý Cảnh Mộ ửng hồng không biết phải trả lời thế nào.

Sau khi cười đủ rồi Tiểu Vũ Triết mới giải vây cho cậu, ôm bờ vai cậu nói với cô em họ: “Mặc dù anh rất muốn em gọi cậu ấy là chị dâu, nhưng nếu để người ngoài nghe thấy đoán chừng sẽ rước lấy không ít phiền phức đâu. Sau này em cứ gọi anh Cảnh Mộ là được rồi.”

Xảo Xảo lập tức gọi cậu một tiếng thật ngọt ngào: “Anh Cảnh Mộ.”

Tiếng gọi ấy đã xuyên thẳng đến đáy lòng Lý Cảnh Mộ.

Cả nhà ăn một bữa cơm vô cùng náo nhiệt, ngồi trò chuyện một lúc rồi tiếp tục ăn hoa quả tráng miệng. Mẹ Lý Cảnh Mộ gọi cậu vào phòng ngủ của hai người.

“Sao vậy mẹ?”

“Mẹ muốn trải giường cho các con nên mới gọi con giúp.” Mẹ Lý mỉm cười ôm cái gối đầu cùng chần ở trong cái túi lớn ra, Lý Cảnh Mộ vừa trông thấy liền xấu hổ, “Sao lại toàn màu đỏ thế!”

Mẹ Lý liếc xéo cậu, “Màu đỏ không đẹp sao? Con dám ghét bỏ mất thẩm mỹ của mẹ con hử?”

“Không phải mà —” Lý Cảnh Mộ thật sự chịu thua bà, thẹn quá thành giận bước lên trước ngăn bà lại, “Sao có thể là màu đỏ chứ!”

Mẹ cậu phớt lờ cậu, tự mình trải giường, “Ngày đầu tiên kết hôn có ai không trải chăn màu đỏ hả, mẹ con đã dày công chuẩn bị cái chăn này đó, còn dám nói không cần à?”

“Con...” Lý Cảnh Mộ thật sự cãi không lại mẹ cậu, cuối cùng hết cách chỉ có thể ngồi sang một bên.

Mẹ cậu vừa trải chăn vừa nói: “Kỳ thật theo tập tục ở quê thì ngày đầu tiên kết hôn phải để cho chị em dâu ở quê đến trải giường, chẳng qua do tình huống đặc biệt của nhà chúng ta nên mẹ đành tự mình trải giường cho con thôi. Trải một cái giường đỏ rực thế này, mẹ chúc con và Vũ Triết yên yên ổn ổn khỏe khỏe mạnh mạnh bên nhau đến bạc đầu.”

Lý Cảnh Mộ nghe xong những lời này của mẹ ngượng đến mức hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, “Mẹ, có phải chúng con lấy nhau đâu, sao mẹ lại làm giống như là đang kết hôn thế!”

“Sao không phải là kết hôn chứ!” Mẹ cậu thẳng lưng hung dữ liếc cậu, “Ngày xưa không kết hôn mà sống với nhau là con sẽ bị tẩm trư lung[1] đó! Hơn nữa không phải con và Vũ Triết cũng đã —” nói đến đây bà không khỏi thở dài nhìn cậu, “Có cả nhà để về sống với nhau rồi, mẹ coi như con đã kết hôn lập gia đình.”

Lý Cảnh Mộ đành im lặng.

Mẹ cậu liếc cậu một cái, “Còn ngồi ngốc đó làm gì, không mau qua đây phụ mẹ trải giường, cứ ngồi đó nhìn mẹ bận rộn một mình hả!”

Không biết cảm nhận thật sự trong lòng là gì, Lý Cảnh Mộ bất đắc dĩ đành gãi đầu qua giúp.

Cuối cùng cũng đã trải xong cái chăn long phượng màu đỏ thắm lên giường, mẹ Lý vô cùng hài lòng đứng cạnh giường thưởng thức, Lý Cảnh Mộ nhịn không được che mặt lại xem như không nhìn thấy. Nó khiến cậu xấu hổ đến mức thật sự hận không thể biến mất ngay lập tức, để người thứ ba trông thấy chắc cậu nhảy lầu mất!

Kết quả khi dòng suy nghĩ lộn xộn trong lòng còn chưa kịp ngừng, khi cậu đang tính chờ mẹ về rồi nhân lúc không có ai chú ý nhanh chóng cất chăn đi thì trên cánh cửa phòng ngủ đang đóng nhưng chưa khóa

vang lên hai tiếng gõ nhẹ, cửa bị mở từ bên ngoài, Lý Cảnh Mộ chưa kịp phản ứng, dì của Tiểu Vũ Triết đã bước vào.

“Chị Lý, ở trong này bận rộn cái gì thế, mau mau ra đây ăn chút gì tâm sự —”

Bạch Dục Mi im bất sau khi nhìn thấy cái chăn đỏ thẫm, chưa đến một giây bà đã bừng tỉnh, vừa mừng lại vừa sợ: “Ôi, chị Lý thật sự là một người chu đáo, em thu xếp mà lại không nghĩ tới chuyện này! Vũ Triết, con mau tới đây —”

“Dì —”

Đến đây thì Lý Cảnh Mộ cũng ngăn không kịp nữa rồi, lúc này chỉ có thể tìm một cái xó nào đó rồi chui vào giả làm phong nền thôi.

Bạch Dục Mi vốn nghĩ làm một bữa cơm chúc mừng hai đứa nhỏ dọn đến nhà mới, lúc này nhìn cái chăn đỏ thẫm trải trên giường mới nghĩ được đến chuyện khác. Bất chấp Lý Cảnh Mộ bên cạnh đã thẹn đến mức hận không thể biến mất, bà kéo ba mẹ Lý Cảnh Mộ và chồng con lại nói nhỏ cái gì đó, sau đó thì tách nhau ra hành động, chuẩn bị đồ đạc này nọ.

Cuối cùng trong phòng còn lại Tiểu Vũ Triết và Lý Cảnh Mộ, Tiểu Vũ Triết cười suốt này giờ kéo người đang rúc trong góc ra.

Mở mắt ra nhìn thấy anh Lý Cảnh Mộ liền rên rỉ, “Mắt mặt muốn chết.”

“Anh thấy rất vui mà.” Tiểu Vũ Triết ôm cậu vào lòng rồi vuốt tóc cậu.

“Có chuyện gì vui đâu!” Lý Cảnh Mộ bất mãn kéo tay anh xuống.

“Anh thấy cái gì cũng vui hết.” Ánh mắt đảo qua cái chăn màu đỏ thẫm trên giường sau đó dừng lại trên khuôn mặt của người trước mắt, tay vừa bị kéo xuống lại nâng lên mò mẫm, “Nhất là em, điều tuyệt vời nhất.”

Nghe được lời anh nói, có lẽ vì đã sớm thẹn thùng quá độ nên Lý Cảnh Mộ chỉ cảm thấy ầm ập trong lòng, không hiểu sao thấy bình tĩnh lại. Bởi vì lúc này kích động quá mức nên khi bình tĩnh lại thì cả người mềm nhũn, kiệt sức dựa vào trước ngực Tiểu Vũ Triết: “Dì và mẹ em đâu rồi?”

Căn nhà vừa này còn đang vô cùng náo nhiệt đột nhiên trở nên yên tĩnh, thật sự có chút không quen.

Tiểu Vũ Triết vỗ nhẹ lên mặt cậu, nếu như nói thật phổng chừng cậu lại nhảy dựng lên cho coi, thế nhưng không nói thì —

Chớp chớp mắt, Tiểu Vũ Triết quyết định nói thật, tránh một hồi nữa biết rõ chân tướng, cậu phản ứng không kịp lại càng bị đả kích hơn.

“Bọn họ nói đi chuẩn bị mấy thứ gì đó cần dùng cho phòng tân hôn.”

Phòng tân hôn?

Lý Cảnh Mộ thấy hai chân mềm nhũn, cả người đổ ụp xuống đất, kết quả được Tiểu Vũ Triết nhanh tay lẹ mắt kéo lại ôm vào lòng lo lắng.

Chờ đến lúc trời tối, trưởng bối hai nhà thường hay có những suy tưởng diệu kỳ cùng cô bé Xảo Xảo thường đưa ra các chủ ý kỳ quái không chỉ trang trí phòng tân hôn của họ thật hoành tráng mà còn bày ra đủ loại nghi thức giống như tiệc cưới để trêu chọc hai “nhân vật chính” một phen.

Thay đồ đồ, uống rượu giao bôi, cắn một quả táo, nói một đồng lời tán tỉnh buồn nôn trước mặt mọi người, còn có cả lời thề ước, cuối cùng còn giả vờ đi phá “Động phòng” nữa chứ.

Gần mười giờ đêm, trong nhà chỉ còn lại hai người họ, chuyện ngày hôm nay khiến *** thần lẫn thể xác đều mệt mỏi, ngay cả một ngón tay cũng không muốn động đậy, Lý Cảnh Mộ nặng nề đổ người lên sofa.

Tiểu Vũ Triết vừa đi tiễn người lớn hai nhà về nhìn thấy bèn ngồi xổm trước mặt cậu cười, xoa tóc cậu động viên, “Được rồi, họ đi cả rồi, không còn việc gì nữa đâu.”

Lý Cảnh Mộ chôn mặt trong đệm sofa buồn bực nói: “Nếu họ không đi em sẽ đi, mệt chết em rồi quây chết em rồi, toàn là người đã hơn năm mươi thế mà còn già vò hơn cả mấy đứa quỳ nhỏ. Em thấy trước kia chắc là mẹ đã bị em làm cho ghen quá rồi nên hôm nay trả lại toàn bộ một lần đó.”

“Ha ha ha, bị lẩn qua lẩn lại cũng có hơi mệt mỗi thật, thế nhưng làm các trưởng bối vui vẻ chúng ta cũng thấy vui mà, vậy là đủ rồi.”

Lý Cảnh Mộ đột nhiên ngồi thẳng người dậy, bực bội trừng mắt nhìn anh kháng nghị, “Em không thấy vui!”

Tiểu Vũ Triết nhìn thẳng vào đôi mắt đang lấp lánh như ánh sao của cậu, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra cậu đang hạnh phúc và vui vẻ.

“Anh thấy rất vui, nhất là ngày hôm nay. Em không vui sao, Cảnh Mộ?”

“Thật sự không vui sao?”

Thấy Tiểu Vũ Triết như vậy, cậu đặt tay lên mặt tự vấn lòng mình, thật sự không thấy vui một chút nào sao?

Một lúc sau, Lý Cảnh Mộ đứng dậy ôm lấy đầu anh, chủ động hôn lên môi anh.

“Nếu thật sự không vui, em đã sớm quay đầu bỏ chạy rồi!”

Cho nên có thấy thẹn thùng thế nào chẳng nữa, có thấy đỏ khóc đỏ cười thế nào chẳng nữa thì vẫn sẽ kiên trì, bởi vì đâu có ai không vui, đúng rồi, là tất cả mọi người, trong đó bao gồm cả cậu.

oOo

Ngày đầu tiên sau tân hôn — à không, là sáng ngày đầu tiên sống chung, bị ảnh hưởng bởi sự khắc nghiệt của đồng hồ sinh lý, Lý Cảnh Mộ kéo lê thân thể rã rời thức dậy từ sớm, nấu một nồi cháo, hâm lại đồ ăn tối qua còn dư sau đó quay lại buồng tắm trong phòng ngủ đánh răng rửa mặt.

Căn nhà hiện tại của họ lớn hơn nhiều so với nhà trọ Tiểu Vũ Triết thuê lúc trước, ba phòng ngủ hai phòng khách, có cả một ban công lớn đón ánh mặt trời ấm áp, dù làm thành một vườn hoa nhỏ cũng không thành vấn đề. Tiểu Vũ Triết đã nói sẽ tự mình bài trí ban công lớn thành nơi thật tuyệt vời để họ nghỉ ngơi giải trí, thế nhưng họ dọn vào ở khá gấp gáp nên hiện tại chỉ kịp đặt chậu hoa Lệ đường lần trước họ đã cùng nhau trồng.

Không biết vì sức sống mãnh liệt hay vì Tiểu Vũ Triết thật sự có chút khả năng, gốc hoa Lệ đường đang sinh sôi nảy nở này xưa kia đã từng bị cắt thành hai đoạn, giờ đây lại xanh mơn mơn vô cùng đáng yêu.

Vì môi trường làm việc mà sinh hoạt của Tiểu Vũ Triết rất lộn xộn, từ đó dưỡng thành thói quen không có việc thì ngủ nhiều hơn một chút còn khi có việc thì ngủ ít đi hay thậm chí không ngủ. Để đón chào ngày đầu tiên sống cùng nhau thật hoàn hảo, anh đã hoàn tất mọi việc có thể làm vào ngày hôm trước, cái nào giải quyết không xong thì đẩy cho người khác, chừa ra hai ngày rảnh rồi dự định sẽ hưởng thụ thật thỏa thuê cuộc sống hai người.

Hơn nữa tối qua là “Đêm động phòng hoa chúc” của bọn họ, hai người thỏa sức cả một đêm gần như không biết điểm dừng, tới ba giờ sáng mới kiệt sức mà lặn ra ngủ nên sáng nay Tiểu Vũ Triết dậy khá trễ.

Chờ anh uể oải thức dậy, Lý Cảnh Mộ đã dọn dẹp xong nhà cửa, đang ngồi trên sofa xem tivi.

Tiểu Vũ Triết vừa trông thấy cậu đắm mình trong ánh mặt trời đã cảm thấy có một luồng nhiệt căng tràn trong ngực, anh nhào qua ôm cậu vào lòng.

“Sao dậy sớm thế, đã ăn gì chưa?”

Chuyện đầu tiên sau khi rời giường là nhìn đồng hồ, hiện tại đã hơn mười giờ sáng. Hai người cùng ăn ý để trống ngày hôm nay, Lý Cảnh Mộ tính đi ra ngoài dạo xem trong nhà cần thứ gì thì mua thêm.

“Còn chưa đói, chờ anh ăn cùng.”

Tay Lý Cảnh Mộ đặt tự nhiên trên lưng người nhào tới ôm mình vào lòng, nhúc nhích một chút để nhìn bộ dạng thoải mái của người vừa rời giường kia, có vẻ vô cùng biếng nhác nhưng khuôn mặt lại có sức hấp dẫn đặc biệt của đàn ông. Ngắm một hồi nhìn không được bèn chủ động dang hiến một nụ hôn.

“Sao lại không ăn trước, đói bụng thì làm sao giờ? Nếu không em đánh thức anh dậy...”

Mới sáng ra đã dụ dỗ người ta như thế này rồi, dù tối hôm hai người đã thỏa thích nhưng Tiểu Vũ Triết vẫn chẳng có chút xíu sức miễn dịch nào với sự cám dỗ này, ánh mắt đắm say, anh ôm đầu Lý Cảnh Mộ đáp trả lại bằng một nụ hôn sâu.

“Muốn để anh ngủ nhiều thêm một chút thôi.”

Tách ra sau một nụ hôn triền miên, một tiếng vang khê phát ra từ người Lý Cảnh Mộ.

Cuối cùng hai người đều phải dừng món ngon lại, nếu không ăn sáng sẽ không tốt cho thân thể. Thế là sau một hồi dính lấy nhau, cả hai đành có chừng có mực đi làm cái này cái kia.

Chờ Tiểu Vũ Triết đánh răng rửa mặt xong, hai người cùng ăn bữa sáng. Lúc anh đi thay quần áo thì Lý Cảnh Mộ mang bát đĩa vào bếp rửa sạch. Sau khi tất cả mọi thứ gần như đã được dọn dẹp xong xuôi, hai người vui vẻ cùng nhau rời khỏi nhà.

Lý Cảnh Mộ đã nói trước hôm nay muốn đi dạo phố mua đồ đương nhiên Tiểu Vũ Triết sẽ không phản đối, hơn nữa anh cũng muốn mua vài thứ để đặt vào khoảng trống trên ban công nhà mình.

Ra khỏi nhà đi dạo suốt cả ngày, khi trở về hai người mệt đến mức mười ngón tay không nâng lên nổi, may mà đã tính trước nên ăn ở ngoài xong mới về nhà, lúc này chỉ cần dội nước tắm rửa là có thể nằm trên giường yên tâm nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai, Lý Cảnh Mộ cũng dậy rất sớm, cậu xếp tạm mấy thứ hôm qua mua rồi vội vàng chạy ra tiệm mở cửa kinh doanh.

Cậu không quên mình còn đang nợ tiền Tiểu Vũ Triết, hơn nữa cậu là người đã có gia đình, không lo làm việc kiếm tiền sao có thể nuôi gia đình được chứ.

Tiểu Vũ Triết vẫn ngủ dậy rồi mới lười biếng rời giường như bình thường, phần lớn mấy thứ hôm qua anh mang về đã được chất ở ban công, anh không bắt tay vào làm ngay mà gọi mấy cuộc điện thoại trước, sau khi vào phòng đánh răng rửa mặt ăn sáng xong thì thay một bộ quần áo cũ, lấy hộp dụng cụ chuyên dụng ra đặt ở trong nhà, ra ban công bắt đầu bận rộn gõ gõ đập đập.

Qua giữa trưa một chút, mấy thứ vật liệu anh mua hôm qua đã lần lượt được đưa đến cửa, các công nhân được gọi cũng đã khiêng dụng cụ tới, dù một buổi chiều không thể chuẩn bị làm xong toàn bộ ban công nhưng cách bài trí khung sườn ban đầu cũng đủ để Lý Cảnh Mộ sau khi về nhà cứ tấm tắc mãi không thôi.

Trên người Tiểu Vũ Triết dính không ít bùn đất, xoa thắt lưng trưng ra vẻ đắc ý muốn được khen ngợi, “Thế nào, không tồi đúng không?”

Lý Cảnh Mộ nhướn miệng cười, nắn má anh một cái nhân tiện lau đi bùn đất dính trên mặt.

“Nhà thiết kế Tiểu quả nhiên lợi hại, em đây bái phục.”

“Khà khà.”

“Nhưng cụ thể anh muốn biến nó thành cái dạng gì?”

Lần này ngay cả một bản vẽ thiết kế Tiểu Vũ Triết cũng không có, dù đại khái có thể nhìn ra nhưng hình dáng sau khi hoàn thành là gì, Lý Cảnh Mộ thật sự không dám xác định.

Tiểu Vũ Triết chớp mắt ra vẻ thần bí, “Lúc này anh không nói đâu, bán cho em một bí mật trước, bảo đảm em sẽ làm em bất ngờ đó.”

Lý Cảnh Mộ liếc ngang, phớt lờ anh quay vào trong nhà chuẩn bị bữa tối cho hai người.

Kỳ thật Tiểu Vũ Triết cũng có thể tự tay làm cơm, chẳng qua đồ ăn anh làm hầu hết đều là món Tây, Lý Cảnh Mộ ăn được mấy lần rồi không muốn ăn nữa, dứt khoát nhận lấy việc nấu cơm luôn.

Việc bài trí vườn cây cho nhà mình lần này không bị ảnh hưởng thị hiếu của người khác, Tiểu Vũ Triết hoàn toàn dựa vào sở thích của hai người.

Đơn giản mà nói là phong cách cổ xưa, mộc mạc, tĩnh.

Thật sự thì Tiểu Vũ Triết cũng mới tiếp xúc với kiểu sân vườn theo phong cách Trung Hoa mấy năm gần đây mà thôi, hơn nữa thị hiếu của người Trung Quốc hiện đại chịu ảnh hưởng của văn hóa phương Tây quá nhiều, mấy thứ như thiết kế sân vườn khó tránh tục tằn, đa phần thiết kế của anh đều là vậy. Lý Cảnh Mộ lại thích vườn cây theo phong cách Trung Hoa, để phục vụ cho sở thích của cậu, Tiểu Vũ Triết nhìn thì như lơ đãng nhưng thực ra đã bỏ khá nhiều thời gian để tìm kiếm tư liệu.

Dùng ngói xanh gạch vàng kiểu cổ làm một bờ tường giả rồi trồng lên đó dây thường xuân có sức sống mãnh liệt, đợi mấy tháng nữa những dây leo xanh mơn mẩn quấn quanh tường sẽ rũ nhẹ theo gió, thướt tha vắt vẻo.

Dưới tường đặt một cái vại lớn trước đây người ta thường dùng để trữ nước, ngoài một cây bông súng nhỏ còn nuôi thêm một cặp cá chép Nhật, một vài cây hoa cỏ điểm xuyết xung quanh vại nước làm tôn lên vẻ thi vị, phong cách cổ xưa mà không mất phần giản dị, đến cả những trưởng bối cao tuổi nhất trông thấy cũng không tránh khỏi sinh vài phần hoài niệm.

Còn những nơi khác trên ban công sau này sẽ có giàn hoa đầy ắp dây leo, có chòi nghỉ mát nho nhỏ đơn sơ, có cây cầu nhỏ được bắc bằng gỗ chống mọc uốn lượn, hai bên cầu nhỏ trồng tre lùn dày đặc nhưng không rối, nơi nào cũng thấy được dụng tâm cùng sự tỉ mỉ của Tiểu Vũ Triết.

Nếu từ trong phòng nhìn ra vườn, nó như một mảnh vườn đẹp đến mức khiến lòng ta cảm thấy bình yên, không thể ngăn được suy nghĩ mở rộng cánh cửa thủy *** đi ra ngoài cảm nhận sự tuyệt vời đó.

Lý Cảnh Mộ dùng hành động để bày tỏ sự yêu thích của cậu với mảnh vườn này, mỗi sáng cậu đều đứng trong vườn hít thật sâu bầu không khí pha lẫn hương cỏ tươi trúc xanh, nếu ngồi trong phòng ánh mắt lúc nào cũng lưu luyến ở ngoài đó.

Mảnh vườn nhỏ này của Tiểu Vũ Triết cũng làm ba mẹ Lý Cảnh Mộ rất yêu thích, lần nào thấy anh cũng nhìn không được mà khen anh *** tế khéo léo.

Ngày qua ngày, hai người không còn ở trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt nữa mà tiến thẳng đến cuộc sống của một đôi vợ chồng già, từng ngày trôi qua trong bình lặng, thư thả.

Phòng đọc sách trong nhà họ phần lớn là do Tiểu Vũ Triết dùng, công việc của anh vẫn bận bịu như trước, phòng đọc sách được xem như là nơi để anh làm việc. Dù bận mấy anh cũng cố gắng mang việc về nhà giải quyết, chỉ vì anh muốn được ở bên Lý Cảnh Mộ nhiều hơn một chút mà thôi.

Tiểu Vũ Triết đã từng nói với Lý Cảnh Mộ, chờ đến Tết họ sẽ đi nghỉ ở hải đảo ấm áp, trải qua tuần trăng mật đã lâu không có của bọn họ. Lý Cảnh Mộ vừa nghe xong đã biết anh vẫn còn đặt lời cậu nói khi hai người gặp nhau lần đầu tiên ở trong lòng, nhớ cậu rất thích bờ biển nên luôn nghĩ đến việc đi ra biển một chuyến. Đã vậy cậu chẳng còn gì để phản đối, vui vẻ gật đầu đồng ý.

Bọn họ đã tính sẵn hành trình sau tết, hiện tại còn cách tết gần nửa năm trời nên vẫn phải thành thành thật thật đi làm việc thôi.

Vừa xử lý xong đơn hàng trong tay, sau hai tháng vắng phòng chỗ Tiểu Vũ Triết đang làm lại nhận được một đơn hàng, thiết kế vườn cây cho một sân vận động lớn, hơn nữa còn ở nước ngoài. Đáng lẽ nghe thấy đơn hàng từ nước ngoài Tiểu Vũ Triết đã muốn từ chối, kết quả bị ông chủ kiêm bạn tốt đích thân thuyết phục hết lần này đến lần khác rằng đơn hàng họ nhận trước mắt trừ Tiểu Vũ Triết ra chẳng còn ai có đủ khả năng để toàn quyền tiếp nhận, hơn nữa người ta chỉ đích danh anh thiết kế. Nếu anh từ chối chẳng khác nào đẩy mối ngon lần này ra cho người khác, Tiểu Vũ Triết rơi vào đường cùng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Thiết kế sân vườn cỡ lớn thường đòi hỏi phải có sức của cả một đội ngũ, dù chỉ cần một mình Tiểu Vũ Triết cũng có khả năng hoàn thành nhưng sẽ hao tổn rất nhiều thời gian và thể lực, hoàn toàn được nhiều hơn mất. Ông chủ của anh nói như vậy bởi vì Tiểu Vũ Triết luôn là hạt nhân của công ty, thiếu anh, những nhân viên thiết kế khác của công ty họ giống như là cát vụn khó mà ngưng kết được, đơn hàng nhỏ còn có thể giao cho bọn họ, đơn hàng lớn như thế này vẫn phải dựa vào Tiểu Vũ Triết chèo chống mà thôi.

Nếu đồng ý nhận đơn hàng này, ít nhất trong nửa năm Tiểu Vũ Triết sẽ phải thường xuyên ra nước ngoài, chỉ những ngày lễ tết mới có thể về nhà một chuyến, đó cũng là nguyên nhân ngay từ đầu anh không muốn nhận.

Nhưng nếu đã đồng ý thì dù có không muốn thế nào đi chăng nữa, Tiểu Vũ Triết vẫn phải thu dọn hành lý chuẩn bị rời nhà đi xa.

Biết anh phải đi công tác, Lý Cảnh Mộ đương nhiên đảm nhận trách nhiệm chuẩn bị từng bộ quần áo cho anh.

oOo

“Cảnh Mộ, sao cả quần áo mùa Đông cũng nhét vào?”

Lý Cảnh Mộ đang nhét quần áo vào vali nên không ngẩng đầu lên, “Anh đi cả mấy tháng, hơn nữa thời tiết bên kia lạnh hơn ở đây nhiều, nhét thêm vài món đồ phòng trước cho đỡ lo mà.”

Tiểu Vũ Triết đứng bên cười hì hì, “Ai dà, em thật sự là một người vợ hiền đức đó nha.”

Lý Cảnh Mộ lườm anh một cái.

“Dụng cụ với tài liệu cần mang theo anh đã chuẩn bị hết chưa, đừng để ra cửa rồi phát hiện không mang theo cái gì.”

“Được rồi mà.” Tiểu Vũ Triết nhúc nhích đầu, anh chỉ muốn thu dọn qua loa mấy thứ thường dùng thôi, nào ngờ Lý Cảnh Mộ lại cẩn trọng như vậy, anh thấy nếu mấy thứ thường dùng không có thì vẫn có thể đến nơi rồi sắm, cũng đâu phải là không mua được.

Lý Cảnh Mộ không cho là vậy, chờ đến lúc cần dùng mới đi mua sẽ làm lỡ rất nhiều thời gian. Thế nên vừa nhét đồ đạc và vật dụng hàng ngày vào vali xong cậu liền túm Tiểu Vũ Triết đến phòng đọc sách, giúp anh kiểm kê mấy thứ cần phải mang theo, từng cái từng cái một.

Đến lúc kiểm tra cặp tài liệu, Lý Cảnh Mộ vô tình làm rơi một tờ rơi quảng cáo, trông thấy nó cậu rất kinh ngạc.

Thấy cậu đột nhiên ngừng tay Tiểu Vũ Triết liền sáp lại gần, anh vui vẻ cầm tờ quảng cáo lên cười nói: “Lần trước anh thấy trên phố có người cầm nó, cũng không biết là nhận được ở đâu nữa, thấy anh ta không cần nữa anh liền hỏi xin. Đây chính là lần hợp tác đầu tiên của chúng ta, anh phải giữ lại làm kỷ niệm chứ.”

Không sai, tờ quảng cáo này là chính là thứ hai người đã thiết kế dưới sự đề nghị của anh trong tiệm nhỏ của Lý Cảnh Mộ ngày ấy. Nó giống như một cái hộp quà đang chờ được mở ra, nền vàng thắt dây tím thật sự khiến cho khách hàng cảm thấy hài lòng, cuối cùng thành phẩm đã được in ra.

Dù chỉ là tờ rơi quảng cáo cho một spa nhưng Tiểu Vũ Triết vẫn thấy có chút kích động khó kìm nén.

Một lúc rất lâu sau khi Tiểu Vũ Triết nói xong, Lý Cảnh Mộ mới cười đáp lại: “Anh muốn thì nói với em một tiếng không được sao, em vẫn còn lưu bản mẫu mà, muốn in bao nhiêu tờ cũng không thành vấn đề.”

Tiểu Vũ Triết vươn tay ôm thắt lưng cậu, mỉm cười búng nhẹ trán cậu nói: “Tự mình phát hiện ra và quay về lấy của em là hai chuyện khác nhau. Ít nhất, nó sẽ không làm em cảm động như thế này.”

Lý Cảnh Mộ nhíu mày tỏ vẻ nghi ngờ, “Có sao?”

Tiểu Vũ Triết lấy tay chọt chọt khoe môi đang nhovn lên của cậu, “Nhìn xem, đây là bằng chứng nè.”

“Nói vậy.”

Lý Cảnh Mộ ngẩng mặt lên cắn cái tay đang cố tình giở trò xấu trên mặt cậu.

Từ khi hai người biết nhau đến nay, đây là lần đầu tiên xa nhau lâu như vậy, tất nhiên là không thể không đề cập đến một đêm thỏa sức triền miên. Sáng hôm sau Lý Cảnh Mộ thừa thời gian trống đến trưa để tiễn Tiểu Vũ Triết ra sân bay.

“Lần này đi chắc phải đến ngày chín tháng sau anh mới về được một chuyến.”

Trước khi vào phòng chờ máy bay, hai người lưu luyến không rời nói lời tạm biệt.

“Ừ.”

Nghe anh nói vậy, Lý Cảnh Mộ không biết phải diễn tả cảm giác trong lòng mình thế nào nữa, cậu chỉ biết gật đầu theo bản năng.

Sân bay người đến người đi nên Tiểu Vũ Triết không thể có những cử chỉ thân mật được, vốn chỉ định giờ tay vuốt nhẹ mặt cậu, kết quả lại phải đặt trên vai cậu nhéo nhẹ một cái.

“Anh sẽ gọi điện thoại cho em mỗi ngày...” nghĩ một hồi anh nói tiếp, “Nhớ phải nghĩ đến anh đó.”

Lý Cảnh Mộ ngẩng đầu nhìn anh, ngoan ngoãn gật đầu thật nghiêm túc.

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa, những gì phải nói gần như đã nói hết trong tối qua, hôm nay cũng đã bổ sung thêm một lần. Hiện tại đã hết lời nhưng vẫn có cảm giác còn rất nhiều điều chưa nói.

Cứ nhìn nhau im lặng như thế.

Mãi cho đến lúc tiếng loa hồi thúc check in vang lên.

Tiểu Vũ Triết hít sâu một hơi nhấc vali lên, “Anh phải đi rồi.”

“Thuận buồn xuôi gió. Sang tối bên kia nhớ chú ý cơ thể, ăn ba bữa đúng giờ, đừng để mệt chết nghe chưa.” Lý Cảnh Mộ dặn dò đi dặn dò lại không biết đã mấy lần rồi, giống hệt như mẹ già vậy.

Tiểu Vũ Triết nhìn cậu thật lâu, đột nhiên anh cúi người xuống, động tác hôn nhẹ lên tóc mai của cậu hệt như đang nói nhỏ với cậu cái gì đó.

“Anh đi, nhớ nhận điện thoại của anh đó.”

Lý Cảnh Mộ không còn biết phải nói gì, cứ thế dôi mắt nhìn anh rời đi, cuối cùng cậu giờ tay vẫy vẫy khi bóng dáng anh sắp biến mất sau lối vào.

[1] Tắm trư lung: là cho vào rọ heo, thả xuống nước cho chết đuối. Là một loại tư hình áp dụng cho phụ nữ/con gái không trinh khiết, có/chưa có chồng mà có quan hệ ngoài luồng với người đàn ông khác.

7. Chương 7

Tiểu Vũ Triết đi được hơn nửa tháng, Lý Cảnh Mộ dường thành một thói quen vừa về nhà liền mở máy tính bật game, sau đó mới đi chuẩn bị bữa tối.

Vào thời đại truyền thông phát triển này, điện thoại, tin nhắn, ảnh chụp, mail, thậm chí game online cũng là nơi để hai người giữ liên lạc với nhau.

Chờ Lý Cảnh Mộ nấu xong phần mì một người cầm bát quay lại ngồi trước máy tính, phát hiện ra bên cạnh Chiết Dực Tư Vũ vốn đang đơn độc ngồi trên bờ cát có thêm một nhân vật tên là Hoa Khai Mộ Cảnh.

Lý Cảnh Mộ vội vàng đặt bát trong tay xuống, hai tay bắt đầu gõ bàn phím thần tốc.

Chiết Dực Tư Vũ: [Anh onl rồi à?]

Ngưng hơn nửa phút, người còn lại trong màn hình mới trả lời: [Ừ, vừa onl thấy em bắt động là biết chắc em rồi máy rồi.]

Chiết Dực Tư Vũ: [Em đi nấu mì. Anh ăn tối chưa?]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [Đang ăn. Sao em lại ăn mì?]

Thực ra Lý Cảnh Mộ là một người rất lười nấu cơm, hiện tại Tiểu Vũ Triết đi vắng, mỗi đêm cậu có thể nấu mì cho bản thân ăn là đã tốt lắm rồi.

Chiết Dực Tư Vũ: [Ăn một mình, không muốn nấu món khác, phiền phức.]

Hoa Khai Mộ Cảnh: [... Em đúng thật là. Quên đi, thứ Năm tuần sau anh về, làm một bữa tiệc thật lớn cải thiện bữa ăn cho em!]

Nhìn thấy lời anh vừa nói, ngay cả bản thân Lý Cảnh Mộ cũng chưa phát hiện ra trên mặt mình chợt nở một nụ cười hân hoan.

Nỗi nhớ dù chưa bật ra thành lời, thế nhưng càng dần xuống đáy lòng lại càng nhớ đến điên cuồng. Hiện tại biết anh cuối cùng cũng có thể trở về, tâm tình vui vẻ hoàn toàn có thể hiểu.

Chiết Dực Tư Vũ: [(^o^)/ Em đây mỗi mắt mong chờ nhòa, đầu bếp Tiểu!]

Vừa ăn mì vừa tán dóc linh *** với người bên kia máy tính, sau khi ăn xong hai người điều khiển nhân vật đi đánh quái thăng cấp. Đội của Tiểu Vũ Triết đã qua giai đoạn bận rộn nhất, hiện tại buổi tối đại thể không cần phải thức khuya tăng ca nữa, thế là nhân lúc rảnh rỗi liền online chơi game cùng Lý Cảnh Mộ.

Hai người không hề nghiện game. Với họ mà nói, mạng giống như công cụ kéo gần khoảng cách, duy trì tình cảm của hai người, để cuộc sống của họ không bởi vì ngăn cách đôi nơi mà nhớ nhung đến nỗi trở nên nhàm chán tẻ nhạt.

Hai nhân vật trong game chẳng qua chỉ là một đồng số liệu hư cấu, thế nhưng nhìn hai nhân vật tăng từng cấp từng cấp, cùng điều khiển chúng du ngoạn khắp mọi nơi trong thế giới game, giống như đang bù đắp lại niềm tiếc nuối không thể thật sự ở bên nhau của bọn họ trong hiện tại.

Cũng vì vậy mà dù cho có bận rộn thế nào, chỉ cần Tiểu Vũ Triết rảnh được một chút là sẽ mở máy tính đăng nhập game nhìn xem đối phương có onl hay không, Lý Cảnh Mộ cũng thế. Dù Tiểu Vũ Triết bận đến mức chỉ đăng nhập vào game máy đứng im không nhúc nhích, Lý Cảnh Mộ cũng sẽ để nhân vật của mình ở bên cạnh anh, cái gì cũng không làm, chỉ lẳng lặng chờ đợi, mặc cho thời gian trôi đi, không rời không bỏ.

Rất cuộc cũng có một ngày sau cả tháng xa cách, Lý Cảnh Mộ chờ được Tiểu Vũ Triết trở về.

Vừa mở cửa chính, mùi đồ ăn đã xông vào mũi, trông thấy cả bàn đồ ăn, động tác đóng cửa của Lý Cảnh Mộ không khỏi nhẹ nhàng hơn. Thiếu chút nữa ngay cả giày cậu cũng quên đổi, chỉ muốn chạy nhanh đến nhà bếp xác nhận có phải anh đã về thật hay không.

May mà lý trí đã chiến thắng xúc động, xem ra cậu vẫn còn bình tĩnh để đổi giày đặt chìa khóa trong tay xuống, bước từng bước về phía nhà bếp, rất cuộc đã nhìn thấy bóng dáng của ai đó mà cậu nhớ nhưng đêm ngày đang bận rộn giữa nhà bếp.

Không lên tiếng quấy rầy, Lý Cảnh Mộ lẳng lặng đứng tựa bên khung cửa, mỉm cười ngắm nhìn.

Chờ đến khi Tiểu Vũ Triết phát hiện ra, cậu đang cười hệt như một chàng ngốc.

Tiểu Vũ Triết bưng một đĩa rau xào chín đi đến chỗ cậu.

“Về rồi à?”

Lý Cảnh Mộ nhận lấy đĩa rau anh đang bưng, dò hỏi: “Anh trở về lúc nào thế, sao không gọi trước cho em?”

“Muốn làm cho em kinh hỉ mà.”

“Chính xác là vừa mừng vừa sợ.”

Lý Cảnh Mộ gật đầu đồng ý, bưng đĩa rau vào đặt lên bàn ăn trong phòng, đang muốn quay đầu lại đã bị một người ôm lấy từ phía sau.

Một làn môi ấm nhẹ nhàng lướt qua mọi nơi trên gò má cậu, “Có nhớ anh không?”

Lý Cảnh Mộ trả lời thành thật: “Nhớ.”

Vấn đề này khi xa nhau không ai trong bọn họ hỏi, chỉ sợ hỏi sẽ càng thêm nhớ, hiện tại đã trở về, trái lại trở nên bình thản.

Nhận được câu trả lời vừa ý, Tiểu Vũ Triết hài lòng thỏa dạ quay mặt cậu lại, hôn lên môi cậu thỏa mãn mong muốn của mình, lâu thật lâu mà vẫn tiếc nuối không chịu tách ra.

“Không được rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, bữa tiệc anh đặc biệt chuẩn bị sợ là sẽ phải lãng phí mất thôi.”

Lúc bị khiêu khích đến mức hai mắt mờ sương hô hấp dồn dập mà lại đột nhiên nghe thấy những lời này, Lý Cảnh Mộ đầu tiên là sửng sốt, sau khi hồi thần lại bật cười, nhin không được nhéo thắt lưng nhượng mảy với thằng cha đang làm ra vẻ khó xử kia.

“Em cũng rất muốn nếm thử tay nghề của đầu bếp Tiểu, thế nên chuyện kể tiếp...” Lý Cảnh Mộ nhón chân, ghé vào lỗ tai anh thổi một hơi, “Tối nay chúng ta sẽ tiếp tục.”

Mắt Tiểu Vũ Triết sa sầm, bất chợt nghiêng người cắn chóp mũi cậu một cái.

“Cảnh Mộ, em hư mất rồi!”

Ai trở nên hư hỏng hơn còn chưa biết được, chỉ có điều hành động sau khi nhấp nháp qua loa bàn tiệc lớn, ngay cả đồ ăn còn chưa kịp tiêu hóa đã nhin không được mà lặn lên giường của hai người có lẽ chứng minh cho một chuyện: tiểu biệt thắng tân hôn[1].

oOo

Hôm sau Lý Cảnh Mộ vẫn dậy rất sớm, dù muốn cùng Tiểu Vũ Triết làm tổ trên giường hưởng thụ thật thoải mái nhưng vừa nghĩ tới chuyện tối qua hai người chỉ mới ăn có một chút, thức ăn thừa còn để trên bàn thì có muốn cậu cũng không nằm tiếp được, dứt khoát rời giường.

Mặc quần áo ở nhà vào, khê khàng khép cửa phòng ngủ, xắn tay áo, Lý Cảnh Mộ bắt đầu thu dọn căn phòng tối qua vì họ quậy tung mà trở thành một đồng bừa bộn.

Toàn bộ thức ăn thừa đổ vào một cái hộp lớn, chén đĩa đã thu dọn thì đặt trong bồn xả một ít nước rửa ngâm cùng nước, sau đó tìm khăn lau bàn cho thật sạch. Lúc cậu thu dọn quần áo họ thay ra tối qua, một cái điện thoại di động rơi ra từ túi đồ của Tiểu Vũ Triết, trong quá trình Lý Cảnh Mộ khom người cầm lên, chiếc di động kia đột nhiên phát rung.

Di động bị Tiểu Vũ Triết chuyển thành chế độ rung không biết từ lúc nào, hiện tại rung rõ ràng là có người gọi tới. Ban đầu Lý Cảnh Mộ chỉ vô ý lướt qua nhưng khi nhìn thấy thông tin hiển thị trên màn hình di động thì hơi sửng sốt, có đến hơn mười cuộc gọi nhỡ và gần hai mươi tin nhắn chưa đọc.

Có khi nào trong công ty Tiểu Vũ Triết có việc gì gấp tìm anh ấy?

Nhiều cuộc điện thoại rõ ràng là bắt đầu gọi từ tối qua, mà khi đó họ đang — khụ, vả lại điện thoại ở chế độ rung nên không chú ý tới cũng là điều bình thường. Lúc này Lý Cảnh Mộ không dám chậm trễ, dù không đành lòng đánh thức Tiểu Vũ Triết nhưng lo lắng sẽ làm lỡ mất công việc, cậu cầm điện thoại vẫn đang rung đẩy cửa phòng vào đánh thức Tiểu Vũ Triết còn đang ngủ mê mết dậy.

“Điện thoại của anh?”

Nghe tiếng cậu nói trong lúc mơ mơ màng màng, Tiểu Vũ Triết tiếp điện thoại theo bản năng, đầu tiên là nhìn thoáng qua thông tin trên màn hình trước, rõ ràng cũng thấy bất ngờ nên chống nửa người trên lên lấy gối lót xuống, đồng thời mở khóa điện thoại. Khi kiểm tra cẩn thận từng tin nhắn một, về mặt còn có chút lơ mơ ban đầu đột nhiên nghiêm lại, rất nhanh sau đó anh xóa sạch mọi thứ phát sinh khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Lý Cảnh Mộ luôn chú ý đến anh không bỏ sót biến hóa này, vốn tưởng rằng là chuyện gì trọng yếu, kết quả Tiểu Vũ Triết dứt khoát nhin từ chối không nhận cuộc gọi, ném điện thoại đi quay lại nằm úp sấp trên giường.

“Không phải chuyện đại sự gì đâu, đừng bận tâm.”

Anh cười với Lý Cảnh Mộ, trông có vẻ lại muốn ngủ. Lý Cảnh Mộ thấy thế đành phải áp chế nghĩ vẩn trong lòng, ra khỏi phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chờ khi bắt đầu bận bịu Lý Cảnh Mộ ném chuyện này ra sau đầu rất nhanh, nhưng đến lúc dọn dẹp xong phòng ốc nấu xong bữa sáng mà phòng ngủ vẫn không có chút xú động tĩnh nào, thấy thời gian không còn sớm, nghĩ có nên đánh thức Tiểu Vũ Triết dậy hay không nên đi đến trước phòng ngủ định đẩy cửa bước vào, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

“Rốt cuộc ý cậu là gì!”

Cánh tay đang đẩy cửa của Lý Cảnh Mộ dừng lại.

Giọng Tiểu Vũ Triết nói những lời này lạnh đến nỗi làm cậu kinh hãi không thôi.

“Tôi ở đâu liên quan gì đến cậu?”

“Đủ rồi, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, tôi và cậu chẳng có chuyện gì để tán dóc đâu!”

Trong phòng im ắng trở lại, hiển nhiên Tiểu Vũ Triết đã cúp điện thoại, Lý Cảnh Mộ đứng ngoài cửa một hồi, lặng lẽ xoay người đi vào bếp.

Qua hồi lâu, Tiểu Vũ Triết từ trong phòng bước ra, trông thấy Lý Cảnh Mộ trong bếp liền mỉm cười đi tới ôm lấy cậu.

“Sáng nay chúng ta ăn gì?”

Lý Cảnh Mộ đang khuấy cháo trong nồi ngẩng đầu lên mỉm cười với anh, nói: “Em nấu cháo hoa, mấy hôm trước mẹ có đưa em mấy món rau dưa bà muối, em vừa xào nóng lại để trên bàn đó, em thử một chút rồi, ăn vẫn ngon lắm.”

Tiểu Vũ Triết gắng sức hôn hôn môi cậu, “Em nói ăn ngon vậy chắc chắn là ăn ngon rồi.”

“Nhanh đi rửa mặt đánh răng đi, đã trễ thế này rồi.”

“Ừa.”

Nhìn Tiểu Vũ Triết rời đi, Lý Cảnh Mộ quay đầu lại dường như suy nghĩ điều gì đó, sau đó rất nhanh cậu gõ đầu một cái rồi bật cười nụ cười, dường như đã bình thường trở lại.

Lần này Tiểu Vũ Triết chỉ nán lại trong nhà hai ngày liền vội vàng đi, chỉ cần đơn hàng này của công ty anh còn chưa hoàn thành, họ vẫn phải duy trì tháng ngày gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều.

oOo

Một ngày nọ, Tiểu Vũ Triết gọi điện thoại nói với Lý Cảnh Mộ buổi tối chủ công ty kiến trúc tìm bọn họ hợp tác muốn mời mọi người trong đội cùng đi ăn cơm uống rượu, vậy nên buổi tối anh không thể vào game quét quái thăng cấp cùng cậu được, Lý Cảnh Mộ đương nhiên an ủi nói không sao.

Chờ đến gần mười một giờ tối, Tiểu Vũ Triết vốn nếu không login chắc chắn sẽ luôn gọi điện thoại nói một tiếng chúc ngủ ngon lại chẳng có động tĩnh gì, Lý Cảnh Mộ nghĩ thầm chắc là anh đã uống quá nhiều, không thể không gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại reng thật lâu vẫn không có ai bắt, ngay lúc cậu nghĩ rằng không biết có phải Tiểu Vũ Triết đã xảy ra chuyện gì không thể bắt máy hay không thì điện thoại rốt cuộc đã kết nối được.

“Vũ Triết, các anh còn đang uống rượu à?”

Lý Cảnh Mộ đợi rất lâu nhưng vẫn không nghe thấy tiếng nói truyền ra từ di động, đang lúc cậu nghĩ ngờ nhin không được muốn mở miệng ra hỏi chợt nghe thấy tiếng người nói:

[Cậu tìm a Triết?]

Trong di động truyền ra âm thanh xa lạ khiến Lý Cảnh Mộ sửng sốt.

[Xin lỗi, a Triết đang tắm, không có cách nào nghe điện thoại được.] Biếng nhác, vả lại trong giọng nói còn mang theo sự mập mờ không rõ ràng, [Nhưng mà, nếu như là việc gấp thì tôi có thể thử gọi anh ấy giúp cậu —]

[Này, người còn đó không? Này, người đâu kỳ cục.]

Cộp một tiếng, bên kia đã cúp máy mà Lý Cảnh Mộ vẫn đang nắm di động của mình ngồi trên ghế sofa ngơ ngàng.

Lý Cảnh Mộ tự bảo bản thân đừng nghĩ nhiều, thế nhưng một khi mằm mống nghi ngờ đã gieo xuống, dù có đè nén thế nào nó vẫn sẽ lớn dần từng chút một vào lúc ta lơ đãng không chú ý.

Sáng hôm sau, Tiểu Vũ Triết gọi điện từ sớm để giải thích nguyên nhân vì sao tối qua anh không gọi cho cậu, [Cảnh Mộ, thật xin lỗi, tối qua để đám khốn nạn kia chuốc say quá chén, sau khi trở về bất tỉnh nhân sự luôn không gọi cho em được.]

“Tối qua anh uống say?”

[Ủ, đúng vậy, đã lâu lắm rồi không uống nhiều như thế, sáng dậy đầu đau muốn chết.]

“Tìm đồ giải rượu ăn vào sẽ đỡ hơn đó.” Lý Cảnh Mộ đột nhiên ngừng một chút rồi hỏi, “Tối qua anh về chỗ trọ tắm nào thế?”

[Lúc nào à?] người bên kia suy nghĩ cẩn thận, [Nhớ không rõ lắm, đại khái là rất trễ.]

“À. Ai đó đưa anh về à?”

[Ủ, có lẽ là đồng nghiệp trong công ty, làm sao vậy?]

“Em...” Lý Cảnh Mộ chần chờ một lúc, cậu muốn hỏi người nhận điện thoại lúc tối khi cậu gọi qua là ai, vì sao kiểu nói lại mờ ám như thế, sao lại gọi anh thân mật như thế. Nhưng cậu lại sợ nếu cậu hỏi về người ta như vậy sẽ khiến Tiểu Vũ Triết thấy cậu đa nghi, mà nếu không hỏi — trong lòng giống như bị một tảng đá chẹn lại, nặng nề không chịu nổi.

[Sao vậy?] Tiểu Vũ Triết hiện tại tuy vô cùng khó chịu nhưng vẫn nghe ra sự lưỡng lự trong lời cậu nói.

“Em...” Lý Cảnh Mộ suy nghĩ một hồi vẫn nói ra, “Tối qua em có gọi điện thoại cho anh.”

[Em gọi điện thoại cho anh? Chết tiệt, phỏng chừng khi đó anh đã say như chết rồi, anh hoàn toàn không chú ý tới.]

“Không có việc gì đâu, chỉ là anh không gọi về giống như thường ngày nên em có hơi lo lắng.”

[Thật xin lỗi, Cảnh Mộ, để em lo lắng rồi, lần sau anh sẽ không để mình uống say như thế nữa.]

“Ừa, anh ở bên kia có một mình, phải chú ý thân thể.”

Đến cuối cùng, Lý Cảnh Mộ vẫn không hỏi ra người kia là ai. Cậu nghĩ, nhất định là do cậu quá lo lắng, có lẽ người nhận điện thoại kia cũng chỉ là đồng nghiệp của anh, một đồng nghiệp có quan hệ tốt hơn những người còn lại, thế thôi.

Thế nhưng sự việc phát triển khác xa đến mức không hề đơn giản như những gì Lý Cảnh Mộ đã nghĩ.

Tối về nhà ăn cơm xong thì online game đã trở thành thói quen của Lý Cảnh Mộ, vừa vào xong sẽ chú ý Tiểu Vũ Triết có đang online hay không, nếu như không có cậu sẽ làm mấy thứ bề bộn khác trước, sau đó chờ anh login. Nếu như ban ngày Tiểu Vũ Triết không gọi điện thoại dặn riêng, bình thường buổi tối anh vẫn sẽ login, ít nhất phải vào game sum họp với Lý Cảnh Mộ.

Hôm nay sau khi Lý Cảnh Mộ login, tên của đối phương trong khung hảo hữu vẫn tối, cậu bèn tiếp tục vùi đầu đi kiểm nguyên liệu làm trang bị.

Game này có một quy định được thiết lập, mỗi một món trang bị người chơi làm ra đều được khắc tên của người chơi, sau khi biết được không hiểu sao Lý Cảnh Mộ lại muốn tự tay mình làm cho Tiểu Vũ Triết một bộ trang bị toàn thân. Dù thu gom nguyên liệu làm cả bộ trang bị sẽ tốn không ít *** lực, nhưng chỉ vừa

nghĩ đến toàn bộ trang bị trên người nhân vật của Tiểu Vũ Triết đều khắc chữ “Chiết Dực Tự Vũ tự tay chế tác” thôi Lý Cảnh Mộ đã cảm thấy toàn thân hăng hái không ngừng.

Đến gần chín giờ tối, Tiểu Vũ Triết rút cuộc cũng login, dùng đạo cụ buộc định “vù” một cái bay đến bên cạnh Lý Cảnh Mộ, hai người trò chuyện thân mật ở kênh tán gẫu riêng một hồi. Trước đó Tiểu Vũ Triết đã biết Lý Cảnh Mộ thu thập nguyên liệu chế tạo trang bị, bận bịu không có thời gian giúp đỡ nên Tiểu Vũ Triết lại hỏi có cần dùng tiền mua hay không, chỉ là câu trả lời nhận được vẫn trước sau như một – không cần.

Lát sau, Tiểu Vũ Triết nói có việc phải rời đi một lúc, để nhân vật của mình đi phía sau Lý Cảnh Mộ, theo cậu như hình với bóng.

Bản thân Lý Cảnh Mộ tiếp tục vùi đầu làm việc chăm chỉ, tốn gần nửa tháng trời, rút cuộc tối nay cũng thu thập đủ toàn bộ nguyên liệu, cậu điều khiển nhân vật của mình dẫn Hoa Khai Mộ Cảnh vẫn đi theo lết lết đến chỗ NPC, chế từng trang bị cậu muốn trên bệ đúc.

Thuộc tính trang bị là random, Lý Cảnh Mộ cũng không ngại điều này, mục đích cậu và Tiểu Vũ Triết chơi game căn bản không phải để chạy theo trang bị đẳng cấp cao và cực phẩm, game online chỉ là phương tiện truyền thông có khả năng giúp họ giao lưu dễ dàng với nhau khi ở hai xa cách mà thôi.

Cầm trang bị đã làm xong trước mắt, Lý Cảnh Mộ chỉ thử trò chuyện riêng với người đi theo phía sau: “Anh có đó không?”

Lý Cảnh Mộ nghĩ rằng Tiểu Vũ Triết không ngồi máy, bởi trong tình huống này nếu Tiểu Vũ Triết ở trước máy tính dù anh bận cũng sẽ thỉnh thoảng nói mấy câu với Lý Cảnh Mộ, thế nhưng này giờ anh vẫn im lặng không nói gì nên Lý Cảnh Mộ mới cho rằng anh không có mặt.

Không ngờ rằng, lời cậu nói trong khung đối thoại gõ ra chưa bao lâu thì trong kênh công cộng một dấu chấm hỏi được gõ ra.

Hoa Khai Mộ Cảnh: [?]

Lý Cảnh Mộ không nghĩ nhiều liền nói ngay: [Ồ đó là tốt rồi, em giao dịch mấy thứ cho anh.]

Nói xong bấm giao dịch ngay, khung giao dịch vừa mở ra cậu liền bỏ từng trang bị vào, không biết có phải Tiểu Vũ Triết đang thật sự bận bịu hay không mà gần như một hồi lâu sau anh mới kịp phản ứng, nhấn xác nhận.

Thấy anh nhận, Lý Cảnh Mộ vội vàng nói riêng với anh: [Mau thay đi mà, để em xem có được không.]

Nhưng lúc này đây đối phương không hề nói bất cứ câu gì, Lý Cảnh Mộ tính quen nhẩn nại chờ một hồi, đợi đến lúc hiện thông tin đối phương đột nhiên logout. Lý Cảnh Mộ thấy thế sửng sốt, chờ một lúc kiểm tra lại MSN của đối phương, phát hiện nó cũng trong trạng thái rời mạng bèn cầm di động gọi ngay cho Tiểu Vũ Triết.

[Xin lỗi, người quý khách vừa gọi đã đóng máy, xin vui lòng gọi lại sau...]

Lý Cảnh Mộ hạ di động xuống không nói gì, ánh mắt ngơ ngẩn dừng trước màn hình máy tính.

Qua gần nửa giờ, Lý Cảnh Mộ nghĩ đến một cái gì đó, mở thêm một tab game type vào ô đăng nhập id và password sớm đã thuộc nằm lòng của người ta, chờ sau khi đăng nhập, Hoa Khai Mộ Cảnh vẫn đứng bên cạnh Chiết Dực Tự Vũ hệt như lúc cậu login.

Lý Cảnh Mộ mở khung đạo cụ của Hoa Khai Mộ Cảnh ra, vốn định tự mình thay cho anh nhưng sau khi cẩn thận tìm kiếm tất tần tã lại không thấy trang bị cậu vừa giao dịch. Cậu thắc mắc đổi tab qua nhân vật của mình để kiểm tra, hơn nữa còn lật lại thông tin giao dịch riêng xác nhận giao dịch đã hoàn tất, đầu óc mờ mịt lật lại bên Hoa Khai Mộ Cảnh tìm kiếm lần thứ ba.

Không có, một món cũng không có.

Lý Cảnh Mộ thấy vô cùng quái lạ, chưa kịp nghĩ nhiều đã gọi cho Tiểu Vũ Triết muốn hỏi rút cuộc là có ý gì, kết quả đến tận lúc này đối phương vẫn tắt máy.

Bỗng nhiên chẳng còn chút tâm trạng nào, Lý Cảnh Mộ cứ ngồi trước máy tính nhìn chăm chăm vào hình ảnh nhân vật ngây người hồi lâu, mãi cho đến khuya.

Nhiều tiếng trôi qua, khi gần đến mười một giờ khuya di động của Lý Cảnh Mộ đổ chuông, cậu cầm lên nhìn, là Tiểu Vũ Triết.

Ấn nhẹ nút nghe, không lâu sau trong di động truyền đến giọng nói nồng hậu của Tiểu Vũ Triết, [Cảnh Mộ, đã ngủ chưa? Thật xin lỗi, trễ thế này mới điện thoại cho em, vừa rồi máy tính đồng nghiệp gặp vấn đề, cậu ấy phải làm PPT gấp nên anh phải chạy qua phòng bên sửa giúp.]

“Anh ở trong ký túc xá?”

[Đúng vậy, sao thế?]

“Sao anh đột nhiên logout game? Di động cũng tắt máy.”

[Chắc là laptop có vấn đề gì rồi, lúc anh về nhìn là máy tắt rồi, giờ đang khởi động lại xem tình hình thế nào, cũng may trước khi đi tư liệu thiết kế các loại anh đều lưu lại hết rồi, bằng không phải làm lại lần nữa. Di động hết pin, anh đang sạc.]

“À. Anh ở một mình trong ký túc xá à?”

[Đúng vậy, công ty sắp xếp một người một gian, sao vậy?]

“Vậy sau khi anh đi, giữa chừng có quay lại không?”

[Không có. Anh mới giúp đồng nghiệp sửa xong máy tính về, giữa chừng không có quay lại phòng, xảy ra chuyện gì?]

Tiểu Vũ Triết bị cậu hỏi liên tiếp những vấn đề thắc mắc.

“Em... gần mười giờ em còn giao dịch với id của anh một bộ trang bị, nếu như anh không có ở đó, vậy người giao dịch với em là ai?”

[Thật sao?] Giọng Tiểu Vũ Triết lộ ý bất ngờ.

“Ừ. Sau đó em thấy anh đột nhiên rời mạng nên vào id của anh, muốn giúp anh thay trang bị mới, vậy mà lại phát hiện ra trang bị em đưa anh không thấy đâu hết.”

Tiểu Vũ Triết trầm mặc chốc lát, nói: [Cảnh Mộ trước tiên em đừng lo lắng, đây là ký túc xá công ty anh, bình thường không có người nào vào nên khi đi anh không khóa cửa, có lẽ là đồng nghiệp khác vào thôi, ngày mai anh đi hỏi thử, nhé?]

Lý Cảnh Mộ khựng lại một chút rồi nói ‘được’.

Về phần chuyện cả bộ trang bị không hiểu sao lại biến mất, Tiểu Vũ Triết nói nếu như cậu còn muốn làm lại thì nguyên liệu lần này để anh chuẩn bị, Lý Cảnh Mộ biết anh bận rộn nên nói quên đi, dù sao cũng không phải đạo cụ gì đáng giá, thỉnh thoảng lúc nhàn thoải tự cậu thu thập dần cũng được, sau này rồi rồi sẽ làm lại một bộ khác.

Chưa tới hai ngày, Tiểu Vũ Triết liền nói với Lý Cảnh Mộ qua điện thoại, nói ngày đó quả thực có một đồng nghiệp vào phòng anh, nhìn thấy game đang mở hơn nửa khi đó vừa đúng lúc có người giao dịch với anh nên thuận tay nhấn xác nhận, trước khi rời đi còn tắt máy tính, về phần trang bị vì sao lại biến mất thì không biết.

Tiểu Vũ Triết giải thích không hề có bất cứ kẻ hở nào nhưng trong lòng Lý Cảnh Mộ chung quy vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Cậu nghĩ không ra là cái gì nên đành phải dẫn việc này xuống tận đáy lòng, dần tới mức lòng nặng trĩu.

Qua thêm hai mươi ngày, vốn Tiểu Vũ Triết nói cuối tuần về, vậy mà đúng ngày đó lại gọi điện giải thích với Lý Cảnh Mộ đột nhiên có việc không thể về.

Đã có việc, Lý Cảnh Mộ cũng không nói thêm gì, chỉ bảo anh chú ý nhiều đến sức khỏe, đừng để mệt mỏi quá mức ảnh hưởng đến thân thể. Cúp điện thoại xong, Lý Cảnh Mộ mơ hồ cảm thấy nó giống một đoạn

đổi thoại đã từng rất quen, dường như lâu thật lâu trước kia, khi cái người đàn ông mà cậu cho rằng có thể sống chung cả đời bắt đầu trốn tránh cậu, luôn dùng cái cớ bận quá không về được này.

KHÔNG THỂ NÀO?

Lý Cảnh Mộ cúi đầu nhìn di động, mặc dù di động bị cậu nhìn đến mức nóng hổi cũng không buông xuống.

Bởi vì trong đầu có chuyện, lòng Lý Cảnh Mộ cứ mãi không yên, buổi tối trần trọc không thể thiếp đi, ban ngày làm việc thường xuất hiện mấy sự cố nhỏ, cũng may sự cố không lớn, sửa lại nhanh thì có thể không tạo thành tổn thất nào lớn.

Thật tình chẳng còn tâm trạng để làm việc, Lý Cảnh Mộ ngồi ngay mặt tiền tiệm nhìn chăm chăm màn hình máy tính nửa ngày, cuối cùng vẫn mở giao diện game. Chờ gần nửa tiếng rốt cuộc cậu cũng đăng nhập vào game được, nhìn lướt qua khung hảo hữu theo thói quen tên Hoa Khai Mộ Cảnh vẫn tối, thế là cậu mở song song hai tab game gõ id kia đăng nhập vào luôn.

Khi hai nhân vật đang đứng song đôi bên bờ cát bạc, ánh mắt Lý Cảnh Mộ thoáng ảm đạm.

Có lẽ Tiểu Vũ Triết thật sự nhiều việc bề bộn, gần cả nửa tháng id của hai người đều chỉ có mình cậu log vào. Hôm nay khi đăng nhập hai nhân vật hoàn toàn không có bất cứ dấu vết xê dịch nào.

Lý Cảnh Mộ buồn chán điều khiển hai nhân vật thu thập nguyên liệu chế tạo trang bị trên bản đồ, hành trang của mình đầy thì cất qua người Hoa Khai Mộ Cảnh, chờ hành trang của hai người đều đầy thì bay về thành bỏ vào thương kho giữ lại.

Cứ chơi như vậy đến chiều, gần đến giờ tan tầm ánh mắt Lý Cảnh Mộ lia về phía điện thoại di động đặt cạnh con chuột máy tính, chần chừ một lúc cậu cầm di động lên gọi cho Tiểu Vũ Triết.

Vốn chỉ muốn hỏi anh một chút xem bên kia đã hết bận chưa, phàn nàn mấy chuyện linh *** như nhớ ăn cơm đúng giờ, kết quả nghe được trong điện thoại câu số mấy quý khách gọi tạm thời không kết nối được.

Không phải là ở ngoài vùng phủ sóng chứ?

Lý Cảnh Mộ đặt điện thoại xuống mà thấy khó chịu trong lòng, quay lại máy tính, ngay cả tâm tình để chơi game cũng không còn, dứt khoát để hai nhân vật quay lại bờ biển rồi logout, tùy tiện tìm việc gì đó để làm, vừa nói chuyện phiếm với tiểu Trương vừa đợi đến lúc hết giờ làm.

Buổi tối về nhà, nấu đại một bát mì, trước khi ăn gọi điện thoại cho Tiểu Vũ Triết, lần này thì hay ho rồi, tắt máy thẳng. Lý Cảnh Mộ gấp mì cắn hai miếng rồi ngồi xuống trước máy tính, dù là QQ hay MSN Tiểu Vũ Triết đều không online, rõ ràng anh không ngồi máy. Ăn xong bát mì giống như nhai sáp, gọi lại cho anh lần nữa vẫn tắt máy, Lý Cảnh Mộ vào bếp tiện tay thả bát vào bồn rửa chén, bát ăn xong cũng không có tâm tình để rửa, đi thẳng vào phòng làm việc tìm số điện thoại công ty của anh, cuối cùng tìm được một người có quan hệ khá thân thiết với Tiểu Vũ Triết. Người đồng nghiệp này cũng bị phải đi ngoài công tác cùng đợt với Tiểu Vũ Triết.

“À, cậu tìm Tiểu Vũ Triết hả, cậu ấy không có trong ký túc xá, di động gọi không được? Tôi cũng không biết có chuyện gì nữa, hai ngày trước cậu ấy xin nghỉ, cụ thể xin nghỉ bao nhiêu ngày tôi cũng không rõ lắm. Chỉ là vừa khéo cậu ấy có bốn ngày nghỉ nên ba, bốn ngày nữa chắc cậu ấy sẽ không đến công ty đâu.”

Hai ngày trước xin nghỉ rồi, nhưng hôm qua anh mới gọi cho Lý Cảnh Mộ nói không thể về mà. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lý Cảnh Mộ ngồi trên ghế, đầu óc trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, di động bị tay nắm đến phát nóng đột nhiên đổ chuông, Lý Cảnh Mộ cầm lên nhìn, là một số điện thoại lạ. Trong nháy mắt, một cảm xúc phức tạp không biết là mất mát hay là một điều gì đó không thể nói rõ chợt nảy sinh trong lòng.

Di động reo đã lâu, Lý Cảnh Mộ mới nhớ là phải nhấn nghe, nối điện thoại nói với đối phương: “Chào bạn, tôi là Lý Cảnh Mộ.”

[Cảnh Mộ, là anh.]

Giọng nói trầm ấm quen thuộc khiến lòng Lý Cảnh Mộ thất lại.

“Vũ Triết?” Lý Cảnh Mộ hơi bất ngờ, “Là anh sao?”

[Ủ, không ngờ anh sẽ dùng số di động này gọi cho em à.] Người bên kia cười ra tiếng.

“Điện thoại của anh đâu?”

[Hôm nay rửa tay không cẩn thận để di động rơi vào bồn, bị nhúng nước hỏng hết cả rồi. Giờ anh đang mượn điện thoại của người khác để gọi cho em nè, nói với em một tiếng để tránh em không gọi được cho anh lại lo lắng.]

Lý Cảnh Mộ kinh ngạc: “... Rơi vào nước sao?”

[Ủ, anh thấy mai hay một rảnh anh phải đi mua một chiếc mới thôi, bằng không thật sự quá bất tiện, vốn hôm nay đã nghĩ đi mua rồi, kết quả bận đến hiện tại cũng không có thời gian để rời đi nữa.]

Lý Cảnh Mộ im lặng một chốc, hỏi: “Cũng trễ thế này rồi, anh vẫn còn chưa xong việc sao? Đã ăn cơm tối chưa?”

[Yên tâm đi, anh sẽ không để bụng đói đâu, anh nói chuyện điện thoại với em xong sẽ đi ăn cơm liền.]

“Vẫn ăn ở canteen ký túc xá công ty anh à?”

[Ủ, ở công ty chỉ có thể đi canteen ăn cơm thôi, có còn chỗ ăn nào nữa đâu.]

“... Vậy à.”

Lý Cảnh Mộ không biết điện thoại tắt lúc nào, chờ đến khi cậu phát hiện cuộc nói chuyện chấm dứt thì đã đứng lên khỏi ghế, ánh mắt vô hồn nhìn quanh phòng, chỉ cảm thấy tứ chi lạnh buốt.

[1] Sau tháng ngày xa cách tình cảm nồng nhiệt còn hơn cả vừa kết hôn.

8. Chương 8

Ba Lý chấp tay sau lưng ngân nga một điệu hát dân gian thong thả bước về nhà, vừa băng qua bồn hoa liền trông thấy con trai nhà mình đang ngồi ngốc cạnh đó, ông bước qua ngay không thèm suy nghĩ nhiều.

“Con trai à, gần đến nhà rồi, còn không về mà ngồi ngốc ở đây làm gì nữa?”

Cảnh Mộ ngẩng đầu, nhìn thấy cha mình thì mỉm cười, “Ba.”

“Ừa!” Gật đầu đáp lời con mình trước rồi hỏi tiếp, “Ngồi đây làm gì, gần đây trời trở gió, chú ý đừng để bị cảm lạnh.”

Lý Cảnh Mộ giải thích, “Không sao đâu ạ, chỉ là đi mỏi nên ngồi nghỉ chút thôi.”

“À, vậy được, ba cũng ngồi một chút.” Sau khi ngồi xuống nhìn xung quanh, ba Lý lại nói, “Hôm nay con không chạy xe về à?”

“Để ở trước tiệm rồi ạ, chưa sạc đủ điện nên ngồi xe bus về.”

“Mẹ con biết hôm nay con về ăn cùng nên đã sớm chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn rồi. Con đó, sau khi dọn đi rồi trong nhà chỉ còn hai người già chúng ta, thật sự có chút không quen.” Ba Lý vỗ chân con trai mình, khe thở dài.

Lý Cảnh Mộ ngập ngừng, nói: “Ba, nếu không con dọn về lại nhé.”

Ba Lý liếc cậu cười khẩy, “Ba biết cả, sớm đã nhận ra rồi, con và Vũ Triết cãi nhau đúng không?”

Lý Cảnh Mộ ngó ra, ba cậu liền chỉ vào mặt cậu, “Còn nhìn sắc mặt con này, người mắt mờ cũng biết là có chuyện.”

Nghe vậy, Lý Cảnh Mộ không khỏi sờ mặt mình.

“Có muốn nói với ba không, sao lại cãi nhau hử?”

Lý Cảnh Mộ trầm mặc một hồi.

Ba cậu lại cười cười, nói: “Vợ chồng mà, ai chẳng có lúc cãi lộn. Chẳng phải có câu ‘đầu giường ầm ĩ cuối giường hòa hảo’ sao. Không cãi nhau mới không phải là vợ chồng ấy chứ, một người có đôi khi còn khó sống huống chi hai người sống với nhau, nếu không phải chuyện to tát gì thì cứ nhường nhịn cho qua thôi, nhé.”

Lý Cảnh Mộ im lặng một lúc rồi hỏi khê: “Ba, nếu như anh ấy nói dối thì sao?”

Ba Lý vừa nghe xong liền thu tay về, thở dài cười tự giễu, “Nói dối thì lại càng là chuyện thường thấy. Con trai à, không gạt con, sống với mẹ con lâu như vậy, ba gạt mẹ con cũng nhiều chuyện lắm.” Nói xong kể đầu qua tai nhỏ giọng dặn dò con trai, “Việc này không được nói với mẹ con đó nha.”

Lý Cảnh Mộ bị bộ dạng phô trương của ba cậu chọc cười, không thể không mím môi nhin lại, “Vậy phải xem là chuyện gì đã, nếu như là việc hệ trọng thì con phải nói cho mẹ biết mới được.”

“Đúng rồi, cho dù là nói dối cũng phải xem là chuyện gì đã.” Ba Lý dường như sa vào hồi ức, ánh mắt nhìn một chỗ nào đó nhưng không hề có tiêu điểm, “Ba đã gạt mẹ một việc rất lớn, chính là chuyện năm ấy đem toàn bộ những gì gia đình tích góp rồi xây nhà cho ông bà nhưng lại nói dối mẹ con là kinh doanh bị người ta lừa.”

Mẹ Lý có khúc mắc không thể giải thích được với họ hàng thân thích bên nội, nếu để bà biết ông lấy tiền xây nhà cho bên nội thì tuyệt đối sẽ không đồng ý. Ân oán của người lớn Lý Cảnh Mộ không rõ lắm, chỉ biết dịp lễ tết nhà bọn họ có thể không cần về thăm. Cậu chỉ hiểu lơ mờ rằng ba Lý không phải là con ruột của ông bà nội, là do ông cố nhặt được trong lúc đi làm rồi mang về cho ông bà nội nuôi.

Ông bà nội nhiều con cái, lúc ấy nhà lại nghèo, nghĩ cũng biết địa vị của ba Lý trong nhà. Mười lăm tuổi đã vác bọc hành lý cũ nát lên thành phố kiếm việc, lúc ấy ngay cả một mẩu lương khô họ cũng chưa từng chuẩn bị cho ông. Ba cậu đói hóp bụng chen chúc trên một chiếc xe hàng nhồi đầy nông dân vào thành phố làm thuê, nhờ vào sự tiếp tế của người khác, uống nước chống đói ba ngày hai đêm.

Dù sau này làm thuê kiếm được tiền, ba cậu cũng chỉ giữ lại một ít đủ để chi tiêu hàng ngày, còn lại toàn bộ đều gửi về cho ông bà nội, tình trạng này kéo dài mãi đến khi ba mẹ cậu gặp nhau mới có thay đổi.

Cũng bởi vậy nên người ở quê hận mẹ cậu vô cùng, nói ba cậu cưới phải một người vợ tệ hại, kiếm được tiền cũng không gửi về nhà. Kỳ thực là có gửi, chỉ là không gửi nhiều như hồi xưa nữa mà thôi.

Sau này khi ba cậu quyết định sống cùng mẹ cậu, ông dẫn bà về quê giới thiệu với người thân, lúc ấy trong bụng bà còn có một đứa nhỏ, họ biết rất rõ mà vẫn còn cố tình hoành hợ nên bà phải cứng cổ để ông bà nội và đám thân thích không gây sức ép thêm nữa. Lúc ấy mẹ cậu ngay cả ý muốn chết cũng có, ba cậu đau lòng vì vợ, từ đấy về sau dẫn bà tránh xa khỏi nơi đó, ngoại trừ lễ tết gạt mẹ cậu gửi ít tiền về còn lại gần như chẳng có liên hệ gì.

Về phần khoản tiền gửi về cho ông bà xây nhà...

Lý Cảnh Mộ không khỏi mỉm cười, nói: “Ba, thật ra việc này mẹ đã biết lâu rồi, mẹ cũng cố tình gạt ba thôi.”

Ba Lý vô cùng kinh ngạc, “Gì, bà ấy biết, bà ấy biết khi nào?”

“Lúc con học trung học ấy, có một ngày mẹ đang dẫn con đi trên đường, gặp phải thân thích dưới quê, người kia miệng rất rộng, nói cái gì cũng thêm chữ mợ nó. Lúc ấy mẹ tức gần chết nhưng về đến nhà vẫn nói với con, quên đi, mẹ không giận. Lúc ấy mẹ nói gia đình kia dù tệ đến mức nào thì vẫn có công ơn nuôi dưỡng ba, nếu như thật sự không quan tâm gì, với tính cách của ba con, ông ấy có thể sẽ áy náy cả đời, số tiền này coi như trả hết nợ nần để lòng ba dễ chịu ít nhiều. Sau đó mẹ dặn con không được nói với ba, nói ba gạt mẹ, mẹ cũng muốn gạt ba, để ba áy náy không yên với mẹ.”

Ba Lý đầu tiên là cười gượng mấy tiếng, cười một hồi không ngờ lại cười thật, ông vỗ đùi con trai nói: “Mẹ con ấy, cái tính này của mẹ con thật là, được rồi, gạt thì gạt đi. Con trai à, ba có lỗi với mẹ con, thật sự có lỗi với bà ấy rồi.”

Lý Cảnh Mộ nhìn khoeo mắt đỏ hoe của ba, không nói thêm gì nữa.

Qua một hồi, chờ ba cậu bình tĩnh lại, chỉ thấy ba cậu đứng lên vỗ vai con mình, lời nói thành khẩn nghiêm túc: “Mỗi người đều có lúc bản thân gặp khó xử cả hai phía, nói dối không nhất định đều là ác tâm, nếu con cảm thấy bị gạt trong lòng thật sự khó chịu vậy thì tự mình đi chứng thực đi. Nếu đối phương có ác ý, nên làm thế nào thì cứ làm thế ấy; nếu như là thiện ý, con cứ xem tình hình đã, có thể cho qua được thì giam nó lại trong lòng coi như không có chuyện gì xảy ra, nếu không cho qua được thì công khai nói rõ ràng. Trong cuộc đời của một con người chuyện gì cũng có thể xảy ra, cố gắng để bản thân sống thật tốt mới là điều đúng đắn.”

Lý Cảnh Mộ không nói gì hồi lâu, gật gật đầu.

“Ba, con đã hiểu.”

“Hiểu rồi thì về nhà thôi, trễ nữa mẹ con lại giận.”

“Dạ.”

Ăn cơm nhà xong, Lý Cảnh Mộ vứt bỏ suy nghĩ vốn định ở lại nhà một thời gian ngắn, vừa ra khỏi nhà chưa kịp suy nghĩ gì đã ngồi lên taxi ra thẳng ga tàu.

Lý Cảnh Mộ không biết rốt cuộc vì đâu óc nóng nảy nhất thời xúc động hay là vì cái gì, cậu chỉ biết mình không muốn lại tiếp tục khoanh tay chờ chết, bất kể đáp án là gì, cậu đều phải làm cho rõ.

Tình yêu đầu trước kia bởi vì quá mức tin tưởng, quá mức phóng túng mới đưa đến kết cục bị động như thế, lúc này đây, đối lại để cậu chủ động một lần vậy.

oOo

Chờ Lý Cảnh Mộ mua xong vé giường nằm, nghe âm thanh xình xịch xình xịch của tàu hỏa tiến về phía trước, khi trong đầu có trăm ngàn suy nghĩ lẫn lộn không thể ngủ được, điện thoại của cậu lại reng lên giống như xưa nay vẫn vậy.

[Cảnh Mộ.]

Là Tiểu Vũ Triết, dù vội dù trễ đều gọi ít nhất một cuộc một ngày. Lý Cảnh Mộ nắm chặt di động, cậu không muốn hoài nghi nhưng lại không thể không hoài nghi, cảm giác này thật chẳng mấy dễ chịu. Cậu thật sự muốn yêu thật lòng, toàn tâm toàn ý, không một chút chần chờ do dự, thế nên mới khó chịu không cho phép bị lừa gạt dù chỉ một chút như vậy.

“Vũ Triết, hiện tại em đang ở trên tàu hỏa.” Cậu không giấu diếm, gọn gàng dứt khoát.

[Hả?]

“Em đang ở trên tàu, em đi tìm anh, em muốn gặp anh.”

Hơn chín giờ tối hôm sau, Tiểu Vũ Triết đứng giữa dòng người, nghênh đón vợ yêu đã gần một tháng không gặp.

Cái gì anh cũng không mang theo, hai tay trống không đến ga, tầm mắt vừa quét một vòng phía trước đã thấy được người đang chờ ở ngoài nhà ga.

Màn nhìn nhau rất ngắn ngủi nhưng trong lòng hai người, giây phút đối mặt nhau tĩnh lặng và bình yên kia lại kéo dài mãi không ngừng.

Tiểu Vũ Triết nhịn không được bước lên, bắt chắp ánh nhìn của người khác, kéo nhẹ tay cậu, “Đi, lên xe.”

Không đợi Lý Cảnh Mộ trả lời, anh kéo cậu ra chỗ đậu xe, Lý Cảnh Mộ theo sát anh, tầm mắt dừng trên đôi bàn tay đang nắm lấy nhau của họ.

Lên xe, Tiểu Vũ Triết nhân lúc thất đại an toàn cho Lý Cảnh Mộ liền hôn lên môi cậu một cái, sau đó lái xe hết sức chuyên chú.

“Anh đã đặt phòng xong rồi, chúng ta đi thẳng qua đó đi, em đã ăn gì chưa?”

Lý Cảnh Mộ chống tay lên trán nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ có phần mệt mỏi, “Ăn trên tàu rồi.”

“Có muốn ăn thêm chút gì nữa không?”

“Không muốn ăn.”

“Vây về thẳng khách sạn nghỉ ngơi nhé.”

“Ừ.”

Nửa tiếng sau, xe chạy thẳng xuống tầng hầm của một khách sạn, hai người bước xuống đi thẳng vào thang máy lên phòng đã được đặt sẵn. Quẹt thẻ mở cửa, được Tiểu Vũ Triết ra hiệu nên Lý Cảnh Mộ vào trong trước. Cậu lo quan sát phòng mà không chú ý đến Tiểu Vũ Triết sau khi vào đã thuận tay khóa trái cửa.

“Cảnh Mộ.”

Lúc Lý Cảnh Mộ còn muốn đi vào trong Tiểu Vũ Triết đã nhào lại ôm chặt lấy cậu, nôn nóng gấp gáp cắn sau cổ cậu một cái, trong lúc cậu bị đau thì một tay nhanh chóng xả vạt áo cậu, vội vã xoa nắn thân thể cậu.

“Đau.”

Lý Cảnh Mộ nhú chặt mi, không thể không hô đau. Cậu cảm thấy thịt trên cổ sắp bị cắn đứt rồi. Nghe cậu hô đau lúc này Tiểu Vũ Triết mới chịu nhả răng ra, thay vào đó là dùng đầu lưỡi khẽ liếm lên dấu răng vừa bị cắn.

“Tôi qua nghe thấy em nói muốn qua đây tìm anh, anh cứ thế này suốt.”

Tiểu Vũ Triết áp sát nửa dưới vào cậu, để hông cậu và dục vọng căng phòng nóng rực của mình kề khít nhau, cảm giác cứng rắn cường liệt khiến Lý Cảnh Mộ không khỏi phát run.

“Cho anh, Cảnh Mộ.”

Miệng vừa mút đến bắp vai cậu lại cắn thêm một cái, kích thích mãnh liệt làm Lý Cảnh Mộ run rẩy cả người, muốn đẩy anh ra theo bản năng.

“Đừng, em muốn đi tắm.”

“Tắm?”

Người đàn ông phía sau cười khê, tay đang vòng ra phía sau hông cậu di chuyển xuống dưới, nhẹ nhàng vẽ một vòng, khiêu khích nơi gần gũi đang ở giữa hai bắp đùi cậu.

“Được, chúng ta cùng tắm.”

Lý Cảnh Mộ bị anh khiêu khích đến độ thoát lực chỉ có thể để anh ôm eo kéo vào phòng tắm.

Tiểu Vũ Triết không hề tắm cho mình chút nào, toàn bộ người Lý Cảnh Mộ từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài được tắm sạch bong kin kít, càng tắm toàn thân cậu càng mềm nhũn đến mức nếu không tựa lên người anh thì chỉ có thể nằm tê liệt trên mặt đất.

Tiểu Vũ Triết ôm thật chặt người bị anh tắm cho trơn bóng vào lòng, mặt chôn trước ngực Lý Cảnh Mộ, gỡ trò mút lấy đầu nhũ đã dựng đứng, một tay vòng ra sau tách hai cánh mông của cậu ra, ngón tay quen đường quen lối đâm vào nơi cửa mình ôn nhu ấm áp, tần suất ra vào trong cơ thể cậu hết như đang làm tình vậy.

Đến lúc anh thấy vừa đủ bèn rút ngón tay ra, đẩy Lý Cảnh Mộ đến tường rồi dùng trọng lượng toàn thân đè lên người cậu, để cậu dựa lưng vào tường đối mặt với anh, kéo một chân đặt lên cánh tay, khi mọi thứ đã đầu vào đó chỉ chờ vận sức tiến vào thì Lý Cảnh Mộ hình như nhớ ra cái gì đẩy nên giãy dụa vùng vẫy.

“Sao thế em?”

Giọng Tiểu Vũ Triết khàn khàn, lần lượt hôn lên môi lên mặt cậu.

“Em...” Lý Cảnh Mộ ngơ ngậy muốn nói gì đó nhưng bản thân lúc này đã như đạn lên nòng không thể không bắn, muốn nói cái gì cũng đều vô lực, cuối cùng chỉ có thể nâng mặt của anh lên và nói, “Em muốn nhìn thấy anh... để em nhìn thấy anh...”

Khuôn mặt ngẩng lên theo mong muốn của cậu, để cậu có thể thấy rõ dáng dấp của mình giờ phút này.

Trước mặt cậu, trong mắt anh, nơi phòng tắm đầy hơi nước, Lý Cảnh Mộ nhìn thấy đôi mắt đong đầy dự cảm tình duyên không chút chần chừ do dự, tất cả đều vì cậu mà sinh ra — nhìn thấy đôi mắt ấy, cơ thể Lý Cảnh Mộ liền thả lỏng, kiềm lòng không đậu hôn lên môi anh.

Không thể tiếp tục kiềm nén được nữa, Tiểu Vũ Triết đè cậu lên tường, nhắm chuẩn cửa vào thân thể cậu đâm ngay một mạch, đầu tiên là chọc sâu hơn mười mấy cái tựa như đã phát cuồng không thể khống chế, làm khóe mắt Lý Cảnh Mộ đỏ hoe thiếu chút nữa nhện không được muốn thét lên một tiếng chói tai, móng tay vòng ra phía sau vai cắm sâu vào da anh, lưu lại trên đó những vết cào.

“Nhẹ... nhẹ một chút...”

Đến khi Tiểu Vũ Triết tỉnh táo lại đôi chút, nhìn thấy cậu chàng bị anh lấn qua lấn lại thê thảm như thế không thể không yêu thương hôn nhẹ lên thân thể cậu, động tác mới đầu còn khê khàng, càng về sau càng vào sâu ra nông tìm đến nơi có thể khiến cậu thấy hưng phấn như anh, dẫn dắt cậu vào địa ngục liêu lĩnh điên cuồng phóng túng cùng anh.

Bởi vì mấy ngày nay trong lòng có chuyện, Lý Cảnh Mộ liên tục không được nghỉ ngơi, ở trong phòng tắm còn bị Tiểu Vũ Triết lấn qua lấn lại xong lại bị lấn lại lấn qua, vất vả chui ra khỏi phòng tắm dính giường một cái liền nặng nề lăn ra ngủ.

Đang lúc nửa mê nửa tỉnh, có tiếng gì đó không ngừng vang bên tai, cậu lâu lâu một tiếng phiền chịu không xiết, yếu ớt mở mắt ra, vừa tỉnh xác định là cái gì phát ra tiếng liền có một bóng dáng mơ hồ lọt vào tầm mắt cậu, không biết là đang cầm thứ gì làm cái gì mà âm thanh cứ không ngừng phát ra từ đó rồi mới yên tĩnh trở lại. Lý Cảnh Mộ hưởng thụ phần yên tĩnh này, thoải mái nhắm mắt lại.

Không lâu sau một bên giường bị lún xuống, một cơ thể ấm áp kề sát sau lưng rồi ôm cậu vào lòng, hơi thở nóng hổi phun vào tai.

“Cảnh Mộ?”

Giọng nam trầm đục quen thuộc vang lên, mặc dù đang nửa tỉnh nửa mê cậu vẫn khẽ đáp lại một tiếng theo bản năng.

“Tỉnh? Tỉnh là tốt rồi.”

Ai kia dường như đang cười khê, không chờ cậu trả lời đã tách chân cậu ra, nghiêng người đem thứ cứng chắc như chày chen vào trong cơ thể cậu...

“Dừng...”

Dù muốn ngủ thế nào chẳng nữa mà bị đóng đưa hết đợt sóng này đến đợt sóng khác thì cũng vô phương ngủ an ổn, Lý Cảnh Mộ nằm nghiêng mở hé nửa con mắt, trì trệ không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra trên người cậu, chỉ phát ra tiếng thở dốc theo bản năng.

Chờ thứ gì đó hung tàn chôn trong cơ thể cậu rút ra, cậu bị người lật ngửa ra đâm vào thêm lần nữa, Lý Cảnh Mộ nhìn ai kia đang đè trên người mình, nhận thức muộn màng cậu lại bị đồ đẽu trước mặt này làm tiếp.

Eo dưới đã tê dại, cậu vươn tay ngăn người đang nằm trước ngực, muốn đẩy anh ra, động tác lại yếu đến mức khiến anh lầm tưởng là ngênh hợ, thế là động tác xâm lấn chiếm giữ lại càng hung mãnh hơn.

“... Đồ đẽu.”

Lý Cảnh Mộ mắng một câu yếu ớt, người đang ở trên cơ thể cậu cười xấu xa, nửa dưới dùng sức đâm thẳng.

“Còn có sức để mắng người, chứng minh anh còn chưa cố gắng đủ ha...”

Ngay sau đó là hàng loạt dao động mạnh mẽ theo quy luật, rốt cuộc làm cho Lý Cảnh Mộ ngay cả *** lực và thời gian rảnh rỗi để mở miệng cũng không có.

Khi tỉnh lại lần hai thì trời đã sáng hẳn, trong phòng chỉ có một mình Lý Cảnh Mộ, kết quả một đêm miệt mài làm cậu hiện tại trở mình một cái thôi cũng mất không ít *** lực, vất vả lắm mới ngồi tựa vào đầu giường được. Phát hiện trong phòng chỉ có một mình, chờ một lúc thấy thân thể không còn khó chịu nhiều nữa, Lý Cảnh Mộ xuống giường với tay lấy di động gọi cho Tiểu Vũ Triết.

[Cảnh Mộ, tỉnh rồi à?]

“Ừ.” Tỉnh dậy không gặp người, tâm tình Lý Cảnh Mộ hồng hót rồi.

Tiểu Vũ Triết dường như nghe ra được nên cười khẽ, [Anh đang ở dưới lầu chọn đồ ăn, sẽ lên liền, ngoan, chờ một chút.]

Để anh phải nói ra những lời như thế, mặt Lý Cảnh Mộ khó tránh nóng ran, với tính tình cậu quả thực rất ít khi bướng bỉnh làm nũng không kiên nhẫn, thỉnh thoảng một lần còn cảm thấy ngưỡng chừng xấu hổ.

Chưa đến mười phút Tiểu Vũ Triết đã trở lại, nhìn cậu khoác áo choàng tắm của khách sạn muốn mặc lại quần áo ngày hôm qua liền bước lại ôm lấy cậu nói: “Đừng mặc, có đồ mới nè.”

“Hả, đừng nói là sáng sớm anh đi mua nhé?”

“Đương nhiên.”

Dưới ánh mắt của Lý Cảnh Mộ, Tiểu Vũ Triết mở túi lấy quần áo mới ra, “Đồ lót và áo quần các thứ anh đều mua một cặp, nếu như không đủ lại đi mua tiếp.”

Lý Cảnh Mộ không nhiều lời nữa, nhận quần áo anh đưa định vào phòng tắm thay đồ, vừa đi chưa được hai bước bị người giữ lại.

“Thay đồ sao phải tránh đi chỗ khác, cũng không phải chưa từng thấy qua.”

Bị anh đè lên ghế sofa hai má Lý Cảnh Mộ ửng đỏ, cắn răng nói: “Nhưng em không có hứng thú thay quần áo trước mặt công chúng.”

“Không có công chúng nha, chỉ có một mình anh thôi.”

Tiểu Vũ Triết cười xấu xa hết như một lão sói già.

“Em mặc kệ, mau thả em ra!”

“Không được nha, thay ở đâu đi. Bằng anh không thay giúp em?”

“Tiểu Vũ Triết!”

“Ng ngoan, cục cưng, quyết định vui vẻ như vậy đi!”

“Vui em gái anh!”

“Nhóc Xảo Xảo ngày nào cũng vui cả, em không cần nhớ thương nó thế đâu.”

“Đồ đều!”

“Ng ngoan!”

Chờ đến khi phục vụ đưa cơm đến thấy Tiểu Vũ Triết ra mở cửa, anh đã cười tươi đến mức làm tim cô nữ phục vụ nhảy bật ra ngoài, ngay cả anh đóng cửa lại khi nào cũng không biết, còn Lý Cảnh Mộ đã thay đồ xong đang ngồi trên ghế sofa với mái tóc rối bởi hai má ửng hồng thì hận không thể dùng mắt làm dao mài chết anh.

Do đó, chúng ta đủ hiểu trong cuộc chiến vừa rồi, ai mới là người giành được thắng lợi.

Trong quá trình hai người cùng nhau dùng bữa, Tiểu Vũ Triết cười hì hì nói muốn dẫn Lý Cảnh Mộ cùng đi tham quan nơi này, thuận tiện còn có thể đi mua vài bộ quần áo.

Khi nói đến khúc này, Lý Cảnh Mộ nhìn anh với con mắt khó hiểu, nói: “Không phải anh bẽ bộn nhiều việc sao?”

Tiểu Vũ Triết nghẹn họng, “Ặc, anh có thể xin nghỉ phép.”

“Không phải anh đã xin nghỉ phép rồi sao?” Lý Cảnh Mộ nhìn anh lạnh nhạt.

“Hả?”

Lý Cảnh Mộ hừ nhẹ một tiếng, mặc dù hôm qua rộn ràng như thế nhưng cái nợ nên tính là phải tính, “Ngày anh báo di động bị hỏng, em đã gọi điện thoại cho anh suốt nhưng không được, gọi thẳng đến công ty của anh, họ nói anh đã xin nghỉ phép từ sớm rồi.”

Tiểu Vũ Triết sững sốt hồi lâu, hiểu ra được vài điều, “Nên em đột nhiên chạy đến đây...” Là để tính sổ sao? Không thể không nói lòng Tiểu Vũ Triết thấy mất mát thế nào, hu hu, một anh còn kích động vì tưởng rằng Cảnh Mộ muốn anh nên mới liều lĩnh chạy đến đây, uống công vui vẻ phần khích một hồi.

Lý Cảnh Mộ rũ mắt xuống, đưa chốc chốc lại chọt cơm trong bát, “Nếu anh thật sự bận, em sẽ không chạy tới đây quấy rầy anh.”

Kỳ thực anh rất hy vọng cậu có thể chạy tới quấy rầy anh. Tiểu Vũ Triết không khỏi nghĩ thầm trong lòng.

“Nếu anh không có gì cần nói với em, vì sao lại phải gạt em?”

Tiểu Vũ Triết ngừng đưa, cầm ly sữa bắp lên uống một hơi, nhìn Lý Cảnh Mộ, suy nghĩ cẩn thận một hồi, nói: “Thực ra ngay từ đầu anh không muốn giấu em, anh chỉ cảm thấy không cần thiết phải nói với, sau này cậu ta càng ngày càng âm ỉ, anh sợ nói em sẽ lo lắng nên thôi.”

“Cậu ta?” Lý Cảnh Mộ nghe được một chữ mấu chốt.

“Cậu ta.” Tiểu Vũ Triết gật đầu, “Cậu ta đã quay lại.”

Lý Cảnh Mộ không hiểu, thế nhưng không bao lâu, dường như có cái gì đó bất ngờ xối vào đầu, cậu đột nhiên sáng tỏ.

Cậu áp ứng: “... Là cậu ta?”

Tiểu Vũ Triết gật đầu, “Là cậu ta. Người mà anh đã từng nói với em, người anh đã từng yêu.”

“Lúc đầu anh cho rằng gặp cậu ta ở thành phố này chỉ là trùng hợp, không để tâm mấy, đương nhiên không nghĩ là nói cho em biết.

Sau này anh mới biết được, công ty anh nhận được một cọc đơn hàng lớn như vậy là do cậu ta sắp đặt.”

“Cậu ta làm vậy...” Lý Cảnh Mộ không dám nói ra.

Nhìn vào mắt cậu, Tiểu Vũ Triết đưa ra một đáp án khẳng định, “Cậu ta nói muốn quay lại với anh.”

Lý Cảnh Mộ cảm thấy tim mình nặng trĩu.

“Anh không biết mấy năm nay cậu ta làm gì ở nước ngoài, tóm lại hiện tại cậu ta mở một công ty truyền thông rất có thực lực, cả ngành khác cũng có liên quan, nói chung là rất có tiền. Cơ mà cũng phải thôi, với tính tình và đầu óc của cậu ta thì không có chuyện gì muốn mà không làm được.”

Nói đến đây, Tiểu Vũ Triết nhin không được tự cười giễu.

“Anh không để tâm lời của cậu ta, nhưng cậu ta dường như cho là thật, luôn có cách tìm được anh, hơn nữa còn biết rõ hướng đi của anh.”

“Ngày em nói trang bị em làm cho anh đột nhiên biến mất, cậu ta đi vào ký túc xá anh ở, bảo muốn nói chuyện với anh, anh vốn nghĩ qua loa với cậu ta thôi, đúng lúc đó đồng nghiệp tìm anh đi sửa máy tính nên anh mới rời khỏi đó một hồi. Sau khi trở về trông thấy cậu ta tắt máy tính và di động anh đã hơi tức giận rồi, kể đó bọn anh bắt đầu cãi nhau, anh nói cho cậu ta biết anh và cậu ta không còn khả năng quay lại. Kết quả cậu ta tức tối bỏ đi, anh điều hòa hơi thở rất lâu, chờ đến khi cảm thấy sẽ không bị em phát hiện ra mới gọi điện thoại giải thích.”

“Tiếp sau đó cậu ta không chịu ngừng nghỉ, tới tìm anh càng ngày càng thường xuyên, anh nói gì cũng vô dụng, cậu ta luôn là người như vậy, không đạt được mục đích sẽ không ngừng. Gần một tuần trước, cậu ta ép buộc anh hỏi rằng còn yêu cậu ta hay không, anh nói không còn, cậu ta nói nếu anh không đồng ý tái hợp cậu ta liền tự sát. Anh nghĩ cậu ta chỉ nhất thời tức giận mà nói thế nên dứt khoát tắt di động, không ngờ cậu ta thật sự đi đứng xe.”

Lý Cảnh Mộ nhìn anh kinh hãi, Tiểu Vũ Triết chỉ có thể cười khổ, “Không chết, hiện tại thương tích toàn thân nằm trong bệnh viện, ngoại trừ anh thì không chấp nhận cho bất kỳ ai chăm sóc, anh chỉ có thể xin nghỉ phép lo cho cậu ta. Cậu ta chính là người như vậy, luôn tùy tính, chỉ nghĩ đến bản thân mà thôi.”

“Ngày hôm đó di động thật sự đã hỏng, chẳng qua là do cậu ta phá. Vốn đã về được như lời anh nói nhưng bởi vì phải chăm sóc cậu ta nên không thể rời đi, anh hơi phiền lòng, nắm di động mà tâm thần không yên nên bị cậu ta nhìn ra, tiếp đó cậu ta cướp lấy ném vào góc tường bể tan tành.”

Tiểu Vũ Triết rũ mắt xuống, giọng nặng nề: “Cảnh Mộ. Anh biết chuyện này gặt em là không tốt nhưng kỳ thật anh có hơi sợ, người kia một khi thật sự nghiêm túc có thể đi đến mức điên cuồng. Còn chúng ta từ lúc quen nhau đến bây giờ, chỉ có bảy tháng ngắn ngủi, trong đó còn có hai tháng anh đi xa nhà, tình cảm ràng buộc của chúng ta còn chưa mãnh liệt đến độ anh có thể yên tâm dù xảy ra chuyện gì cũng có thể chống đỡ được toàn bộ, anh thật sự sợ em biết chuyện này sẽ lùi bước, sẽ xoay người rời đi kết thúc đoạn tình cảm này. Cảnh Mộ, phần tình cảm này của chúng ta, anh thật sự dụng tâm bảo vệ nó.”

Lý Cảnh Mộ nhìn anh có vẻ thất thần, câu bộc bạch cuối cùng của anh làm cậu sững sốt, hóa ra tình cảm này của họ không chỉ có một mình cậu lo sợ không yên.

“Vì sao lại là em?” Lý Cảnh Mộ không thể không hỏi. Vấn đề này cậu vẫn luôn thắc mắc nhưng không có cơ hội để hỏi. Thế gian này nhiều người như thế, vì sao chỉ vốn vẹn có một bữa tiệc xem mắt, anh liền lựa chọn cậu cơ chứ?

Nghe vậy, Tiểu Vũ Triết ngắc đầu, trước tiên là nhìn cậu chăm chú một hồi, sau đó cười, cười đến dịu dàng, “Anh cũng không biết vì sao, lần đầu tiên nhìn thấy em, trong tim anh trong suy nghĩ của anh thậm chí cả cơ thể anh đều nói cho anh biết, nếu như là người này, nếu như là em, anh có thể buông tay hết thấy mọi thứ sống cùng em cả đời. Có lẽ, đây chính là vừa gặp đã yêu.”

“Vậy, còn em thì sao Cảnh Mộ, vì sao em lại chọn anh?”

Tối hôm xem mắt anh đưa cậu về, anh vĩnh viễn nhớ rõ sự kiên định khi bàn tay ấy đặt trong tay anh, ánh mắt chính trực không bao giờ chùn bước đường như đã đốt lên hy vọng trong anh.

Khoảnh khắc đó, Tiểu Vũ Triết đã quyết định, anh phải quý trọng chàng trai này, anh muốn toàn tâm toàn ý yêu cậu.

Lý Cảnh Mộ ngẩn người, hồi lâu, dưới ánh nhìn dịu dàng của anh mới từ từ nhớ lại lúc mới gặp anh, hai má ửng hồng không thể kiểm soát được.

Cậu áp úng: “Anh rất tốt... Em nghĩ, bất luận là ai, trông thấy anh đều sẽ thích anh...” Quả thực rất tốt, tốt đến độ lần đầu tiên trông thấy anh đã khổng chế không được bản thân, kích động như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tiểu Vũ Triết nhìn cậu thật lâu, đột nhiên đứng dậy bước qua cùng cậu chen chúc trên chiếc ghế sofa đơn, ôm lấy cậu, hôn lên đỉnh đầu cậu, “Cảnh Mộ, anh sẽ dùng thói quen của mình làm em quyến luyến, khiến em cả đời này luyến tiếc không rời đi, có được không?”

Tựa trước ngực anh, ngửi mùi hương chỉ thuộc về một mình từ trên người anh truyền đến, Lý Cảnh Mộ chậm rãi thả lỏng, ôm lấy thắt lưng anh, gật đầu, “Được.”

“Xin lỗi đã làm em lo lắng, sau này bất luận chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ nói cho em biết có được không?”
“Được.”

Tiểu Vũ Triết nhỏ giọng hỏi: “Vậy có còn giận anh không?” Kỳ thực bình thường Lý Cảnh Mộ là một người rất dễ tính, nổi giận cũng âm thầm lặng lẽ, nhưng Tiểu Vũ Triết có thể biết được là cậu đang giận.

Lý Cảnh Mộ nhắm mắt lại, không nói lời nào.

“Cảnh Mộ?”

“Còn một việc, ngày mười một tháng trước anh nói công ty đi ra ngoài uống rượu hết cả, đêm đó rốt cuộc là anh đã ở cạnh ai?”

“Hôm đó?” Tiểu Vũ Triết cẩn thận nhớ lại, “Không có ai mà, cơm nước xong bọn anh đi KTV rồi uống rượu, anh uống xong thì để đồng nghiệp đưa về ký túc xá công ty thôi à.”

“Nhưng mười một giờ đêm đó em gọi điện thoại cho anh, có một người bắt máy, dùng giọng điệu rất mờ ám nói lúc ấy anh đang tắm, không thể nghe điện thoại được.”

Đừng nói đàn ông thì không nhỏ nhen, đàn ông không có dịp nhỏ nhen mà thôi, nhìn Lý Cảnh Mộ xem, bình thường khó chịu không lên tiếng, lúc tính toán nợ nần thì đầu ra đó hẳn hoi.

Dù Tiểu Vũ Triết nghĩ thế nào cũng thật sự không nhớ ra nổi, “Nhưng hôm đó thật sự không có cái ——” nhớ ra gì đó, giọng anh đột nhiên im bặt.

Lý Cảnh Mộ ngẩng đầu nhìn anh, Tiểu Vũ Triết hơi nhúm mày, nói: “Anh nhớ ra rồi, hôm đó lúc đi KTV cậu ta có tới, lấy tư cách là cổ đông hợp tác với công ty, nhưng lúc ấy vì để tránh hiềm nghi nên anh không chú ý cậu ta và các đồng nghiệp của anh làm gì, sau đó uống rượu rồi thì anh không nhớ chuyện gì xảy ra tiếp theo, đồng nghiệp nói họ đưa anh về thì anh tin vậy thôi. Không lẽ nào đêm đó là cậu ta đưa anh về?”

Nói xong, cảm nhận được áp suất bên người hạ thấp, Tiểu Vũ Triết vội vàng giải thích, “Yên tâm, dù là cậu ta đưa về thì bọn anh cũng tuyệt đối không phát sinh cái gì hết, hôm đó khi anh tỉnh lại thì quần áo vẫn trên người, một cái khay cũng không có!”

Lý Cảnh Mộ im lặng không nói gì nhìn anh hồi lâu, nhìn đến mức da đầu tê dại cuối cùng mới lên tiếng: “Không có lần sau.”

“Được được được, không có lần sau.” Tiểu Vũ Triết cuối cùng cũng thở ra được một hơi, vội vàng đáp ứng không ngớt.

Thật ra không chỉ có mình anh thở ra, Lý Cảnh Mộ cũng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhớ đến chuyện tối qua cậu hùng hổ đến đây, thậm chí đã làm tốt chuẩn bị hai người đường ai nấy đi. Không ngờ trải qua một đêm tình cảm mãnh liệt, hai người lại hòa thuận như lúc đầu. Không lẽ đây là cái mà người ta gọi là đầu giường cãi nhau cuối giường hòa hảo sao? Lý Cảnh Mộ vừa nghĩ đến đây, hai má lại bắt đầu nóng lên.

Nhưng yên tâm thì yên tâm, trước mắt họ vẫn có một đồng việc đang đợi giải quyết, nghĩ đến một người khác, Lý Cảnh Mộ lại thấy nặng lòng, cậu hỏi: “Vậy kế tiếp anh muốn làm gì?” Nghe ý trong lời Tiểu Vũ Triết nói, đối phương dường như còn chưa có ý định buông tha.

“Không làm gì cả, chờ thương tích cậu ra khỏi rồi xuất viện, nên làm thế nào thì làm thế ấy, cậu ta tùy hứng, nhưng anh đã không còn nghĩa vụ phải tiếp tục tùy hứng với cậu ta nữa rồi.” Tiểu Vũ Triết thở dài một hơi rất nhẹ không thể nghe thấy.

Lý Cảnh Mộ nhìn anh không chớp mắt, đầu hơi ngoảnh ra sau, nói: “Kỳ thật trong lòng anh vẫn có chút gì đó không thể mặc kệ cậu ta đúng không?”

Tiểu Vũ Triết trầm mặc nhưng không đến độ làm cho Lý Cảnh Mộ bắt đầu thấy sợ, anh vỗ nhẹ lưng Lý Cảnh Mộ rồi hôn lên trán cậu, “Cảnh Mộ, anh không gạt em, nếu cậu ta quay về trước khi anh gặp được em, với kiểu tình thế bắt buộc này của cậu ta, rất có thể anh chẳng có cách nào để từ chối.”

“Nhưng hiện tại không còn như thế nữa, anh đã gặp em, lòng anh đã bắt đầu hướng về em, hơn nữa chưa từng nghĩ sẽ rút ra. Đối với cậu ta, anh đã từng yêu, dù sao cũng từng chăm sóc cậu ta nhiều năm như vậy, suy cho cùng vẫn có chút gì đó không yên lòng, nhưng cũng chỉ đến đó mà thôi. Anh đã có người anh muốn sống trọn đời rồi.” Tiểu Vũ Triết ôm chặt cậu, “Anh đã từng thề, anh muốn thật lòng yêu người ấy, không cho người ấy chịu thêm bất cứ uất ức gì, anh muốn làm hết khả năng của mình, làm người ấy hạnh phúc, cho người ấy hết thấy mọi thứ tốt đẹp nhất, sống bên anh cả đời trong vườn hoa chính tay anh tạo nên cho người ấy.”

“Cảnh Mộ, trước đây anh chưa từng nói, hiện tại anh thật sự muốn nghiêm túc nói cho em biết rằng, anh yêu em.”

Dù từ khi chúng ta quen nhau cho đến khi ở bên nhau chỉ ngắn ngủi mấy tháng nhưng lần đầu tiên nhìn thấy em, cảm thấy dường như anh đã tìm em cả đời này, khó khăn lắm cuối cùng mới gặp lại được, làm sao có thể buông tay lần nữa.

Lý Cảnh Mộ ôm anh, bỗng nhiên muốn khóc.

oOo

Xế chiều cùng ngày, vì Lý Cảnh Mộ yêu cầu, Tiểu Vũ Triết dẫn cậu tới bệnh viện.

Lần đầu trông thấy Hạ Hàm, Lý Cảnh Mộ có hơi kinh ngạc, cậu biết bộ dạng đối phương rất đẹp nhưng không nghĩ lại có thể đẹp đến như vậy. Ngũ quan *** tét, da dẻ trắng nõn, dù bị thương nằm trên giường cũng có một sự cao quý kiêu ngạo không thể che phủ.

Lý Cảnh Mộ không khỏi nhìn về phía Tiểu Vũ Triết đang ở bên cạnh, lại một lần nữa hoài nghi anh đến tốt cùng coi trọng mình vì cái gì, so sánh với Hạ Hàm, bọn họ quả thực là một người trên trời một người dưới đất.

Dường như biết cậu đang nghĩ gì, Tiểu Vũ Triết không khỏi cười khẽ ngất mũi cậu, ý bảo đừng nghĩ nhiều.

Đến khi gặp được người thật, Lý Cảnh Mộ dường như đã hiểu ngày xưa vì sao Tiểu Vũ Triết lại nói muốn cưng chiều con người này, dù có coi trời bằng vung đi chăng nữa cũng muốn cưng chiều yêu thương. Người như vậy, thật sự đẹp đến mức khiến người ta kiềm lòng không được mà đem lòng say mê cứng nung.

Lý Cảnh Mộ còn chưa bình tĩnh sau sự kinh ngạc khi lần đầu nhìn thấy Hạ Hàm, người đang nằm trên giường kia đã dùng mắt làm dao khoét tới, “Triết, đây là người mà anh nói sao? Hừ, ánh mắt anh càng ngày càng kém, người như vậy cũng muốn, không phải là sẽ làm giảm phong độ của anh sao?”

... Lý Cảnh Mộ không thể không im lặng. Người này miệng mồm thật độc.

Biết rõ tính cách Hạ Hàm một khi bùng nổ là vậy, Tiểu Vũ Triết cũng không muốn dây dưa với cậu ta nhiều, lôi kéo Cảnh Mộ muốn đi, “Đã bảo là nói gì với cậu ta cũng vô ích rồi mà, chúng ta nên đi thôi.”

Kết quả những lời này nói ra rước lấy cơn giận của Hạ Hàm, cầm quả táo trên tủ đầu giường ném thẳng vào người Lý Cảnh Mộ, “Mày nghĩ nơi này là sở thú à? Nhìn một cái rồi đi!”

“Hạ Hàm, đủ rồi đấy!”

Tiểu Vũ Triết nhanh tay lẹ mắt kéo Lý Cảnh Mộ qua, quả táo đập thẳng vào tường móp thành một cục lún trên mặt đất. Lý Cảnh Mộ im lặng nhìn quả táo một hồi. Xem ra lời Tiểu Vũ Triết nói đi động bị quăng không phải là giả.

Hạ Hàm chỉ tay châm chọc khiêu khích Lý Cảnh Mộ, “Mặt hàng như hần mà cũng xứng để em nổi cáu sao?”

Tiểu Vũ Triết không để ý đến cậu ta, chỉ nhìn thẳng Lý Cảnh Mộ, vẻ mặt bất đắc dĩ, dường như muốn nói xem đi, nói không cho em đến rồi, cậu ta như vậy căn bản không có cách nào để thuyết phục cả.

Nhưng Lý Cảnh Mộ vẫn quyết định ở lại, cậu tiến lên từng bước, nói với người trên giường: “Tôi có thể nói chuyện với cậu không?”

Hạ Hàm ngay cả mắt cũng không thèm nhìn cậu, “Nghĩ mình xứng sao?”

Tiểu Vũ Triết không thể đợi thêm nữa, kéo tay Lý Cảnh Mộ muốn đi, Hạ Hàm liền tức giận, đập giường hét to: “Triết, anh không được đi, anh ở lại cho em! Cái loại hàng thế này, đáng để anh không nghe máy em gọi cả ngày sao!?”

Tiểu Vũ Triết ngừng chân, xoay người nói với cậu ta: “Hạ Hàm, trước đây là cậu bảo tôi rút đi, hiện tại cậu lại gọi tôi quay lại, xin lỗi, tôi rút xa rồi.”

Nói xong, kéo tay Lý Cảnh Mộ đi thẳng, nhưng hai người vừa đi đến lầu một bệnh viện đã có người thở hồng hộc đuổi theo họ nói Hạ Hàm tìm họ.

Tiểu Vũ Triết vốn không để ý, nhưng người này còn nói: “Hạ tiên sinh bảo muốn nói chuyện với Lý tiên sinh.”

Lý Cảnh Mộ không thể không dừng lại.

Tiểu Vũ Triết đối mắt với cậu, được một hồi đành phải thở dài.

Cuối cùng họ lại quay trở về phòng bệnh nhưng khi hai người sắp vào trong, người nọ ngăn Tiểu Vũ Triết lại nói: “Hạ tiên sinh nói chỉ muốn thấy một mình Lý tiên sinh.”

Tiểu Vũ Triết nhú mày, đang muốn nói gì đó thì Lý Cảnh Mộ cản lại.

“Không sao, em cũng không phải con nít, sẽ không để cậu ta làm bị thương đâu.”

“Nhưng ——”

Lý Cảnh Mộ mỉm cười với anh, “Yên tâm đi, Vũ Triết, chỉ cần anh không buông tay, em cũng sẽ không buông tay.”

Nghe vậy, tim Tiểu Vũ Triết cháy rực, không thể không nắm thật chặt tay cậu.

Cuối cùng Lý Cảnh Mộ một mình đẩy cửa phòng bệnh bước vào, Hạ Hàm im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng con mèo nhỏ gắt gỏng mấy phút trước.

Chờ cậu đứng trước giường, Hạ Hàm quay đầu nhìn cậu, khóe mắt đỏ hoe, Lý Cảnh Mộ chưa nghĩ ra nên nói cái gì, cậu ta đã lạnh lùng liếc xéo cậu, nói: “Mày muốn bao tiền thì cứ nói.”

Lý Cảnh Mộ sững sờ.

Hạ Hàm bình tĩnh hết như một thương nhân đang bàn chuyện làm ăn với khách hàng, “Chỉ cần mày đồng ý rời khỏi a Triết, bao nhiêu tiền cứ nói.”

“Tôi...”

Không đợi cậu nói, Hạ Hàm lại tiếp tục: “Bất luận là cái gì, chỉ cần mày muốn, ta cũng sẽ cho mày. Tiền, hay địa vị? Dù hiện tại lập tức chuyển nhượng công ty cho mày tao cũng có thể! Hiện tại tao có một công ty truyền thông, còn kiêm luôn cổ đông của mấy công ty kinh doanh lớn, giá trị tài sản vượt quá bảy trăm triệu (NDT), chỉ cần mày đồng ý, những thứ đó của tao đều cho mày!”

Lý Cảnh Mộ im lặng một hồi, sau đó nói một cách chậm rãi: “Cậu hối hận rồi sao?” Sau khi liếc nhìn vì sự nghiệp mà thậm chí ngay cả Tiểu Vũ Triết cũng từ bỏ.

“Mày câm miệng!”

Cậu nói những lời này như châm lửa vào bom, khiến Hạ Hàm lại một lần nữa khó mà duy trì sự bình tĩnh.

“Mày thì biết gì? Mày thì hiểu cái gì chứ? Mày cảm thấy mày có thể có được a Triết sao? Mày có biết tao và anh ấy đã ở bên nhau bao nhiêu năm rồi không? Mày có biết anh ấy có thói quen gì không? Mày có biết anh ấy đã từng làm gì cho tao không?”

Hạ Hàm cười nhạt, “Mày cái gì cũng không biết. Nhưng tao biết. Tao và anh ấy đã hôn nhau năm mươi hai tuổi, mười sáu tuổi chúng tao có lần đầu tiên, anh ấy rất thích dính người, khi lên giường anh ấy rất thích ôm người, khi anh ấy muốn thân thiết với mày sẽ kề sát đầu mày, sau đó dùng mũi cọ người. Món anh ấy giỏi nhất là cơm Tây, bởi vì tao thích cơm Tây, món anh ấy thích ăn nhất là cá sốt chua ngọt, thích mặc nhất là quần áo làm bằng sợi bông, trên lưng anh ấy còn vết sẹo khi xưa chúng tao cùng chơi vì cứu tao mà bị thương, đùi anh ấy còn có một nốt ruồi, lúc ân ái kích động anh ấy thích cắn người, anh ấy đã từng nói sẽ sống với tao cả đời!”

“Còn mày thì sao, mày ở bên anh ấy được bao lâu? Mày căn bản cái gì cũng không biết? Mày cho rằng mày có kiên trì bao lâu? A Triết yêu tao như vậy, chúng tao ở bên nhau lâu như vậy, hiện tại anh ấy chẳng qua chỉ đang oán trách tao ngày xưa không hiểu chuyện, chờ anh ấy nghĩ thông rồi, đương nhiên sẽ quay về bên tao thôi!”

Lý Cảnh Mộ trầm mặc rất lâu, đúng vậy, nghe những lời này của Hạ Hàm, tim cậu khó chịu muốn chết, ở bên Tiểu Vũ Triết chưa được bao lâu, rất nhiều chuyện cậu còn chưa kịp biết, hơn nữa những chuyện trước đây của anh cậu đều không hề tham dự vào, nhưng mà dù thế nào đi chăng nữa...

“Đúng vậy, hai người đã từng yêu nhau, thậm chí còn hứa sống bên nhau cả đời, nhưng sau này cậu không muốn anh ấy nữa. Bằng không, hiện tại tôi và anh ấy đã không ở bên nhau.”

“Đời người chẳng lẽ không thể làm sai một, hai chuyện hay sao?” Hạ Hàm đỏ mắt rống to, “Lúc trước là tao làm sai, hiện tại tao muốn bù đắp, tao biết anh ấy sẽ quay lại!”

“Đời người quả thật sẽ có rất nhiều chuyện làm sai nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều có thể vãn hồi.” Lý Cảnh Mộ nhìn cậu ta, “Lần này tới, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, Tiểu Vũ Triết bây giờ là chồng tôi. Nếu như anh ấy còn yêu cậu, anh ấy nhất định đã chờ cậu, thế nhưng hiện tại anh ấy đã lựa chọn sống với tôi cả đời, chứng minh anh ấy thật sự đã không còn yêu cậu nữa rồi, Hạ Hàm.”

Nói hết câu, Lý Cảnh Mộ dứt khoát xoay người rời đi, bỏ lại Hạ Hàm ngỡ ngàng mất mát, nhìn phòng bệnh trống không mà ghen ngào nước mắt.

Đuổi theo sau Lý Cảnh Mộ, Tiểu Vũ Triết cuối cùng chỉ liếc mắt nhìn người trong phòng bệnh một cái, trong mắt hiện lên một tia đau buồn, thế nhưng sau cùng vẫn rời đi không quay đầu lại.

Đời người quả thật sẽ có rất nhiều chuyện làm sai, nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều có thể vãn hồi.

Lý Cảnh Mộ quyết định quay về trong ngày, Tiểu Vũ Triết quyết định đi cùng cậu.

“Anh không đi bệnh viện chăm sóc cậu ta sao?”

Tiểu Vũ Triết lắc đầu, “Không đi nữa, cậu ta còn nhiều người chăm sóc mà, hơn nữa anh không muốn mềm lòng với cậu ta nữa, sợ để lại ảo tưởng cho cậu ta hy vọng.”

Lý Cảnh Mộ rũ mắt xuống, nói: “Nếu như cậu ta ồn ào đòi tự sát nữa thì sao?”

Tiểu Vũ Triết sờ đầu cậu, “Anh đã liên lạc với nhà cậu ta rồi, họ sẽ đến gặp cậu ta, để cậu ta không làm liều nữa. Cảnh Mộ, anh thừa nhận đoạn thời gian trước lòng anh dao động không yên nhưng anh đã suy nghĩ cẩn thận rồi, cứ mềm lòng như thế, nói không chừng giữa chúng ta sẽ xuất hiện nguy cơ, thế nên anh không thể chần chừ thêm giây phút nào nữa. Cảnh Mộ, anh muốn sống bên em, cả đời.”

Lý Cảnh Mộ ngẩng đầu, một lát sau, rốt cuộc cũng mỉm cười cầm tay anh nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Ừ.” Tiểu Vũ Triết gắng sức gạt đầu, “Chúng ta về nhà.”

Ngồi trên máy bay về nhà, từ lúc bắt đầu cho đến cuối hành trình tay họ nắm lấy nhau chưa từng tách ra.

Quen nhau hiểu nhau bên nhau cũng không cần thời gian quá dài, gặp gỡ đúng người, một ánh nhìn đã là vạn năm.

Trên một ban công lớn yên tĩnh tràn ngập màu xanh, một chậu lệ đường được chăm sóc tỉ mỉ đang lên nở ra những đóa hoa vàng nhạt trái mùa.

9. Chương 9: : Phiên Ngoại 1

Quen nhau qua buổi xem mắt

Tác giả: Mạt Hồi

Lam

Hoa Lệ Đường

Hạ Hàm đã trở lại.

Ngay từ đầu, Tiểu Vũ Triết không hề kiên định như biểu hiện bên ngoài của anh.

Không lâu sau, Tiểu Vũ Triết biết được do ảnh hưởng thêm dầu thổi lửa của Hạ Hàm, công ty họ mới có thể thành công tóm được đơn hàng lớn như vậy.

Về phần vì sao cậu ta muốn trợ giúp một công ty thiết kế vốn chẳng liên quan gì đến mình, dù Tiểu Vũ Triết có nghĩ thế nào chẳng nữa cuối cùng cũng đều cảm thấy anh không thể thoát khỏi liên quan.

Rất nhanh sau đó Hạ Hàm cũng bày tỏ mục đích thật sự với anh.

“Kỳ thực em đã sớm quay về.”

Hạ Hàm ngồi trên ghế trúc, nâng ly thủy *** trong tay lên, hoa nhài trắng nở rộ giữa ly trong suốt.

Họ đang ngồi ở nơi nên thơ và lãng mạn nhất thành phố này.

Ngoài hàng rào trúc là tầng tầng cây bụi, xuyên qua cây bụi có thể nhìn khái quát cảnh quan trên con sông bao quanh thành phố, gió mát thổi qua còn có thể ngửi được mùi hương ngọt ngào thoang thoảng mà cây quế đang trở bông mang đến.

Mùi hương có hơi ngấy.

Tiểu Vũ Triết này giờ trầm mặc không nói gì tự dừng lại nghĩ như vậy.

Tầm mắt không tự chủ hướng đến thân người đàn ông trước mặt, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết hết như dĩ vãng, năm tháng không hề lưu lại dấu vết gì lên gương mặt đó nhưng lại mang đến cho cậu ta sức quyến rũ trường thành có thể hấp dẫn người khác.

Hoàn mỹ, xinh đẹp, kiêu hãnh.

Đó chính là Hạ Hàm.

Cùng với tao nhã của Lý Cảnh Mộ là hai thái cực hoàn toàn bất đồng.

Dao động khi gặp nhau đã chậm rãi lắng đọng, chỉ còn lại những suy nghĩ mơ hồ không thể nói rõ, phức tạp đến độ ngay cả bản thân cũng không thể thông suốt.

Tiểu Vũ Triết này giờ không nói gì, sự im lặng quá mức của anh khiến mặt người đàn ông đang giả vờ bình tĩnh trước mặt xuất hiện một vết rạn bất an.

“A Triết, quay lại đi, được không anh?”

Những lời này làm hô hấp của Tiểu Vũ Triết tắc nghẽn.

Ngày đó khi đứng ở sân bay chờ về nước, anh đã đợi những lời của cậu ta trong vô vọng;

Tháng đầu tiên quay về, anh đợi những lời này của cậu ta trong lo âu;

Năm đầu tiên quay về, anh đợi những lời này của cậu ta trong sự bất đắc dĩ;

Một năm trước khi gặp Lý Cảnh Mộ, anh đã đợi những lời này của cậu ta trong sự trào phúng của bản thân...

Cuối cùng, anh đã đợi được.

Vậy mà chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung, ***g ngực có dâng trào cảm giác sung sướng sao? Có oán hận sao? Có thoải mái sao? Hay là đủ thứ hỗn tạp trộn lẫn, khiến anh không thể hít thở, chẳng còn lời nào để đáp trả?

Tiểu Vũ Triết không nhớ anh đã nói gì, chờ anh rời khỏi đó bước ra phố, khi đã dần tỉnh táo lại, anh không biết mình phải làm gì nữa.

Trong đầu hiện lên rất nhiều chuyện cũ, đó là quá khứ không ai có thể xen vào, tất cả đều là Hạ Hàm.

Lần đầu tiên gặp nhau là năm tuổi, anh đeo trên lưng cặp sách nhỏ lẻ loi trên phố, một cậu bé xinh xắn đột nhiên đụng phải, đẩy anh lùi mấy bước, không nói một lời xin lỗi nào mà chỉ nở một nụ cười xán lạn, chạy đi vài bước liền quay lại, nhét vào trong tay một viên kẹo.

“Cho cậu, ngọt lắm đó!”

Sau đó là tiểu học, anh bị bạn học cười nhạo vì không ba không mẹ, Hạ Hàm đập cặp sách một cái, trừng mắt nhìn thẳng: “Vẫn hơn mày có ba có mẹ đầy đủ mà không được dạy dỗ đàng hoàng!”

Trung học, Hạ Hàm lén nói với anh, có một người đàn ông nói thích cậu, anh kinh ngạc, Hạ Hàm kéo anh đến góc phố để anh trông thấy người kia, “Là hần ta đó, rất đẹp trai đúng không, nghe nói là ông chủ của một công ty lớn đó, nói chỉ cần tớ sống với hần ta thì cái gì hần ta cũng cho tớ. Xì, già như vậy, hơn nữa lại không đẹp trai bằng a Triết, tớ làm sao thể coi trọng hần chứ.”

Chưa đến nửa năm sau, anh nói với Hạ Hàm: “Nếu không thì chúng ta sống với nhau đi?”

Hạ Hàm xinh đẹp nháy mắt mấy cái, cười đến mức ngả trước ngả sau, khi anh thẹn quá thành giận thì lại nhào lên ôm lấy anh.

“A Triết ngốc như vậy, trừ tớ ra còn ai chịu chứ!”

Lần đầu tiên họ lên giường, come out trước mặt dì út khiến bà thất vọng đến tột cùng mới giang tay tát anh một cái; từ lúc Hạ Hàm nói trong nước không thích hợp với người đồng tính luyến ái như bọn họ, đến khi cùng cậu xuất ngoại du học quyết không chùn bước; từ lúc anh ngày đêm làm việc vì để Hạ Hàm có thể sống thoải mái hơn, đến khi vui vẻ mở cửa nhà trông thấy thân thể trần trụi quấn lấy nhau trên ghế sofa...

Tiểu Vũ Triết cố sức nhắm mắt lại.

Lúc cơm chiều, dì anh gọi điện qua, lải nhải cần nần mà đơn giản chỉ là bảo anh chú ý thân thể và gọi điện cho Lý Cảnh Mộ nhiều hơn.

[Mới sống với nhau chưa đến nửa năm đã đi công tác, không biết con nghĩ thế nào nữa — ai ôi, công việc có quan trọng thế nào chẳng nữa cũng phải chú ý một chút đến gia đình. Cảnh Mộ là một đứa trẻ tốt, nó không oán giận câu nào nhưng một gia trưởng như dì đây không thể xem như không thấy gì —]

Tiểu Vũ Triết đột nhiên nói một câu: “Dì út, Hạ Hàm đã trở về.”

Người ở đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu, bà cũng xem như là người trông thấy Hạ Hàm lớn lên, đoạn tình cảm u tối của Tiểu Vũ Triết kết thúc bà cũng chẳng nói được gì.

Cuối cùng, bà lưu lại một câu: [Vũ Triết, con đừng quên, con đã có Cảnh Mộ rồi.]

Cúp điện thoại, không thể không thở dài một hơi, anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nở nụ cười nhẹ nhõm.

[Nếu như anh ấy còn yêu cậu, anh ấy nhất định đã chờ cậu, thế nhưng hiện tại anh ấy đã lựa chọn sống với tôi cả đời, chứng minh anh ấy thật sự đã không còn yêu cậu nữa rồi, Hạ Hàm.]

Câu sau cùng Lý Cảnh Mộ lưu lại cho Hạ Hàm làm Tiểu Vũ Triết kinh ngạc.

Bước ra khỏi tình cảm tuyệt vọng trước đây, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một con người đang ngồi yên lặng, cái nhìn vừa ngẩn ngủ lại đặng đặc, trái tim nôn nóng không hiểu sao an tĩnh trở lại.

Không cần phải nói gì, khoảnh khắc gặp gỡ ấy, sẽ hiểu hết tất cả.

Sở dĩ do dự bởi vì đoạn tình cảm trước đến cuối cùng còn sót lại một ảo tưởng.

“Em không cam tâm!”

Khi gặp lại Hạ Hàm lần nữa, cậu ta đã mất vẻ bình tĩnh của lần gặp trước, nhào vào lòng anh mà khóc.

“A Triết, em không cam tâm mà!”

“A Triết, chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, chúng ta yêu nhau đến thế mà. Em chỉ nhất thời hồ đồ, không rõ mình muốn gì mà thôi. Nhưng giờ em đã biết rất rõ rồi, em hối hận rồi, em muốn anh quay lại, a Triết, em yêu anh, em yêu anh! Không có anh thật sự rất đau khổ, sẽ không có ai ở bên em không oán không hối như anh, sẽ không có ai yêu em như anh nữa —”

“A Triết! A Triết!”

Lần đầu tiên anh nhìn thấy cậu ta khóc đến mức gần như câm lặng.

Tâm đau âm ỷ nhưng cuối cùng anh chỉ có thể chậm rãi đẩy cậu ta ra.

“Sẽ có, Hạ Hàm, hãy đi đi, em sẽ gặp được người yêu em, tôi chúc em hạnh phúc.”

Tiểu Vũ Triết của hiện tại đã không thể cho em hạnh phúc như thế nữa, bởi vì trái tim này tình yêu này, đã thuộc về một người khác mất rồi.

Hạ Hàm.

Ý nghĩa của hoa lệ đường là cao quý.

Ra đi dứt khoát, yêu lại thuần khiết.

Tình yêu cao quý.

10. Chương 10: : Phiên Ngoại 2

Lam

Vài Ba Chuyện Sinh Hoạt

“Anh Cảnh Mộ, mẹ lại ép em đi xem mắt nữa kia!”

Nhân viên tiểu Mạc buồn rười rượi nằm sấp lên bàn, cả ngày đắm chiêu ủ dột.

Lý Cảnh Mộ nghe vậy không khỏi bật cười: “Cậu đã gần hai mươi bảy rồi, mẹ cậu nóng nảy cũng phải.”

“Có gì gấp cơ chứ, em mới hai mươi sáu!”

“Người già mà, ai không muốn con mình có một gia đình an ổn và cuộc sống ấm no.”

“Nhưng nếu người anh gặp không phải là người thích hợp thì sao? Các cụ ép em đi xem mắt như thế có ý gì chứ? Hạnh phúc miễn cưỡng không phải là hạnh phúc, hừ.” Tiểu Mạc úp sấp trên bàn cầu nhàu than vãn.

Trong âm thanh ai oán của cậu ta, tầm mắt của Lý Cảnh Mộ không khỏi lạc đến chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái, khoe miệng bất giác nở một nụ cười dịu dàng.

Thời gian gặp anh yêu anh bên anh đã vượt qua con số bảy năm. Thậm chí thứ gọi là cái mốc bảy năm[1] bọn họ cũng đã cán qua rồi.

Danh tiếng Tiểu Vũ Triết xưa không bằng nay, có thể mời anh làm việc đều là khách hàng lớn nên đương nhiên không còn bận rộn như trước nữa. Vì Lý Cảnh Mộ tâm không chí lớn, chỉ cần tiệm photo nho nhỏ có thể duy trì cuộc sống thì cậu vẫn yên phận trông coi nó, dù nhân viên trong tiệm đến đến đi đi, cậu trước sau vẫn bình thản.

“Anh Cảnh Mộ, nghe nói anh và vị kia nhà anh cũng quen nhau nhờ xem mắt đúng không?”

Bị giọng của Tiểu Mạc lay tỉnh, Lý Cảnh Mộ gật đầu, “Ừ, đúng vậy.”

“Xem mắt đúng là có thể tìm được mối lương duyên tốt thật sao ạ?” Thời gian Tiểu Mạc làm việc ở tiệm khá lâu, cũng biết chút ít về chuyện của Lý Cảnh Mộ.

“Phải xem duyên phận.”

Duyên phận đến, dù là bằng cách gì chẳng nữa, cuối cùng vẫn có thể gặp được nhau.

Tiểu Mạc làm mặt cảm khái vì nụ cười dịu dàng của cậu, “Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của anh kìa, thật hâm mộ.”

“Hạnh phúc thật sự thuộc về cậu rồi cũng sẽ đến thôi.” Lý Cảnh Mộ chúc phúc cho cậu trai trẻ.

“Vậy sau khi hai người đàn ông xem mắt, làm thế nào để quen nhau ạ?” Tiểu Mạc mở to mắt, trong mắt tràn ngập hiếu kỳ.

Lý Cảnh Mộ nghiêng đầu suy nghĩ: “Nói ra thì, chẳng khác gì mấy với quy trình xem mắt của những người dị tính. Nhìn vừa mắt thì quen nhau, qua lại thấy hợp thì quyết định mua nhà sống cùng nhau, mặc dù không có pháp luật bảo vệ nhưng nghĩ thức nên có thì vẫn có.”

Có sự chúc phúc của người thân, còn có nhãn được chuẩn bị khi đến ngày sinh nhật cậu, cuộc sống mỗi ngày trôi qua thật bình thản và yên bình.

Đúng vậy, ngoại trừ giới tính giống nhau, những điều còn lại chẳng có gì khác.

Buổi tối đã hẹn Tiểu Vũ Triết đến nhà cậu ăn nên trước giờ tan tầm Tiểu Vũ Triết đã dừng xe cách cửa tiệm không xa, tự mình đi bộ lại đón cậu.

“Đi được chưa em?”

“Đi ngay đây ạ.”

Lý Cảnh Mộ chạy đến góc tiệm xách mấy túi đồ ra đưa cho anh.

“Anh mang những thứ này bỏ lên xe trước đi.”

Tiểu Vũ Triết nhắc đồ lên tay, “Là gì vậy?”

“Mẹ em chỉ muốn chanh ở quê nhà, em phải đặc biệt nhờ người mang từ quê lên, bà muốn lấy về ngâm, sau này pha trà ướp đồ ăn rất ngon.”

Tiểu Vũ Triết mở túi đen to ra nhìn một cái, “Cái này xem ra chua lắm đó, pha trà thật à? Không chua chết người sao?” Xanh hơn nhỏ hơn cả chanh bình thường ngoài chợ, nhìn đã thấy chua.

“Chờ ngâm xong rồi sẽ không chua thế nữa.”

“À.” Tiểu Vũ Triết bán tín bán nghi.

Chỉ một tháng họ về nhà một, hai lần, mỗi lần ba mẹ Lý Cảnh Mộ thấy họ đều vô cùng vui vẻ, đặc biệt chuẩn bị một bàn đồ ăn thịnh soạn.

“Mẹ.” Tiểu Vũ Triết vừa qua cửa đã xách túi vào để trong phòng khách, “Đây là chanh quê gì đó mà Cảnh Mộ mua, cái này ăn được thật ạ, con thấy vừa xanh lại vừa chua.”

Mẹ Lý đi ra trông thấy mặt mày liền bừng sáng, “Đúng đúng đúng, chính là nó, chỉ có con mẹ mới có cách thôi, mẹ nhớ món này lắm ấy. Ngâm rồi sẽ không chua, ăn rất ngon, sau này ngâm xong sẽ làm trà chanh, còn có món vịt om chanh nữa, chua chua cay cay, ăn rất ngon.”

Mắt Tiểu Vũ Triết liếc qua, trông thấy Lý Cảnh Mộ đang bắt giắc nuốt một ngụm nước bọt bèn bật cười, “Mẹ, con cũng mong quá chừng luôn nè, còn phải ngâm lâu lắm ạ.”

“Cỡ một tháng, phải ngâm chín mới không chua chứ.” Mẹ Lý nói xong liền mang túi chanh vào bếp làm sạch.

Ba Lý cầm chai rượu ngon lần trước Tiểu Vũ Triết mang tới đặt lên bàn cơm, “Đến đây nào, các con đến ăn cơm hết đi, đừng lo cho mẹ con, bà ấy ra liền đó. Vũ Triết, ra uống rượu với lão già này nào, rượu này thật sự là rượu ngon, bình thường ba tiếc lắm không uống, chỉ chờ các con đến thôi đó.”

“Được ạ. Ba chờ con đi rửa tay cái nha.”

“Đi đi.”

Tiểu Vũ Triết vén ống tay áo xoay người vào nhà vệ sinh, lúc này Lý Cảnh Mộ cũng vào bếp giúp mang chén đĩa ra, thấy mẹ cậu còn đang bận bịu liền khuyên nhủ: “Mẹ, cái này không vội mà, ăn cơm trước đã.”

“Sẽ xong ngay thôi, mẹ ngâm vào nước lã nữa rửa mới dễ.”

Quả nhiên không lâu sau cả nhà đã ngồi vào bàn bắt đầu ăn cơm, Tiểu Vũ Triết tán chuyện kiến thiết thành phố, tán chuyện phát triển xã hội, tán chuyện công ăn việc làm với ba Lý, tán chuyện dạo này có cái chợ gì

đó mới xây ở khu gần đây, mấy chuyện linh *** của đồng nghiệp công ty anh với mẹ Lý, tóm lại cái gì cũng có thể tán, làm hai cụ vô cùng vui vẻ.

Lý Cảnh Mộ ít nói, chỉ ngồi một bên cười phụ họa, thỉnh thoảng gấp mấy món anh thích cho cái người chỉ mãi nói chuyện quên mất đĩa rau kia.

Sau khi ăn xong, ba Lý mang ghế nhỏ ra ban công ngồi hút thuốc ngắm cảnh thành phố như mọi khi, Tiểu Vũ Triết nhìn trong phòng chẳng còn gì để anh giúp, thấy Lý Cảnh Mộ đang giúp mẹ Lý rửa mấy quả chanh nhỏ khí thế ngất trời nên không vào giúp vui, cuối cùng mang ghế ra ngồi cạnh ba Lý.

“Hút một điếu không?”

Ba Lý nâng tay phải đang kẹp thuốc lên hỏi, Tiểu Vũ Triết gật đầu, nhận thuốc và bật lửa ông đưa sang, châm lửa hút.

Anh không nghiện thuốc lá, chỉ khi nào vẽ phác thảo thỉnh thoảng sẽ hút vài điếu.

“Nhà thành phố này càng ngày càng cao nhỉ.” Ba Lý hút thuốc, nhìn lớp lớp nhà cao tầng ngoi từ mặt đất lên cảm khái.

“Thật sự là càng lúc càng cao ạ.” Chín năm trước thành phố này chỉ mới hoàn thành có một đường cao tốc, hiện tại đã thông cả hai ba cái rồi.

“Phát triển nhanh thật.”

Các đốm lửa trên đầu lọc tỏa sáng trong đêm, vừa vụt lên đã tắt ngúm.

Tiểu Vũ Triết hít một hơi, thở ra khói, “Ba, nghe Cảnh Mộ nói lúc trước chính vì ba mẹ thích thành phố thích hợp cho những gia đình nhỏ này nên mới quyết định tới đây đúng không ạ?”

Ba Lý gật đầu, “Không sai. Chẳng qua sống ở đây lâu rồi, dù nó có thay đổi hoàn toàn đi chăng nữa thì vẫn muốn sống ở đây, vì đã lỡ có tình cảm với nó rồi.”

Nhưng có tình cảm thật sự vẫn là nơi chôn nhau cắt rốn kia đúng không?

Nhớ lúc trước họ bị ép buộc bắt buộc dĩ phải rời xa quê hương, Tiểu Vũ Triết lòng đau khó nén.

Đến gần chín giờ hai người mới từ biệt các cụ ngồi lên xe. Ở trên xe, Lý Cảnh Mộ hỏi anh: “Lúc tối anh và ba thì thăm gì ở ban công vậy, rằm rì cả đêm.”

“Không có gì.” Tiểu Vũ Triết vừa lái xe vừa cười khẽ, “Tán chuyện biến hóa phát triển của thành phố này thôi mà.”

Lý Cảnh Mộ lộ vẻ kinh ngạc, “Hai người tán trên bàn cơm còn chưa đủ à?”

Tiểu Vũ Triết nghiêng mặt liếc cậu một cái, “Đây không phải là không có gì để nói phải tìm lời để nói à, không lẽ anh với ba phải mắt to trừng mắt nhỏ không nói được lời nào sao?”

Lý Cảnh Mộ bật cười, “Thấy anh tán gẫu với ba mẹ vui như vậy cơ mà, không nhìn ra được chút xiu nào bộ dạng không có chuyện phải tìm chuyện mà nói đó.”

“Đó là kỹ năng của gia đây, biết chưa.” Mặt Tiểu Vũ Triết thiết hả hê.

Lý Cảnh Mộ mặc kệ anh, quay đầu nhìn cảnh phố phường ngoài cửa kính, nghĩ đến lời anh vừa nói không khỏi im lặng.

“Sao vậy?”

“À.” Tay Lý Cảnh Mộ gõ nhẹ lên kính xe một cái, “Chúng ta đừng về nhà được không?”

“Em muốn đi đâu?”

Lý Cảnh Mộ cười, “Đi tới công viên ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau anh đã dẫn em đến ấy.”

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Vũ Triết đã cười với cậu, xoay vô lăng quay đầu xe.

Vẫn là công viên ngày ấy, chẳng qua nó đã trở thành nơi hẹn hò nổi tiếng nhất thành phố mất rồi. Hơi người khắp nơi, dù đã trễ nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể thấy được mấy đôi tình nhân, chẳng còn nhìn thấy được sự tĩnh mịch khi vừa xây dựng xong.

Đi ngang qua chiếc ghế dài ngày xưa họ ngồi tâm sự, chiếc ghế đã bị một đôi tình nhân khác chiếm cứ, Lý Cảnh Mộ và Tiểu Vũ Triết đành phải đến nơi khác.

“Hơi tiếc.”

Hít sâu một hơi là có thể ngửi được hương thơm của cây cối hoa cỏ trong công viên, cả người thư thái.

“Không có gì đáng tiếc cả.” Mặt Lý Cảnh Mộ lộ vẻ bình yên, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, “Có anh ở đây là tốt rồi.”

Tiểu Vũ Triết trở tay nắm lấy tay cậu, dùng sức niết nó, mỉm cười.

oOo

Ngày hôm sau khi Lý Cảnh Mộ vào trong tiệm sửa máy tính thì nhận được điện thoại của Tiểu Vũ Triết.

“Quên tài liệu à? Được, em cũng không có việc gì, em đưa sang cho anh nhé? Đưa đến công ty anh sao? Hiểu rồi, ừ, ừ, được mà.”

Cầm khóa xe lên, dặn dò tiểu Mạc mấy câu, Lý Cảnh Mộ chạy đến bãi đậu lái xe về nhà trước.

Xe là quà hồi trước Tiểu Vũ Triết tặng cậu nhân dịp sinh nhật, không mắc lại rất thực dụng, Lý Cảnh Mộ lần này không thể mượn cớ từ chối, đã là người một nhà cả rồi, không thể phân chia rõ ràng được nữa.

Còn vụ nhà cửa, trên giấy chứng nhận bất động sản ngày đó viết tên cả hai người bọn họ. Vốn Tiểu Vũ Triết nói chỉ cần tên Lý Cảnh Mộ là được, Lý Cảnh Mộ lại kiên quyết muốn cả hai, nói có phiền phức chút cũng chẳng hề gì. Sau này cậu mới giải thích dụng ý thực sự khi làm như vậy, cậu nói trong lòng cậu, tên hai người viết trên giấy chứng nhận bất động sản có ý nghĩa giống như tên hai người viết trên giấy chứng nhận kết hôn vậy.

Thế nên tiền nhà vẫn kiên trì như cũ.

Một ngôi nhà, là công sức nỗ lực của cả hai người.

Về đến phòng làm việc cầm đúng tài liệu Tiểu Vũ Triết cần, Lý Cảnh Mộ lái xe thẳng đến công ty anh.

Công ty anh trước kia chỉ là một văn phòng làm việc, mỗi nhân viên đều là người có tế bào nghệ thuật, từ nơi công tác đến chỗ làm việc luôn đặc biệt xem trọng.

Tòa nhà không cao, hơn chừng bốn tầng, xung quanh có nước chảy vòng quanh lại gần núi, môi trường vô cùng thoải mái, hơn nữa bọn họ đều là nhà thiết kế, vừa vào cổng công ty đã thấy đây thật sự là nơi bồng lai tiên cảnh.

Số lần Lý Cảnh Mộ đến đây không nhiều, ấy vậy mà mỗi lần đến đều cảm thấy vui vẻ, nơi làm việc thế này thật sự làm người khác thấy hâm mộ mà.

Vào cổng chính định gọi điện thoại cho Tiểu Vũ Triết để anh xuống lấy đồ, bất chợt nghe thấy tiếng người phía sau gọi cậu: “Cảnh Mộ?”

Lý Cảnh Mộ xoay người, đợi đến lúc nhìn thấy rõ người đến liền sửng sốt.

“Là em thật sao?” Người kia đến gần, “Lâu lắm rồi không gặp, anh không dám xác định, em — em thay đổi —”

Lý Cảnh Mộ ngơ ngác một hồi, khi khuôn mặt giả vờ bình tĩnh của người kia sắp xuất hiện vết nứt cậu rót cuộc cũng cười đáp lại.

Bình tĩnh, hơn nữa còn ung dung.

“Là anh à, Lạc Bắc.”

Giống như đang thăm hỏi tình hình của một người bạn bình thường đã lâu không gặp, không gần không xa, vừa phải thỏa đáng.

Thấy cậu như thế, Lạc Bắc vốn hơi khấn trương thở ra một hơi, cũng hỏi thăm giống như bạn bè: “Gần đây... có khỏe không?”

“Khỏe, rất khỏe.” Lý Cảnh Mộ cười gật đầu, “Còn anh?”

“À.” Trên mặt Lạc Bắc hiện lên chút ảm đạm, sau đó bị che đi rất nhanh, “Vẫn như cũ.”

“Ừm.” Lý Cảnh Mộ không hỏi cặn kẽ.

Lạc Bắc dường như không muốn kết thúc câu chuyện tại đây, anh ta lại nói: “Em làm ở đây sao?”

“Sao có thể chứ.” Lý Cảnh Mộ chẳng tự mạo nhận đến mức ấy, cậu giơ thứ trong tay lên giải thích, “Tôi chỉ tới đưa đồ cho người ta thôi.”

“Là vậy sao.” Lạc Bắc có hơi thất vọng.

“Sao thế?”

“Kỳ thật anh...” Do dự một hồi anh ta vẫn nói, “Thực ra anh muốn mời một nhà thiết kế ở đây làm một ít thiết kế vườn cây cho cao ốc công ty anh mới xây, vị chuyên gia thiết kế này rất có tiếng, vườn cây ở cao ốc được anh ta thiết kế đều được mọi người ưu chuộng.”

Lý Cảnh Mộ nhin không được nhướng mi lên.

Không phải anh ta nói —

“Nhưng công ty mời được anh ít hơn cả ít, cao ốc của công ty bọn anh mặc dù chuẩn nhưng chỉ là cao ốc nhỏ, hơn nữa không có tiếng tăm, gửi thư mời anh ta nhưng không nhận được phúc đáp. Ông chủ bọn anh rất coi trọng chất lượng cao ốc lần này, muốn tất cả mọi thứ phải thập toàn thập mỹ, cho nên mới khấn thiết mời anh ta giúp đỡ.” Lạc Bắc nói đến đây thấy hơi khó xử, “Chỉ là về mặt này bọn anh không có quan hệ gì, hiện tại gặp mặt thôi anh cũng bị từ chối, ôi.”

“Vị chuyên gia thiết kế ấy là ai?”

“À, anh ta họ Tiểu, Tiểu Vũ Triết, anh nghĩ hẳn là em cũng đã nghe nói đến anh ta?”

— cảm giác vui sướng âm thầm này.

Lý Cảnh Mộ cúi đầu ho nhẹ một tiếng để che giấu, cậu nghĩ khi tâm trạng người ta đang khổ sở mà cười thì không thể chấp nhận được, thật sự không thể chấp nhận được.

“Khụ, anh bận thì cứ đi đi, tôi mang đồ lên cho người ta trước, nếu không anh ấy lại chờ sốt ruột.”

Nói xong Lý Cảnh Mộ định đi, Lạc Bắc lại vươn tay giữ lại, “Cảnh Mộ, đợi chút.”

“Có chuyện gì?” Lý Cảnh Mộ nghiêng người nhìn anh ta.

“Lát nữa em có rảnh không, chúng ta nói chuyện một chút nhé?”

Mặt Lý Cảnh Mộ rất bình tĩnh, “Tôi thấy chúng ta chẳng còn gì để nói cả.”

Phản ứng của cậu nằm trong dự đoán của Lạc Bắc, thế nên anh ta vẫn kiên trì nói: “Không, Cảnh Mộ, anh còn nợ em một lời xin lỗi.”

Lý Cảnh Mộ không khỏi lặng đi, một lúc sau, cậu gạt tay anh ta ra và nói: “Đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.” Đã qua rất lâu, lâu đến độ câu xin lỗi đến trễ này đã chẳng còn bất cứ ảnh hưởng gì đến cậu.

Khuôn mặt Lạc Bắc u ám, Lý Cảnh Mộ vốn muốn đi nhưng suy nghĩ một hồi bèn ở lại, “Mặc dù chẳng có ý gì khác, nhưng tôi cho rằng anh vẫn nên giải thích một thứ, ngày xưa vì sao từ đầu đến cuối anh không lộ diện, dù không còn yêu nữa nhưng anh thật sự tuyệt tình đến nỗi để cho vị hôn thê của mình làm ra những hành động quá đáng với tôi như vậy sao?”

Lạc Bắc cười khổ, “Lúc ấy anh không biết gì cả.”

“Không biết?” Một câu trả lời làm người khác bất ngờ.

“Không biết cô ấy lại dùng cách quá khích như vậy. Lúc đó cô ấy nói sẽ làm em chủ động rời đi, anh đã tin, nhưng không ngờ cô ấy lại làm quá đáng như thế.”

“Chủ động rời đi?” Lý Cảnh Mộ cười lạnh, “Anh nói thẳng anh không còn yêu tôi, muốn tôi đi, chẳng lẽ tôi không chủ động rời đi hay sao? Anh nghĩ tôi sẽ sống chết quẩn chặt lấy anh như một thằng hèn không biết xấu hổ sao?”

“Anh...” Lạc Bắc xấu hổ, “Anh...”

Lý Cảnh Mộ liếc mắt nhìn, cười càng ngày càng lạnh, “Anh thật sự là một kẻ nhu nhược, dám yêu nhưng không dám nói lời tạm biệt.”

“Cảnh Mộ...”

“Cảm ơn anh đã giải thích thắc mắc ngày ấy của tôi, tạm biệt.” Lý Cảnh Mộ dứt khoát xoay người đi.

Lạc Bắc nhìn cậu bỏ đi, cả người thấy mệt mỏi.

Khi còn trẻ thì kích động, khi bên nhau thấy ấm áp, vì áp lực bị người nhà ba lần bảy lượt bức bách mà cuối cùng vẫn thỏa hiệp, tìm một cô gái sống chung coi như không tệ, vậy mà đối phương lại không muốn phải nơi nơi lo lắng tình nhân của anh ta, dưới tình huống hai bên đều khó xử lại cứ trốn tránh để người khác đi giải quyết dùm.

Đích thật là một kẻ nhu nhược.

Đi đến một hành lang vắng, vừa cầm điện thoại ra định gọi thì tay đã bị ai đó kéo vào góc, ôm thật chặt.

Lý Cảnh Mộ cười chọc chọc eo anh.

“Nhìn lên bao lâu rồi?”

“Từ đầu đến cuối.”

“Phim hay không?”

“Hay đến mức muốn đánh người.”

“Anh mà đánh thật thì không dứt với anh ta được đâu đó.”

“Hừ, nên anh đã nhịn lại đó.”

Lý Cảnh Mộ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt người đàn ông vẫn còn đang tức giận của mình, nhịn không được vươn tay vuốt thật nhẹ nhàng.

“Có lý trí là chuyện tốt, tiếp tục duy trì.”

“Hừ.”

Tiểu Vũ Triết dùng sức kéo tay cậu xuống, bỏ vào miệng cắn khê một cái.

“Anh ta nói muốn tìm anh thiết kế vườn cây cho cao ốc của công ty anh ta đó.”

“Để hắn đi chết đi.”

“Này, anh là người văn minh đó nha.”

“Được rồi, anh sẽ dịu dàng nói cho hắn ta biết, anh rất vui lòng thiết kế một ngôi mộ sang trọng thư thái mê hoặc lòng người cho hắn ta.”

“Anh đó.” Lý Cảnh Mộ thở dài nhưng trên mặt lại mang theo nét cười, cảm thứ gì đó giờ lên nhét thẳng vào ***g ngực anh, “Mau cầm lấy đi, không phải đang bận họp sao?”

Đúng là rất gấp. Vậy mà cầm đồ xong chân Tiểu Vũ Triết lại đứng yên bất động giống như mọc rễ.

Anh đè Lý Cảnh Mộ lên tường, khê hôn lên môi cậu.

“Vào phòng làm việc chờ anh tan ca đi, chúng ta về cùng nhé?”

Lý Cảnh Mộ chủ động hôn anh.

“Được.”

Cái gì cũng được.

Chỉ cần có anh ở đây.

Hết hoàn toàn.

[1] Người Trung Quốc quan niệm nếu hai người yêu nhau có thể vượt qua con số 7 năm thì sẽ bên nhau đến đầu bạc răng long.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quen-nhau-qua-buoi-xem-mat>